

บทที่ 1

ชื่อเสียง

ที่ชายแดน เวลาผ่านไปสองชั่วโมง ฉางฟง ชินเวีย อินดี้ และเนฟก็แอบกลับไปยังป่าที่มีรังสัตว์อสูรสามเวฬั้งแม่ม่ายดำอีกครั้ง การเข้าไปในป่าจำเป็นต้องระวังตัวให้มากที่สุด แม้การต่อสู้ระหว่างผู้เล่นกับสัตว์อสูรจะจบลงไปแล้วก็ตาม

วันนี้โชคเข้าข้างชินเวีย เพราะเป็นคืนเดือนหงาย ทำให้อาวุธระดับสูงที่ตกลงในป่าบางจุดสะท้อนกับแสงจันทร์จนมองเห็นง่าย และเพื่อไม่ให้เสียเวลา ฉางฟงจึงให้ทุกคนกระจายกันออกไปเก็บอาวุธ

ทุกคนใช้เวลาเก็บอาวุธเกือบครึ่งชั่วโมง เนฟก็เป่าปากส่งสัญญาณเสียงนกบอกว่าบริเวณที่เขาหาอาวุธมีศัตรูรอดชีวิต ทุกคนจึงไปรวมตัวกันตำแหน่งที่เนฟอยู่

ผู้เล่นคนนั้นนอกจากถูกสัตว์อสูรต่อยจนบวมไปทั้งตัว เขาก็ยังถูกเนฟเตะอีกหลายครั้งจนไม่มีกำลังต่อสู้ เนฟใช้เท้าเหยียบบนแผ่นหลังของศัตรูไว้

“ทำยังไงกับหมอนี่ดี” เนฟถาม

“นายเจอเขาที่ไหน” ฉางฟงถามกลับ

“มันหลบอยู่ในโพรงต้นไม้” เนฟตอบ

ชินเวียที่ยืนอยู่ข้างๆ ยิ้มเหี้ยม เธอจ่อดาบลงไปที่ก้นของศัตรูแล้วกล่าวว่า “นี่คือการปล้น มีอาวุธดีๆ รีบเอาออกมาให้หมด ไม่งั้นกันทะลุ”

ฉางฟงเห็นชินเวียชูศัตรูแบบนี้ก็รู้สึกเสียขวัญ ขึ้นมาที่ก้นเหมือนกัน ศัตรูดูตกใจมาก ร้องโวยวายจนฟังไม่ได้ศัพท์ เพราะปากเขาบวมมาก

“พูดบ้าอะไรพะ” เนฟบ่น

ชินเวียเอาด้านข้างของดาบฟาดลงที่ก้นของศัตรูแล้วเร่ง “เร็วๆ เข้า”

ศัตรูดูเหมือนจะกลัวชินเวีย จึงรีบขนเอาอาวุธออกมาประเคนให้เธอ ชินเวียเห็นว่ายังไงก็ได้รีดไถศัตรูแล้ว เธอจึงจัดการยึดอาวุธของศัตรูด้วย

หลังจากได้ทุกอย่างสมใจ เนฟก็ลงมือสังหารศัตรูภายในไม่กี่ตาบ กลุ่มของฉางฟงแยกย้ายกันหาอาวุธต่อเกือบชั่วโมงจึงกลับไปยังเต็นท์ที่พัก ชินเวียค่อนข้างอารมณ์ดี วันนี้เธอทำอะไรเป็นกอบเป็นกำอีกแล้ว ดังนั้นคืนนี้เธอจะนอนหลับอย่างมีความสุขที่สุด

คนที่รู้ว่าฉางฟงไปเก็บอาวุธมีเพียงเทพกระบี่เวรตะไลกับนักดาบคลั่งรักยมเท่านั้น เทพกระบี่เวรตะไลซึ่งทำหน้าที่เฝ้ายามเมื่อเห็นฉางฟงกลับมา ก็โบกมือทักทาย ฉางฟงเห็นว่าเป็นเวรของตัวเองแล้ว จึงเดินไปเปลี่ยนเวรกับเพื่อนเลิฟเลย

เช้าวันใหม่ ชาวเทพอสูรฉางฟงในช่องสื่อสารดังระเบิดอีกครั้ง เพราะการผสมโรง
ของผู้เล่นกิลด์อวตารที่พายแพ่ให้แก๊งค์ ทำให้พวกเขาขนโพสท์เป็นพิเศษ

ในขณะที่มะม่วงรอกินข้าวเช้า เธอเปิดห้องกระตุ๋อ่านข่าวต่างๆ พอเห็นกระตุ๋ดังประจำวันก็ถึงกับร้องโวยวายลั่น เมื่อทุกคนพากันกดดูกระตุ๋ แต่ละคนก็ถึงกับอึ้ง พุดอะไรไม่ออก

ความคิดเห็นที่ 9,011 : อวตารนิชิน

“เทพอสูรฉางฟงเก่งสมชื่อ แค่นี้วันเดียวสู้ห่านาที่ พวกฉันระดับ 63 ก็ตายไปสามคน”

ความคิดเห็นที่ 9,012 : ปริ้นซ์บ้านนา

“นายเวอร์ไปหรือเปล่า นี้นี่เดียวเนี่ยนะ มันจะเทพไปไหน”

ความคิดเห็นที่ 9,013 : เทนอียูท

“มันก็ไม่แน่หรอก ฉันเคยได้ยินชาวเทพอสูรฉางฟงโค่นสัตว์อสูรในตำนานมาหลายตัวแล้ว โดยเฉพาะที่กวนจง เขากับทีมฆ่าสัตว์อสูรสามเวทไฮดราได้”

ความคิดเห็นที่ 9,014 : อวตารแปลง

“เรื่องนี้เป็นเรื่องจริง ฉันระดับ 65 เป็นคนหนึ่งที่ถูกล่าตาย ฉันแค่อัปปากจะพุดกับมันเท่านั้นก็ถูกล่าตายแล้ววะ หมอนี่โหดมากๆ ทั้งเลือดเย็น ฆ่าแบบไม่กะพริบตา”

ความคิดเห็นที่ 9,015 : เซเลอร์มูน

“พวกนายพุดเกินจริงไปแล้ว ใครมันจะเก่งได้เวอร์ขนาดนั้นวะ”

ความคิดเห็นที่ 9,016 : ทอมครุซ

“สมกับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในยุทธภพ ราชันมารจงเจริญ!!”

ความคิดเห็นที่ 9,017 : เรียงหน้าชน

“ไม่แปลกหรอกที่พวกนายตายกันเยอะ สำหรับฉันแม่นางอินดีต้องครึกษ์พิทักษ์ เทพอสูรฉงฟงอะชาติ ฉันเคยเห็นเธอตอนอยู่กวานจง สกิลร่ามตะเธอเจ็บมากๆ ฉันยังอยากได้สกิลนี้มาใช้งานเลย แต่โชคชะตาไม่อำนวย เศร้าแป็บ =..=”

ความคิดเห็นที่ 9,018 : สอดส่อง

“สนับสนุน เรียงหน้าชน แม่นางอินดีคืออาเจ๋ของต่งตู้กับตุลิดิน คิตดูลี ขนาดส่องคนเนี่ยยังนับถือ พวกเอ็งระดับไหน บังอาจไปทำให้อาเจ๋โกรธ ตายซะ!”

ความคิดเห็นที่ 9,019 : หวงไวย

“แม่นางชิน ไอตอลตรูถูกทำร้ายหรือเปล่า ถ้าได้ยินทีหลังพวกเอ็งบังอาจรังแก ไอตอลของตรู เอะๆ ตรูจะฆ่ากิลด์อวตารให้หมดเลย เกรียนไวย!”

ความคิดเห็นที่ 9,020 : เก่งวะ

“เทพอสูรฉงฟงก๊ั้นๆ แหละ มาสู้กับตรูลิ เอานี้วก้อยสู้เลย”

ความคิดเห็นที่ 9,021 : จัดหนัก

“กระทุ้งขำบนอย่าเก่งแต่ปาก เรื่องที่พวกข้าเจอ เรื่องจริงนะไวย แถมระดับลดกันทั่วหน้า”

ความคิดเห็นที่ 9,022 : ผสมโรง

“งานนี้สนุกแน่ไวย ฉันอยากดูผลการต่อสู้แล้วสิ ระหว่างหัวหน้ากิลด์อวตาร ผู้สร้างประวัติศาสตร์ผ่านระดับ 75 ของเกมเป็นคนแรก ปะทะกับเทพอสูรฉงฟง ผู้ได้ชื่อว่าเป็นราชันมารแห่งยุทธภพ ใครจะเป็นคนชนะ”

ความคิดเห็นที่ 9,023 : เทพเซิงเซา

“ฉันอยู่เมืองหยางซุน ฉันได้เห็นผู้เล่นกิลด์ GODSEVEN ปะทะกับกองกำลังของกิลด์อวตารด้วย แต่สู้ไม่ได้ พวกเขากำลังหนีไป ได้ข่าวว่าตายกันหลายคน ถ้าหน่วยวินหัวหน้ากิลด์อวตารปะทะกับเทพอสูรฉงฟงเมื่อไหร่ จะเป็นเมตซ์หุุดโลกยุทธภพกันเลย”

กลุ่มสาว ๆ อ่านกระตุ้สลับกับมองหน้าฉงฟง ซึ่งนั่งอยู่ใกล้ๆ ซีเรีย พวกเธอเริ่มสงสัยกันว่า เมื่อคืนนี้ฉงฟงไม่ได้ต่อสู้จริงหรือ ทำไมในช่องสื่อสารถึงพากันพูดถึงเขาเต็มไปหมด เทพกระบี่เวิรตะไลอ่านไปหัวเราะเข้าไป ซึงผิงใช้คอกสะกิดแขนักดาบคลั่งรักยกมาก่อนถามขึ้น

“เมื่อคืน รักจังบอกไม่มีการปะทะกัน นายโกหกฉันใช่ไหม”

นักดาบคลั่งรักยมยืมแห้งๆ ก่อนตอบ “ไม่ได้โกหก พวกเราไม่ได้ต่อสู้จริงๆ”

“นั่นทำไมช่องสื่อสารถึงเขียนแบบนี้” ชิงผิงจี้ถาม

นักดาบคลั่งรักยมยกมือกุมขมับ “ฉันก็ไม่รู้ โลงจึงเป็นพยานได้ ฉันไม่ได้โกหก ชิงผิงนะ”

ด้านเทพกระบี่เวรทะเลก็ถูกยมิสอบสวนเช่นกัน เทพกระบี่เวรทะเลไม่สามารถปกปิดอะไรยมได้ เขาจึงต้องเล่าแต่ความจริงให้ฟัง

“เมื่อคืน ฉางฟงกลับไปทีนั้นอีกหรือ เขาไปทำอะไร หรือไปเก็บน้ำผึ้งเพิ่ม” ยุมิจี้

“พวกเขาไปเก็บอาวุธที่ฝ่ายศัตรูทำตกไว้” เทพกระบี่เวรทะเลตอบ

“แสดงว่าเมื่อคืนนั้นฉางฟงได้ปะทะกับพวกศัตรู?” ยุมิถามต่อ

เทพกระบี่เวรทะเลยิ้มแห้งๆ ตอบว่า “เรื่องนี้ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะเมื่อคืนฉางฟงไม่ได้บอกอะไร บางทีฉางฟงอาจต่อสู้กับพวกเขาจริงๆ และสังหารพวกเขาทั้งทั้งหมดก็ได้”

ยมิหันไปมองฉางฟง แม้เธอจะอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ก็ไม่รู้จะถามฉางฟงอย่างไร

ชิงผิงหลังจากคุยกับนักดาบคลั่งรักยม เธอก็ไม่คิดจะถามเทพกระบี่เวรทะเล เพราะเห็นว่าควรถามคนที่เห็นข่าวมากกว่า เธอจึงไปซุบซิบกับปิงปิง และเพื่อให้ทุกคนกระจ่าง ปิงปิงจึงจำเป็นต้องถามฉางฟงให้รู้ความจริง

“ฉางฟง เรื่องในช่องสื่อสาร...” ปิงปิงถามค้างไว้

ฉางฟงที่นั่งอยู่กับซีเรียหัวเราะ “ฮ่าๆๆ ฝีมือฉันเองละ ถล่มพวกมันแค่ร้อยละร้อย เด็กๆ”

“นายไปฆ่าพวกเขาตอนไหน” ปิงปิงเอ่ยปากถาม

ยมิที่เดินเข้ามาสมทบจึงกล่าวขึ้นว่า “หลังจากกลับมาแล้ว เขาได้ย้อนกลับไปอีก”

“ย้อนกลับไป!” ปิงปิงอุทาน สีหน้าดูตกใจไม่ต่างจากชิงผิง

ยมิจึงเฉลยความจริงต่อไปอีกว่า “ฉางฟงกลับไปเก็บอาวุธของศัตรูที่ตก แต่เขากลับไปฆ่าศัตรูต่อหรือไม่ ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

เมื่อความจริงถูกเปิดเผย ทุกคนก็หันมามองฉางฟงกันหมดอีกครั้ง

“นิ้วสลาดันฆ่าสามสิบคน แข้งทองพันซังฆ่าสี่สิบคน หัวอวหันต์เล่าหลินฆ่าไปสิบคน ตามความจริงในช่องสื่อสารเลย ฮ่าๆๆ เทพจริงๆ เลยตรู มีคนตั้งชื่อทำให้เรียบร้อย ฮ่าๆๆ” ฉางฟงยังคงหัวเราะชอบใจ

ปิงปิงทำหน้าเศร้าๆ พอได้เห็นเนฟเดินเข้ามา เธอจึงถามขึ้นว่า

“เนฟ เมื่อคืนฆ่าศัตรูไปกี่คน”

“คนเดียว มีอะไรหรือ” เนฟถามกลับ

ปิงปิงทำหน้าสงสัยหนัก ก่อนจะถามอีกว่า “พอรู้ไหม เมื่อคืนในขณะที่พวกนายย้อนกลับไปเก็บอาวุธ ฉางฟงฆ่าศัตรูไปกี่คน”

เนฟส่ายหัว “ไม่ได้ฆ่าสักคน”

ปิงปิง ซิงผิง และยูมิพากันตะลึง

“นายพูดจริง?” ปิงปิงถามซ้ำ

“ฉันจะโกหกเธอทำไม” เนฟถามกลับ

“อ้าว! แล้วมันเป็นข่าวได้อย่างไร” ซิงผิงกล่าวขึ้น ก่อนที่ทุกคนจะหันมามองฉางฟงเช่นเดิม เพื่อให้เขาอธิบายว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“อย่ามองฉันนานนะ ในห้องกระหู่ยังบอกอีกว่า ฉันมีมนตร์อสูรด้วย ใครที่สบตาจะต้องทำตามฉันทุกอย่าง ฮ่าๆๆ อยุ...เทพสุดๆ สกิลนี้ ฉันจะใช้สกิลสั่งให้พวกเธอหลงรักฉันดีไหมเนี่ย ฮ่าๆๆ” ฉางฟงพูดไปหัวเราะไปอย่างสนุกสนาน

เทพกระบี่เวอร์ตะโลทำความเข้าใจเรื่องทั้งหมดเสร็จก็กล่าวขึ้นว่า “น่าจะเกิดจากพวกเขาต้องการหนีความอับอาย”

“หมายถึงใคร” ซิงผิงหันหน้ามาถาม

“ศัตรูนะสิ เมื่อวานอาจจะมิผู้เล่นคนอื่นเห็นพวกเขาตายเพราะลัทธิอสูรผิง ดังนั้นเพื่อกลบกระแสความขายหน้า พวกเขาจึงปั้นเรื่องนี้ขึ้นมา” เทพกระบี่เวอร์ตะโลตอบ

ปิงปิงใช้มือตบหน้าผากกล่าวว่า “พวกนี้คิดกันได้ไงเนี่ย”

“พวกเขาอาจจะมีเจตนาบางอย่าง จึงต้องแต่งนิยายเชิดชูฉางฟง ซึ่งพวกเราไม่รู้ แต่ผลลัพธ์ก็เป็นเรื่องดีสำหรับพวกเรานะ” เทพกระบี่เวอร์ตะโลกล่าวขึ้น

“ดียังไง” ซิงผิงถาม

“มันก็มองได้สองแง่ แต่ที่แน่ๆ ทำให้กลุ่มผู้เล่นที่ฉางฟงได้เตรียมไว้จัดการกับกิลด์อวตารมีความอีกเหิมและมั่นใจมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็บั่นทอนกำลังใจของกิลด์อวตารได้บางส่วน” เทพกระบี่เวอร์ตะโลอธิบาย

ทุกคนเมื่อหันไปมองฉางฟงอีกครั้ง ก็พบว่าไอ้ตัวแสบไม่ได้พูดอะไร นอกจากชูสองนิ้วเท่านั้น

กลุ่มสาว ๆ คนอื่นยังไม่เข้าใจข่าวที่เกิดขึ้น ซิงผิง ปิงปิง และยูมิจึงทำหน้าที่เล่าเรื่อง

ที่เกิดขึ้นให้ทุกคนฟัง ฟังฟังกับจิ้งอีนึกสนุกก็เลยโพสตร์กะหู้จัดหนักกว่าเดิม ทำให้ฉางฟงในปัจจุบันสามารถเดินในอากาศ ถอดหัว แยกร่างเป็นร้อยๆ คนได้ เพียงแค่ครึ่งวันก็ส่งผลให้เทพอสูรฉางฟงกลายเป็นเทวดาประจำเกม เพราะถ้าอ่านมาตั้งแต่กะหู้แรกจนถึงปัจจุบัน จะพบว่าเทพอสูรฉางฟงทำได้ทุกอย่าง = =

ในขณะที่ข่าวเกี่ยวกับเขายังคงโด่งดัง เจ้าตัวแทบกลับเลิกอ่านกะหู้ตัวเองนานแล้ว เพราะฉางฟงอยู่ในช่วงพักผ่อน เขาอาศัยนอนหนุนตักซีเรีย โดยมีชามินเป็นคนป้อนผลไม้เข้าปากทีละชิ้น

เทพกระบี่เวรตะไลที่นั่งคุยเป็นเพื่อน แม้จะคุ้นเคยกับการทำแบบนี้ของฉางฟง แต่ไม่ว่าจะมองฉางฟงครั้งไหน เขาก็อดรู้สึกอิจฉาเพื่อนเลิฟไม่ได้

“จิ้งอี่เริ่มสงสัยหรือยัง” เทพกระบี่เวรตะไลถามขึ้น

“ไม่รู้อะ ที่โลกภายนอกเธอสนใจซินเวียเป็นพิเศษ” ฉางฟงตอบ

“งานนี้นายคงเก็บความลับได้อีกไม่นานแล้ว” เทพกระบี่เวรตะไลกล่าวขึ้น

ฉางฟงหัวเราะแล้วกล่าวว่า “มันก็ไม่แน่หรอก ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาดในเกม จิ้งอี่คงยังหาตัวจริงของซินเวียไม่เจอ เพราะฉันสับขาหลอกเอาไว้แล้วในโลกแห่งความจริง”

ในตอนแรก ฉางฟงคิดจะบอกความลับของซินเวียให้กับเทพกระบี่เวรตะไลรู้ แต่สุดท้ายก็เลือกปกปิดเอาไว้ เพราะกลัวไอ้เพื่อนเลิฟจะเอาไปบอกยูมิ

“นี่ฉางฟง ฉันมีเรื่องบางอย่างจะบอกนาย” เทพกระบี่เวรตะไลพูดต่อ

“เรื่องอะไรอะ” ฉางฟงถาม

“ตั้งแต่เมื่อวานจนถึงวันนี้ ฉันเห็นปิงปิงแอบมองนายบ่อยๆ วะ แถมมองนานด้วยสงสัยเธอกำลังตกหลุมรักนาย หาทางรับมือให้ดีละ พ่อคาสโนว่า”

ฉางฟงหัวเราะขำ ก่อนกล่าวขึ้นว่า “ฮ่าๆๆ ไฉจิง นายสายตาดีเกินไปไหมเนี่ย สังเกตเห็นด้วย ฮ่าๆๆ ปล่อยให้เธอจ้องฉันต่อไปเถอะ ฮ่าๆๆ”

คำตอบของฉางฟงทำให้เทพกระบี่เวรตะไลล่วงรู้ว่าฉางฟงรู้ตัวอยู่แล้วว่าปิงปิงแอบมองดูตัวเองอยู่

“มีเรื่องอะไรอะระหว่างพวกนายหรือเปล่า” เทพกระบี่เวรตะไลถามต่อ

“นิดหน่อย แต่ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอก ฮ่าๆๆ” ฉางฟงหัวเราะซ้ำอีก เทพกระบี่เวรตะไลเห็นเพื่อนเลิฟไม่ตอบตรงๆ เขาจึงไม่คิดจะถามต่อ เพราะถามไปฉางฟงก็คงตอบอ้อมๆ อยู่ดี

ฉางฟงนอนเล่นอยู่นานพอสมควร เทพกระบี่เวรตะไลจึงชวนเขาไปดูกลุ่มของปิงปิง

ฉางฟงไม่ได้ปฏิเสธ ทั้งหมดจึงพากันออกจากเต็นท์ที่พัก เพื่อไปยังป่าอีกด้านหนึ่งของถนน เทพกระบี่เวรตะไลกับฉางฟงค่อนข้างแปลกใจอยู่บ้าง เมื่อพบเห็นผู้เล่นพากันมาที่นี้หลายสิบคน

พอฉางฟงมาถึง กลุ่มผู้เล่นก็หันมามองเขาพร้อมกับซุบซิบกัน ผู้เล่นชายต่างมองซีเรียตาไม่กะพริบ ความอิจฉาของหนุ่มๆ พุ่งขึ้นทางสีหน้า เมื่อเห็นมือของฉางฟงเกาะที่เอวของซีเรีย ส่วนอีกข้างก็เกาะที่ไหล่ของชามินซึ่งกำลังอุ้มตุ๊กตาและกินขนมขบเคี้ยวอยู่

“ดูเหมือนพวกเราจะมาดูนายนะ” เทพกระบี่เวรตะไลกล่าวขึ้น

“เขาไม่รู้จักฉันหรอก” ฉางฟงตอบยิ้มๆ

“ทำไมจะไม่รู้จัก เขาจำสัญลักษณ์ของนายได้” เทพกระบี่เวรตะไลตอบ

ฉางฟงหัวเราะซ้ำ “ฉันมีสัญลักษณ์ตรงไหนกัน”

“ซีเรียใส่สัญลักษณ์ประจำตัวนาย ยุทธภพเขาพูดคุยกันว่า ถ้าพบเจอหญิงสาวที่คล้ายเทพธิดา และอีกคนน่ารักมือถือตุ๊กตา คนที่อยู่ข้างๆ หญิงสาวสองคนนั้นก็คือ ‘เทพอสูรฉางฟง’ ” เทพกระบี่เวรตะไลตอบ

ฉางฟงไม่ได้หยุดเดินหรือทักทายใครๆ เขายังคงเดินเรื่อยๆ ผ่านเข้าไปในป่าฝั่งตรงข้าม

กลุ่มผู้เล่นหลายคนซุบซิบและพากันเดินตามฉางฟงไป เทพกระบี่เวรตะไลหันหลังไปมอง เมื่อพบเห็นผู้เล่นเกือบสามสิบคนเดินตามมา เขาก็หันไปกล่าวกับฉางฟงว่า

“พวกเราคงอยากเห็นความเทพของนาย เพราะในช่องสื่อสารพวกนั้นไม่มีความเทพของนายไว้เยอะ”

“ฮ่าๆๆ ตอนนี้นั้นคงกลายเป็นเทพทรูของจริงแล้วสินะ” ฉางฟงพูดติดตลก

เทพกระบี่เวรตะไลส่ายหัวไม่ได้พูดอะไรต่อ ฉางฟงเดินเกือบครึ่งชั่วโมงก็มาถึงตำแหน่งที่กลุ่มของบิงบิงกำลังต่อสู้กับสัตว์อสูรหลายตัว กลุ่มผู้เล่นที่เดินตามฉางฟงมารู้สึกตกใจมากเมื่อพบยอดฝีมือระดับสูงหลายคนกำลังต่อสู้กับสัตว์อสูร

“ระดับ 70 ขึ้นทั้งนั้นเลย” ผู้เล่นคนหนึ่งร้องอุทาน

“กลุ่มผู้หญิงเหล่านี้มาจากไหนกัน ทำไมไม่เคยปรากฏในยุทธภพ” ผู้เล่นอีกคนกล่าวขึ้น

คำถามของเขาไม่มีเพื่อนคนไหนตอบได้ ทุกคนได้แต่จ้องมองกลุ่มของบิงบิงต่อสู้กับสัตว์อสูรอย่างดุเดือด โดยมีนักดาบคลั่งรักยมเป็นผู้ฝึกสอนพวกเธออย่างใกล้ชิด

ฉางฟง ซีเรีย ชามิน และเทพกระบี่เวรตะไลเลือกสถานที่นั่งบริเวณใต้ต้นไม้ซึ่ง

ไม่ไกลจากสนามต่อสู้สัก ฉางฟงนั่งมองดูอยู่ลึกลงก็กล่าวขึ้นว่า “การสอนของรักจึงได้ผล พวกเธอเริ่มมีสัญชาตญาณการใช้อาวุธบ้างแล้ว”

“ปิงปิงค่อนข้างไปเร็วกว่าคนอื่นๆ การใช้อาวุธของเธออีกไม่นานคงใกล้เคียงกับฉันและรักจัง” เทพกระบี่เวรตะไลกล่าวขึ้น

“ปิงปิงมีพื้นฐานการควบคุมเส้นที่ดี อีกทั้งหมั่นฝึกควบคุมสปีดหุ่นจำลองและการดเคาะเคาะคิมิร่า เธอย่อมแตกต่างจากคนอื่นๆ เป็นธรรมดา” ฉางฟงตอบ

เทพกระบี่เวรตะไลมองแฟนสาวที่กำลังใช้กระบี่โจมตีสัตว์อสูร ก่อนกล่าวขึ้นว่า “ยูมิจะต้องปรับปรุงอีกเยอะ ฉันสอนเธอใช้กระบี่มานานพอสมควรแล้วแต่ยังใช้ไม่คล่องสักที”

“ฮ่าๆ ยูมิเป็นจอมเวท ความชำนาญคนละสายกับพวกเรา ถ้าให้เราไปแข่งเวทกับเธอ ก็เหมือนเด็กอนุบาลแข่งกับเด็กมัธยมเหมือนกัน” ฉางฟงตอบ

“คนที่ฝีมือดีที่สุดรองจากปิงปิงก็คงเป็นชิงผิง หลังจากนั้นจึงเป็นหยกหอม” เทพกระบี่เวรตะไลกล่าวต่อ

“กรณีของหยกหอม ฉันเคยสอนการใช้อาวุธให้เธอ นับว่าไม่เสียแรงเปล่า ขอเพียงหมั่นฝึกอีกหน่อย เธอก็คงจะไล่ตามปิงปิงทันได้ไม่ยาก” ฉางฟงเอ่ยปากชม

“ในกลุ่มสี่สาว ฟางฟางคล้ายกับนายที่สุด ทั้งวิชาตัวเบาทั้งเล่ห์เหลี่ยม เธอไม่ค่อยนิยมการลุยตะเหมือนฉัน” เทพกระบี่เวรตะไลวิเคราะห์

ฉางฟงพยักหน้าก่อนกล่าวว่า “ยังคงเป็นมะม่วงที่อ่อนที่สุดในกลุ่ม เวลาฝึกของเธอดูจะน้อยเกินไป ดังนั้นการเดินทางเข้าหยังขุนทางที่ดีให้รักจังปล่อยซิกไว้กับมะม่วง เพราะมันจะช่วยให้เธอต่อสู้ได้มั่นใจขึ้น”

ในขณะที่ฉางฟงสนทนากับเทพกระบี่เวรตะไล ในป่าไม่ไกลก็เกิดเสียงต่อสู้รุนแรงมาก ไม่นานฉางฟงก็เห็นร่างของเนฟกับอินดี้ทะยานออกมา ด้านหลังของทั้งสองมีสัตว์อสูรขนาดใหญ่ตามมาด้วย

‘สัตว์อสูรสามเวทหมดดันในระดับราชา ธาตุดิน B ธาตุลม B ธาตุไฟ C ระดับ 63 เตรียมจู่โจม’

เสียงในหัวของทุกคนดังติดต่อกันสิบครั้งต่อเนื่อง บ่งบอกได้ว่าสัตว์อสูรตระกูลนี้จะใช้วิธีรวมตัวกันต่อสู้ กลุ่มปิงปิงที่ปะทะกับสัตว์อสูรอยู่ไม่ประมาทสัตว์อสูรที่มาก็ใหม่ พวกเธอก็รีบถอยร่นถอยออกมาห่างๆ ก่อน

“พันมันคมมาก ระวังกันไว้ด้วย” อินดี้ร้องตะโกนบอกไม่ทันไร สัตว์อสูรสามเวท

มดดำนิลฝูงหนึ่งก็ปรีเข้าไปโจมตีสัตว์อสูรที่ขวางหน้ามันรวมทั้งกลุ่มของนางฟง พันของมันคมอย่างอื่นดื่บอกรจริง ๆ แต่ที่ร้ายกาจกว่านั้น มันมีวิธีการโจมตีเป็นฝูง ดังนั้นต่อให้ศัตรูระดับสูงกว่าพวกมันก็ไม่กลัว ผู้เล่นที่ตามติดนางฟงมาพากันถอยออกไปยืนห่างๆ สีนํ้าสยดสยอง

“ยูมิ ใช้เวทโจมตีระยะไกล” เทพกระบี่เวรตะไลตะโกนบอก เพื่อถ่วงเวลาการเข้าปะทะของฝูงมดดำนิล กระบี่สายฟ้าไร้ลักษณะของเทพกระบี่เวรตะไลพุ่งทะยานออกไปโจมตีสัตว์อสูรมดดำนิลตัวที่อยู่หน้าสุดทันที

สัตว์อสูรสามเวทมดดำนิลใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีก็สังหารสัตว์อสูรตัวใหญ่ที่ขวางทางมันได้ แกมकिनจนเหลือแต่โครงกระดูกอีกด้วย ภาพการกินสร้างความหวาดกลัวให้ผู้เล่นที่พบเห็นมาก

“ทุกคนเตรียมอาวุธหนักของตัวเองไว้”

นางฟงร้องบอกพร้อมกับเคลื่อนร่างออกไปยืนด้านหน้า สัตว์อสูรสามเวทมดดำนิลหลายตัวปล่อยพลังเวทลงเข้าใส่กลุ่มนางฟงอย่างรวดเร็ว นางฟงเปิดระบบใช้งานกำลังสลายเวทแล้ว เขาจึงยกมือขึ้นขวางไว้

วูบ! วูบ! วูบ! บอลพลังเวทธาตุลมสลายไปในพริบตา สร้างความตื่นตระหนกให้คนที่ยืนชมอยู่ไม่น้อย นางฟงปล่อยรังสีอำมหิตกดดันฝูงสัตว์อสูรสามเวทมดดำนิล ทำให้พวกมันที่กำลังจะกระจายกำลังกันบุกเข้ามาต้องหยุดชะงัก นางฟงเมื่อใช้รังสีอำมหิตจนเข้าเงื่อนไขการใช้สกลพิเศษก็ไม่รอช้า รีบเรียกใช้สกลทันที

“ตัดธรณี!”

ร่างกายนางฟงเปล่งแสงอร่ามเจิดจ้า เขายกเท้าขึ้นกระทุ้งพื้นเต็มแรง พริบตาพื้นดินที่อยู่ด้านหน้าก็สั่นสะเทือนเลื่อนลั่น ก่อนจะเกิดรอยแยกพุ่งเข้าหาสัตว์อสูรเป็นบริเวณกว้าง

บึ้ม!!! บึ้ม!!! บึ้ม!!! เสียงระเบิดดังกึกก้อง พื้นดินด้านหน้านางฟงตามรอยแยกเริ่มยุบกลายเป็นหลุมกว้างไม่ต่ำกว่าร้อยเมตร นอกจากนี้ยังมีความลึกมากกว่าสิบเมตร

สัตว์อสูรสามเวทมดดำนิลที่กำลังบุกเข้ามา พริบตาเดียวก็ตกลงไปในหลุมกันหมด สัตว์จอมอยู่ในดินเหลือเพียงหัวหรือก้น แต่หลายตัวที่ไม่เป็นอะไรก็พยายามตะกายขึ้นมาจากหลุม

สกลตัดธรณีของนางฟงสร้างความตื่นตะลึงให้แก่ผู้เล่นที่ไม่เคยเห็นมาก แม้แต่กลุ่มสาว ๆ ที่มากับนางฟงก็เฝ้าจะเคยเห็นเขาใช้สกลนี้ทุกคน กลุ่มผู้เล่นที่ติดตามนางฟงมา

จากด้านนอกของป่าพากันโผล่ตระหง่านใหญ่ ตอนนี้ทุกคนเชื่อว่าข้อความที่คุยกันในกระซู่ น่าจะเป็นจริงไปเรียบร้อยแล้ว

ครั้งแรกนางฟงใช้เพียงนิ้วเดียวหยุดบอลพลังเวทที่พุ่งเข้ามาจากสัตว์อสูรถึงสาม ลูกซ้อน ถ้าเป็นผู้เล่นธรรมดาไม่มีทางรับได้แม้แต่ลูกเดียว ยิ่งสกิลที่พวกเขาเห็นเมื่อครู่มี รัศมีการทำลายล้างน่ากลัวมาก ขนาดสัตว์อสูรสามเวทหมดดำนิลยังตกลงไปในหลุมทั้งฝูง และถ้าเปลี่ยนจากสัตว์อสูรเป็นกลุ่มผู้เล่น ตอนที่ทั้งกิลด์คงอยู่ใต้ดินกันหมดแล้ว

“กระจายกำลังกันจัดการพวกมันที่ขึ้นมาจากหลุม” นางฟงเอ่ยปากสั่งการจบ ปิงปิง กับจิงอี้ก็เปิดระบบการใช้การ์ดและเข้าประจำตำแหน่งปากหลุม ชุดเกราะของจิงอี้ได้ เปรียบคนอื่น ๆ มาก เพราะมีหัวถึงเก้าว แต่ละหัวสามารถขยายใหญ่เท่ารถเก๋งได้ใน พริบตา เมื่อมีสัตว์อสูรปีนขึ้นมาจากหลุม ชุดเกราะของจิงอี้ก็จับศัตรูด้วยปาก และรุมฉีก ร่างสัตว์อสูรเป็นชิ้นๆ ที่หลัง

จิงอี้มีระดับพื้นฐานที่ 75 แล้ว การยืนควบคุมชุดเกราะของเธอจึงมั่นคงไม่เหมือน ที่ผ่านมา การฝึกช่วยให้อัจฉริยคุณพละพละได้ดีขึ้นมาก

สัตว์อสูรสามเวทหมดดำนิลพยายามปีนขึ้นมา แต่ก็ถูกกลุ่มของนางฟงโจมตีจนตกลง ไปอีกครั้ง ดาบเพลิงโลกันตร์ในมือของนักดาบคลังรักษมกับดาบผลึกเงินในมือของชิงผิง เปล่งอาณุภาพสูงสุด เมื่ออยู่ใกล้ๆ กับนางฟงผู้เป็นจอมมาร

ยูมินัดการใช้เวท เธอจึงใช้เวทเหินหาวผสมกับเวทยิงรัวโจมตีสัตว์อสูรที่อยู่ใน หลุม โดยไม่จำเป็นต้องเล็งเป้าให้เหนื่อยแรง สัตว์อสูรสามเวทหมดดำนิลปะทะกับกลุ่ม ของนางฟงอยู่เกือบครึ่งชั่วโมง พวกมันก็ล่าถอยกลับไปทางเดิม สัตว์อสูรที่ตายมีเพียง สี่ตัวเท่านั้น นางฟงไม่ได้บุกต่อ เพราะอันดับกับเบนบอกไว้ว่าถ้าตามไปจะเจอพวกมันเยอะ กว่านี้

“หึๆ พอพวกมันมา สัตว์อสูรอื่นๆ ก็เผ่นหนีกันหมดเลย แสดงว่าพวกมันร้ายกาจ ไม่ใช่เล่นๆ” เทพกระบี่เฮอร์ตะโลกกล่าวขึ้น

เนฟยืมแล้วเอ่ยเสริม “เจอุมักัด เก่งขนาดไหนก็ไม่ไหวหรอก”

กลุ่มปิงปิงเหนื่อยไม่น้อย เพราะก่อนจะสู้กับสัตว์อสูรสามเวทหมดดำนิล พวกเธอ ก็ปะทะกับสัตว์อสูรติดต่อกันมาสองชั่วโมงกว่าๆ แล้ว แต่ละคนจึงหมดแรงแยกย้ายกัน นอนลงบนพื้น

“มดดำพวกนี้เก่งเวอร์มากอะ” ฟางฟางกล่าวขึ้นก่อน

“ใช่ ฉันเจอบอลพลังมันอัดสามลูกติดจนกระเด็น ถ้าฉันยังอยู่ระดับพื้นฐานเดิม

คงเกือบตาย” มะม่วงสั่นสนุน

ซึ่งผิงลุกขึ้นมานั่งข้างนักดาบล้างรักยมและกล่าวว่า “ซวงซวง เธอลงไปเก็บสมบัติของมตดำนิล ได้อะไรบ้าง”

“ได้เงินมา 100,000 หยวนเปียวต่อตัว ได้แบ่งเราตระกูลระดับต่ำเกือบร้อยแห่งกับการก่อสร้างบอลพลังทั่วไป ไม่มีการดอะไรเทพๆ ออกมาเลย” ซวงซวงที่ขึ้นจากหลุมตอบ

“ไม่ได้อาวุธสักชิ้นหรือ” ปิงปิงถาม

ซวงซวงพยักหน้า “ใช่! ไม่คุ้มกับค่าเหนื่อยสักนิด แถมเสี่ยงกว่าฆ่าสัตว์สุรตัวอื่นอีก”

ฉางฟงที่นั่งฟังอยู่ไม่ไกลหันหน้าไปมองเพื่อนเลิฟที่ดูแลมูมิอยู่ ก่อนกล่าวขึ้นว่า “เพื่อความปลอดภัย เราควรร้ายสถานที่ฝึกใหม่”

คำพูดของฉางฟงมีเหตุผล เมื่อทุกคนหายเหนื่อยก็ย้ายไปล่าสัตว์สุรที่อื่น กลุ่มผู้เล่นหลายคนยังคงตามติดฉางฟงเป็นเงาตามตัว เพราะพวกเขาต้องการข่าวที่เป็นจริงไปลงในกระทุ้ เมื่อตามติดตลอด ฉางฟงก็เริ่มรำคาญเหมือนกัน เขาจึงใช้วิชาตัวเบาพาชีเรียกับซามีนหนีหายไป

ระหว่างรอให้นักดาบล้างรักยมและเทพกระบี่เวรตะไล ไปด้อนสัตว์สุรมาเชือดทั้ง กลุ่มสาว ๆ ก็สนทนากันเรื่องสกลิตัตถรณิของฉางฟง ซึ่งหลายคนเพิ่งได้เห็นฤทธิ์เดชของมัน

“สกลิตของฉางฟงน่ากลัวมาก ต่อให้ศัตรูมาเป็นกองทัพก็ไม่กลัว” มะม่วงพูดขึ้น

“จริงด้วย ทำไมไม่เคยเห็นเขาใช้กับผู้เล่นเลยละ ยกตัวอย่างตอนต่อสู้กับกิลด์อวตารนอกเมืองจงหนาน ถ้าใช้สกลิตนี้ชนะไปตั้งนานแล้ว” จึงอ้อกล่าวสั่นสนุน

“ปิงปิงรู้ไหม ทำไมเขาถึงไม่ใช้สกลิตนี้” ซึ่งผิงถามขึ้นบ้าง

“ไม่รู้สิ” ปิงปิงตอบ

“ฉันรักจังกับโลจจะรู้หรือเปล่านะ” ซึ่งผิงกล่าวขึ้นลอยๆ ต่อ

ยูมิแบ่ปากก่อนกล่าวว่า “สองคนนั้นอาจจะรู้ แต่คงลัญญาอะไรไว้กับฉางฟง จึงไม่บอกพวกเรานั่นแหละ ถ้าสนใจจะรู้ความลับนี้จริงๆ แนะนำให้ไปถามชินเวียดีกว่า”

“ชินเวียตอนนี้อยู่ไหนอะ” ฟางฟางถามขึ้น

“เธอแยกไปขายอัญมณีตั้งแต่เช้าแล้ว” ปิงปิงตอบ

ฟางฟางส่ายหัวพลางกล่าวว่า “ชินเวียชอบขายสินค้าจริงๆ หยุดพักเมื่อไหร่เป็นตั้งแผงขายของให้ผู้เล่นลัญจร ฉันสงสัยเรื่องหนึ่ง เธอเอาเวลาตอนไหนไปฝึกฝีมือจนเก่ง

ถ้าเป็นเนฟกับอินดี้จะไม่สงสัยเลย”

“นางฟงคงหัดให้มั่ง” ยูมิกกล่าวคาดการณ์

“ไม่หรอก นางฟงบอกว่าวิชาตัวเบาของตัวเองแตกต่างจากของซินเวีย แสดงว่าซินเวียมีวิธีฝึกเป็นของตัวเอง” จึงอ้าพูดแทรกขึ้น

ชิงผิงจึงส่ายหน้า “แกึ่งนางฟงนี่ แต่ละคนลึกลับพิลึกยิ่งงี้ก็ไม่ว่า ยุกตัวอย่างซีเรียใครจะตีเท่าเธอ ตั้งแต่เจอมา เธอไม่เคยฆ่าสัตว์อสูรสักตัว แถมเวลากินอาหารก็กินแต่ผัก ซีเรียเป็นคนที่สุภาพมาก เธอยิ้มตลอด นี่ขนาดอยู่ในเกมนะ ถ้าอยู่ในโลกภายนอกจะเป็นคนดีขนาดไหน”

“ไม่แปลกเลยทำไมนางฟงถึงติดซีเรียนัก” มะม่วงกล่าวขึ้น

“เฮ้อ! พูดถึงกลุ่มสาวๆ ของนางฟงแล้วปวดหัว พวกเธอชอบคนเดียวกันได้ยังงั้นหวังว่ามันจะเป็นเพียงในเกมนะ ถ้าเป็นโลกแห่งความจริงคงวุ่นวายตาย” ดอกหญ้ากล่าวแทรกขึ้น

ปิงปิงเวลานี้จิตใจไปอยู่โลกภายนอกแล้ว ไม่ว่าเธอจะนึกถึงงี้ก็นึกถึงเพื่อนที่มีนิสัยศาลินว่าไม่ออก

จึงอึ้งที่นั่นฟังเสียบๆ ก็นั่งคิดเช่นกัน เธอเป็นคนเดียวที่รู้ความจริงว่านางฟงคือกุมภา แต่เธอก็ไม่รู้ว่าแก๊งสาวๆ ที่ติดตามนางฟงเป็นใคร เธอเคยถามแม่ลินดาของกุมภาว่าเขามีเพื่อนเป็นเจ้าไหม แม่ลินดาก็ไม่รู้ เธอไปจูโจมห้องนอนของกุมภามา ก็ไม่มีรูปอะไรที่บ่งชี้ถึงกลุ่มสี่สาวที่อยู่ในเกมสักคน

ถ้าเอานางฟงมาเปรียบเทียบกับเธอแล้ว แก๊งของเขาก็เปรียบเสมือนสามสาวเพื่อนรักเธอ ไปไหนไปด้วยกัน เล่นเกมอะไรก็จะเล่นด้วยกันเสมอ ถ้าใครไปเยี่ยมห้องพักของเธอ ทุกคนจะพบรูปถ่ายต่างๆ ที่บอกเล่าเรื่องราวความสัมพันธ์ของพวกเธอที่ผ่านมามากมาย แต่ห้องกุมภาไม่ใช่ ไม่มีสิ่งให้อยู่เลย มันผิดกับความเป็นจริงในเกมลิบบ

“ยิ่งคิดก็ยิ่งมึน” จึงอึ้งกล่าวเบาๆ

ฟางฟางเองเวลานี้ก็กำลังตกอยู่ในภาวะนี้ นางฟงเคยบอกว่ารู้จักเธอในโลกแห่งความจริง แต่เธอกลับหาตัวจริงของเข่าไม่เจอ แม้เวลาในเกมจะผ่านมานานพอสมควรแล้วก็ตามเธอค่อนข้างมั่นใจว่าเพื่อนชายที่มีบุคลิกศาลินว่าระดับนางฟงในโลกแห่งความจริงแทบจะนับหัวได้ แต่ไม่มีใครมีบุคลิกภาพเหมือนนางฟงสักคน

“คงไม่ใช่เขาหรอกมั้ง” ฟางฟางบ่นพึมพำ

“ไม่ได้ เราต้องไปห้องเขาสักครั้ง” ฟางฟางตัดสินใจ เพราะในบรรดาเพื่อนทุกคน

ที่เธอมีอยู่ ตอนนั้นความสงสัยมุ่งไปที่เขาคนเดียว เพียงแต่มีอะไรบางอย่างที่เธอยังไม่สามารถพิสูจน์ ถ้าพบหลักฐานชิ้นสุดท้าย เธอจะฟันธงทันที

หยกหอมที่ฟังมะม่วงวิเคราะห์ก็หนึ่งคิดเช่นกัน บันทึกลงของฟางฟางทำให้เธอข้องใจหลายอย่าง เธอมั่นใจในโลกแห่งความจริง ฟางฟางไม่ค่อยสนทากับคาสโนว่าคนไหน และกลุ่มคนที่เธอรู้จักไม่มีใครมีลักษณะเหมือนฉางฟงสักคน การจะหาตัวจริงของฉางฟงไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่เธอคิดไว้

ปิงปิงเองก็หนึ่งขมวดคิ้ว จินตนาการอยู่ไม่ไกลจึงแอบมองเธอ ตอนแรกจินตนาการว่าจะเข้าไปทักทายปิงปิงในฐานะอาจารย์ หลังจากที่ได้ฉางฟงคอนเฟิร์ม แต่เมื่อนึกอีกที ถ้าปิงปิงเป็นอาจารย์อันธพาลจริงๆ ต้องถามกลับแล้วว่าทำไมถึงรู้จักเธอ ซึ่งจิงอียังไม่สามารถหาเหตุผลที่ดีได้ จึงเลือกเก็บความลับนี้ไว้คนเดียวต่อไปก่อน

ซวงซวงเป็นคนเดียวที่ไม่รู้ความลับอะไรเลย เธอเพียงสงสัยประเด็นที่มะม่วงพูดเท่านั้น แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะเธอไม่ได้สนใจตัวจริงของฉางฟงเท่าไร เช่นเดียวกับตัวจริงของคนอื่นๆ ในปัจจุบัน แต่เมื่อเห็นกลุ่มเพื่อนรักทั้งสามคนต่างตกอยู่ในภวังค์ ซวงซวงจึงถามขึ้นว่า “พวกเธอกำลังคิดอะไรเนี่ย”

“...”

“...”

เงียบไม่มีใครตอบซวงซวง ทำให้เธอขมวดคิ้วไปด้วย

“นี่พวกเธอ ฉันถามอยู่นะ เหม่ออยู่ได้ กำลังคิดอะไรเนี่ย” ซวงซวงใช้เสียงดังกว่าเดิม ทำให้สามสาวสะดุ้ง หลุดออกจากความนึกคิดของตนเอง

“ฉันกำลังคิดถึงวัตถุที่ใช้ในการผ่านภารกิจระดับต่างๆ ของเราอยู่” จิงอี้ตอบขึ้นก่อน

“ฉันก็กำลังคิดเหมือนจิงอี้” ฟางฟางตอบ

“ฉันก็เหมือนกัน” หยกหอมตอบ ซวงซวงถอนหายใจและกล่าวว่า

“ไม่ต้องห่วงไปหรอก รักจิงก็บอกแล้ว เขาได้ปูทางหาวัตถุที่ขาดไว้ให้พวกเราพร้อมแล้ว ขอเพียงฤทธิ์ยาเพิ่มระดับพื้นฐานหมด เราจะเริ่มทำภารกิจเลื่อนระดับอย่างจริงจังๆ ดังนั้นช่วงนี้ให้มุ่งเน้นเก็บค่าระดับพื้นฐานและค่าประสบการณ์ให้มากๆ เมื่อเวลานั้นมาถึงระดับของพวกเราจะได้ทะลุไปสูงๆ”

สามสาวต่างก็พยักหน้ารับแบบเนียนตามที่ซวงซวงคำพูดมา

กลุ่มผู้เล่นที่เฝ้าติดตามกลุ่มของฉางฟง มีหลายคนปักหลักไม่ยอมไปไหน พวกเขา

ยังต้องการดูความเทพของกลุ่มผู้เล่นนี้ต่อไปอีก ซึ่งจุดประสงค์จริงๆ ก็เพื่อตอบสนองความสนใจในช่องสื่อสารที่มีมากมาย ผู้ที่สังเกตการณ์ในวันนั้นจึงมีคนของกิลด์ในเมืองหยางซุนด้วย

กิลด์ในเมืองหยางซุนแบ่งออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ กลุ่มหนึ่งสนับสนุนกิลด์ FOX ซึ่งเป็นกิลด์เจ้าถิ่นมานาน อีกกลุ่มสนับสนุนกิลด์อวตารที่เพิ่งเกิด แต่มีการพัฒนากิลด์ที่เร็วมากจนสามารถถล่มกิลด์ FOX ได้หลายครั้ง

เมื่อสถานการณ์ปะทะเริ่มหนักขึ้น กิลด์ที่เคยสนับสนุนกิลด์ FOX ประจำเมืองหยางซุนหลายกิลด์ก็เริ่มกลัวภัยมาเยือน พวกเขาจึงถอนตัวและเลือกรักษาความเป็นกลางไว้ แต่ในเวลานี้กิลด์อวตารกลับปัดข้อกับคนที่ไม่ควรยุ่งเข้า นามนั้นคือ เทพอสูรฉางฟง ผู้ที่คนในยุทธภพพร้อมใจให้ฉายาว่า ราชันมาร

พวกเขาทั้งกลุ่มที่สนับสนุนกิลด์ FOX กลุ่มที่สนับสนุนกิลด์อวตาร และกลุ่มที่เลือกเป็นกลางจึงให้ความสนใจเรื่องนี้เป็นพิเศษ

ประวัติของเทพอสูรฉางฟงดังกึกก้องตั้งแต่คนเล่นเกมเด็กๆ ยันคนแก่ที่เพิ่งเข้ามาเล่นเกม ถ้าเอ่ยถึงเทพอสูรฉางฟง ไม่มีใครไม่รู้จัก วิศวกรรมของเขาเกิดขึ้นเกือบทุกเมืองในทวีปใหญ่

แม้การต่อสู้ที่เมืองจงหนาน หน่วยวินจะเป็นผู้แพ้ แต่กองกำลังที่ไปต่อสู้ในคราวนั้นเป็นแค่หน่วยย่อยๆ ของหน่วยวินเท่านั้น ปัจจุบันหน่วยวินได้ทะลุระดับ 75 ไปเป็นคนแรกแล้ว ทุกคนจึงไม่อาจฟันธงว่าเมื่อทั้งสองคนได้มาปะทะกัน ใครจะเป็นผู้กำชัยชนะไว้อย่างแท้จริง

เวลานี้...ข่าว คือปัจจัยที่ทุกกิลด์ในเมืองหยางซุนเฝ้าหา การจะเลือกเข้าข้างฝ่ายใดเป็นการตัดสินใจที่ยากมาก ถ้าพวกเขาข้างผิดฝ่าย หลังสงครามผ่านไปจะมีผลกระทบเป็นอย่างมาก แม้แต่พวกถอนตัวมาเป็นกลางก็ไม่มีข้อยกเว้น ดังนั้นก่อนจะตัดสินใจครั้งสุดท้าย พวกเขาจำเป็นต้องเปรียบเทียบความสามารถของทั้งสองฝ่ายให้กระจ่างชัดที่สุด

ปัจจุบันหน่วยวินมีกองกำลังยอดฝีมือระดับพื้นฐานสูงกว่า 60 อย่างน้อยพันคนขึ้นไป ถ้านับรวมกองทัพของกิลด์อวตารทั้งหมด มีไม่ต่ำกว่าแปดพันคนพร้อมสนับสนุนการทำสงคราม

ด้านเทพอสูรฉางฟง เมืองหลังคือกองกำลังกิลด์ FOX และพันธมิตรบางส่วน ส่วนกิลด์ DEVIL ยังไม่มีใครฟันธงว่าจะเข้าร่วมสงครามครั้งนี้หรือไม่ เพราะพวกเขาดิตพันรบกับกิลด์ TIGER อย่างยืดเยื้อหลายจุด แต่ก็ไม่มีใครกล้าประมาทเทพอสูร

นางฟงผู้สร้างปาฏิหาริย์มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

การโพสต์กระทู้ของกลุ่มผู้ติดตามกลุ่มนางฟงในปัจจุบัน ทำให้ผู้เล่นเริ่มนึกโยนไปถึงกระทู้ในอดีต ในช่องสื่อสารจึงกล่าวถึงวังราชันขึ้นอีกครั้ง หลายคนคาดการณ์ว่า ผู้เล่นหญิงที่พบเจอในปามีความเป็นไปได้สูงจะเป็นผู้เล่นหญิงของวังราชัน เพราะถ้าเป็นผู้เล่นในกิลด์อื่นๆ ระดับสูงขนาดนั้นอย่างน้อยก็ควรมีการพูดถึงกันบ้าง

มะม่วงเป็นคนชอบอ่านกระทู้ เธออยากรู้ว่าคนที่ติดตามพวกเธอมาได้โพสต์อะไร ในช่องสื่อสาร และเมื่อเห็นข้อความที่คุยกันของผู้เล่น เธอก็ต้องขมวดคิ้ว

“วังราชันคืออะไร เธอรู้จักหรือเปล่าซิงผิง” มะม่วงเอ่ยปากถาม

“ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย มีอะไรหรือมะม่วง” ซิงผิงถามกลับ

ส่วนยูมิ ปิงปิง และกลุ่มสี่สาวหันไปมองหน้ากัน คล้ายกับกำลังตัดสินใจจะบอกความจริงให้พวกเธอรู้ดีไหม

“ในช่องสื่อสารนะสิ พวกเขาคูยกันว่า พวกเราเป็นคนของวังราชัน” มะม่วงตอบ ซิงผิงทำสีหน้าครุ่นคิด ก่อนกล่าวขึ้นว่า “วังราชันที่พวกเขาพูดถึง เก่งนักหรือ”

“ใช่! พวกเขาเคยแสดงฝีมือที่เมืองจงหนาน และส่วนใหญ่คนของวังราชันเป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ส่วนระดับฝีมือของคนของวังราชันทุกคนมีระดับ 75” มะม่วงอ่านข้อมูลในช่องสื่อสารต่างๆ

“มีกลุ่มคนเหล่านี้ในยุทธภพด้วยหรือเนี่ย ไม่เห็นจะรู้จักเลย” ซิงผิงกล่าวขึ้นลอยๆ ก่อนกล่าวต่อไปว่า “ตกลงวังราชันมาเกี่ยวข้องกับพวกเราได้อย่างไร”

“เขาลือกันว่า เจ้าของวังราชันคือเทพอสูรนางฟง” มะม่วงตอบ

ยูมิหันไปปรึกษากับปิงปิง ทั้งสองเห็นว่าซิงผิง ดอกหญ้า และมะม่วงก็เป็นเพื่อนในกลุ่ม บอกความจริงพวกเธอไปก็ไม่ได้มีผลกระทบอะไร ปิงปิงใคร่ครวญดีแล้วจึงตัดสินใจกล่าวขึ้น “คนของวังราชันที่พวกเขากล่าวถึงก็คือพวกฉันเอง”

คำพูดของปิงปิง ทำให้ซิงผิง มะม่วง และดอกหญ้าทำหน้างันหมด ซิงผิงใช้มือจับขมับเอ่ยทวนว่า “ปิงปิงเป็นคนของวังราชัน?”

“ไม่ใช่แค่นั้น ยูมิ ขวซาง หยกหอม ฟางฟาง และฉิงอีล้วนเป็นคนของวังราชันทั้งสิ้น” ปิงปิงตอบ ทำให้ซิงผิงตกใจไม่น้อย ปิงปิงเรียบเรียงข้อมูลในสมองแล้วเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ฟัง

“แปลกดีแฮะ นางฟงมีแผนแบบนี้ด้วย” ซิงผิงกล่าวขึ้น

“ระดับในตอนที่เธอเปลี่ยนใบหน้า ถ้าเอามาเทียบกับปัจจุบันเป็นอย่างไร” ดอก-

หญ้าธาม

“ระดับในตอนนั้นเทพกว่าตอนนี้มาก” ปิงปิงตอบ

“ถึงระดับในตอนนั้นจะสูงกว่าตอนนี้ แต่พวกเราในตอนนั้นใช้งานความสามารถจริงของมันได้ไม่ถึงครึ่งด้วยซ้ำ ตอนนี้นี้ยังมีความสามารถมากกว่าเลย” จิงอ้อตอบ

“ใช่! จิงอ้อพูดถูก” ชวงชวงสนับสนุนอีกเสียง

“ดีจังที่พวกเธอได้รับประสบการณ์แปลกๆ” มะม่วงกล่าวขึ้น

“มันไม่ค่อยสนุกหรอกมะม่วง ฉันเกือบตายมาแล้ว” ชวงชวงตอบ

“เกือบตาย หมายความว่ายังไง” มะม่วงถามต่อ

ชวงชวงจึงเล่าเรื่องที่ปะทะกับกิลด์เจ็ดต่าสิ่งให้เธอฟัง รวมถึงเรื่องที่กิลด์เจ็ดต่าสิ่งมาขอโทษพวกเธอด้วย

“หัวหน้ากิลด์เจ็ดต่าสิ่งคงเทพมาก ที่สามารถรับมือกับนางฟงได้สู้สี่” ชิงผิงกล่าวขึ้น

“ใช่! ในเมืองจงหนาน เขาเป็นยอดยุทธ์ระดับต้นๆ ในเมือง และในสงครามที่กำลังจะเกิดขึ้นระหว่างพวกเรากับกิลด์อวตาร พวกเขาก็เข้าร่วมด้วย พวกเขาจะเก่งจริงไหมเดี๋ยวพวกเธอก็จะเห็นด้วยตาตัวเอง” ปิงปิงตอบ

“ดี มีคนเก่งๆ มารวมกันเยอะๆ เราจะได้อุ่นใจ เพราะพอนึกถึงต้องต่อสู้กับผู้เล่นยอดฝีมือระดับ 60 ขึ้นเป็นพันๆ คน ฉันรู้สึกใจไม่ค่อยดี” ชิงผิงตอบ

“สงครามที่จะเกิดขึ้น การสูญเสียคงเลี่ยงไม่ได้ ปัจจุบันนางฟงก็ยังไม่เคยพูดถึงแผนการรับมือฝ่ายตรงข้ามเลยสักครั้ง ไล่จิงถามแล้ว เขาก็เพียงตอบสั้นๆ ให้อร่อยวินออนไลน์ก่อน” ยูมิกกล่าวขึ้น

“เหอะๆ เกี่ยอะไรกับนายวิน พวกเราถือโอกาสโจมตีตอนนั้นไม่ดีกว่าหรือ จะได้บันทึกกำลังของพวกมันด้วย” ดอกหญ้ากล่าวขึ้น

“นางฟงอาจจะเห็นว่ามันไม่แฟร์ ถ้าแอบโจมตี เขาคงต้องการโจมตีอย่างเปิดเผย” ชิงผิงกล่าวขึ้น

ดอกหญ้าเบ้าปาก ก่อนกล่าวว่า “ถ้าฉันเป็นผู้บัญชาการนะ สิ่งที่คุณนั้นแหละดีที่สุด”

“สงครามไม่ใช่ชนะแล้วจบนะดอกหญ้า บางที่เราจำเป็นต้องชนะทั้งกายและใจ ไม่งั้นปัญหาก็จะกลับมาเหมือนเดิม ฉันเห็นด้วยกับนางฟง จะชนะทั้งที่ต้องสง่าและเป็นธรรม ผู้เล่นทั้งยุทธภพจึงให้การยกย่อง” ปิงปิงค้าน

“ปิงปิงพูดมาก็ถูก แต่นิสัยของฉางฟงไม่ได้สนใจคนรอบข้างขนาดนั้น เขาน่าจะมีเหตุผลส่วนตัวบางอย่างที่พวกเราไม่รู้มากกว่า จึงยังไม่คิดบุกโจมตีเกล็ดอวตารตอนนี้” ฟางฟางกล่าวขึ้น

“ฉันเห็นด้วยกับฟางฟาง” จิ้งอัสันบสนุน

“หือ...ชินเวียมาแล้ว” มะม่วงอุทาน ทำให้ทุกคนเลิกสนทนากัน ชินเวียเมื่อพบทุกคนก็เหินลงจากต้นไม้สูง เนฟกับอินดี้ฆ่าสัตว์อสูรได้พอสมควรแล้ว ทั้งสองจึงถ่ายเทสมบัติที่ตีได้ไปยังชินเวียเพื่อให้เธอเอาไปจำหน่าย มะม่วงร้องเรียกชินเวียให้มาหาเสียงดัง พอถ่ายสมบัติจากเพื่อนญาติเสร็จ ชินเวียจึงเดินไปหากลุ่มปิงปิง

“มีอะไรหรือมะม่วง” ชินเวียถาม

“ฉันสงสัย ทำไมฉางฟงจึงไม่เอาสกลิตัตถรณิมาใช้กับผู้เล่น เธอเดินทางกับฉางฟงตลอด น่าจะพอรู้เหตุผล” มะม่วงถาม สีหน้าอยากรู้มาก เพราะถ้าฉางฟงเอาทำเนี้ยมาใช้ในสงครามกับเกล็ดอวตาร พวกเธอคงไม่จำเป็นต้องกลัวฝ่ายตรงข้าม แถมยังรับมือศัตรูได้ง่ายขึ้นด้วย

“ฉันก็ไม่รู้...” ชินเวียกล่าวค้างไว้ เมื่อเห็นมะม่วงซุ่มรอยอัญมณีเส้นหนึ่งอยู่ต่อหน้า รีบใช้มือจับสร้อยอัญมณีเส้นนั้นมาตริาคา

“ถ้าบอกฉัน สร้อยเส้นนี้จะเป็นของเธอ” มะม่วงกล่าวขึ้น

ชินเวียส่ายหน้า ส่งสร้อยอัญมณีกลับไป มะม่วงไม่ละความพยายาม เธอหยิบสร้อยเส้นที่สองออกมา ชินเวียรีบคว้าพวกมันไว้แล้วกล่าวว่า “ปกติฉันเป็นคนเก็บความลับเก่งนะ ต่อให้เอาอะไรมาแลก ฉันก็ไม่บอกหรอก อืม...สร้อยเส้นนี้ อัญมณีเนื้อดีทีเดียว”

“ความลับ” มะม่วงพูดเบาๆ ส่วนคนอื่นๆ พากันเอียงหูฟัง

“เธอหมายถึงการใช้สกลิตัตถรณินี้จะต้องมีเงื่อนไข?” ดอกหญ้าถาม

“คงอย่างนั้นแหละ แต่...” ชินเวียพูดค้าง เมื่อเห็นกลุ่มปิงปิงหลายคนหยิบสร้อยอัญมณีออกมาจากกระเป๋าคนละเส้น เธอก็ยิ้มแถมปริ “ฉันเกรงใจจังที่จะรับสร้อยอัญมณีจากพวกเธอ” แม้จะพูดแบบนั้น แต่เท่าชินเวียก็ขยับเดินออกไปรับสร้อยอัญมณีของแต่ละคนเข้ากระเป๋า มิติไปเรื่อยๆ

“ฉันเห็นว่าพวกเธอเป็นเพื่อนของฉางฟง จะขอฝืนกฎตัวเองบอกสักครั้งก็ได้ แต่...สร้อยเส้นนี้ มันไม่ค่อยเวิร์กนะดอกหญ้า” ชินเวียพูดขึ้น ดอกหญ้าจึงต้องรีบกุสัจจเปลี่ยนสร้อยเส้นใหม่ให้

“เส้นนี้ใช้ได้ ชอบใจดอกหญ้า” ชินเวียกล่าวขอบคุณสีหน้ายิ้มแย้ม

“ตกลงกฎของสกลีคืออะไร” มะม่วงถามน้ำเสียงเร่งรีบ

“สกลีตัตถธณีใช้ได้เฉพาะกับสัตว์อสูรเท่านั้น ไม่สามารถเอามาใช้กับมนุษย์ได้” ชินเวียตอบหน้าตาย

ทุกคนที่ได้ยินต่างตกตะลึงกันหมด ชินเวียเองเมื่อตอบคำถามเสร็จก็โบกมือลากกลุ่มสาว ๆ เพราะเธอมีงานต้องไปเปิดแผงขายสร้อยอัญมณีต่อ

เนื่องจากช่วงนี้มีผู้เล่นมาที่ชายแดนกันเยอะมาก ทำให้เธอต้องรีบไปทำกำไรระหว่างเดินออกมาจากกลุ่มสาว ๆ เทพกระบี่เวรตะไลก็เดินสวนทางกับชินเวียซึ่งกำลังคล้องสร้อยอัญมณีเส้นใหม่ที่ได้จากดอกหญ้ากับแสงอาทิตย์ด้วยสีหน้ามีความสุข

“พวกเธอฝากสร้อยให้ชินเวียไปขายหรือ” เทพกระบี่เวรตะไลเอ่ยปากถาม เมื่อเดินมาถึงกลุ่มสาว ๆ ยูมิมองดูแฟนหนุ่มแล้วกล่าวว่า

“เราใช้สร้อยแลก เพื่อให้ชินเวียบอกความลับเรื่องหนึ่ง”

“ความลับอะไรหรือ” เทพกระบี่เวรตะไลเอ่ยปากถาม

“เรื่องสกลีตัตถธณี ชินเวียบอกว่ามันใช้กับผู้เล่นไม่ได้” ยูมิตอบ

เทพกระบี่เวรตะไลทำหน้านิ่งกล่าวว่า “ก็ไม่เห็นมันจะเป็นความลับนี่ ฉันบอกพวกเธอที่เป็นเพื่อนร่วมการเดินทางของฉางฟงได้”

คำตอบของเทพกระบี่เวรตะไลทำให้ทุกคนตะลึงกันไปอีกครั้ง มะม่วงถึงกับใช้มือจับขมับ เพราะเธอต้องสูญเสียสร้อยไปถึงสองเส้น ส่วนคนอื่น ๆ ก็ทำหน้าแข็งไม่แพ้กัน

“ทำไมชินเวียบอกว่ามันเป็นความลับอะ” มะม่วงบ่น

“ฮ่า ๆ ๆ ก็พวกเธอแสดงความอยากรู้เกินไป ชินเวียก็เลยถือโอกาสสวมรอยเอาข่าวมาขายให้พวกเธอซะเลย โดนกันไปคนละกี่เส้นเนี่ย” เทพกระบี่เวรตะไลถาม

“พวกฉันคนละเส้น มะม่วงโดนสองเส้น” ชิงผิงตอบ

“โห! ชินเวียได้กำไรละ” เทพกระบี่เวรตะไลกล่าวขำ ๆ

“นี่พวกฉันเสียรู้ชินเวียสินะ” ฟางฟางกล่าวขึ้น

“ถูกต้อง” เทพกระบี่เวรตะไลตอบ

“มิน่าล่ะ พอเห็นนายมา ชินเวียก็แผ่หนิทันที” จิงอู่พูดขึ้นสีหน้าแข็ง ๆ อยู่บ้าง

เทพกระบี่เวรตะไลหัวเราะขำ ก่อนตัดบท “เลิกสนใจชินเวียได้แล้ว ฉันกับรักจางเตรียมพื้นที่ฝึกซ้อมให้พวกเธอแล้ว รีบตามมาเร็วเข้า”

เทพกระบี่เวรตะไลกล่าวจบ กลุ่มสาว ๆ ก็พากันลุกขึ้นยืนและเดินตามเทพกระบี่เวรตะไลไป กลุ่มผู้เล่นที่มาสวดเนมก็ลุกและเดินตามไปด้วยเช่นกัน

ฉางฟงยังคงทำตามสบายเช่นเดิม นอกจากนอนหนุนตักซีเรียกับรอนนมที่ ซามีนบือนก็ไม่ได้ทำอะไรอย่างอื่น ความสบายของฉางฟงทำให้กลุ่มมาสอดแนมรู้สึกอิจฉามาก เมื่อสิ่งที่เห็นกลายเป็นตัวอักษรในห้องสื่อสาร ความคาสโนว่าของเทพอสูรฉางฟงก็ ปลุกให้หนุ่มๆ ทั้งยุทธภพต้องอิจฉา

กลุ่มมาสอดแนมเป็นนักแตงนียบยั่วยวง พวกเขานิยมบรรยายความสวยของซีเรีย ออกมาเป็นตัวหนังสือได้เยอะมาก เรียกได้ว่าอ่านกันเพลิน ในขณะที่เดียวกันกับบรรยาย ลักษณะของซามีนออกมาสไลด์น่ารักใสๆ เอาใจเก่ง กลุ่มแฟนคลับที่มีอยู่แล้วจึงเริ่มขยาย ขนาดขึ้น

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ เทพอสูรฉางฟงจึงกลายเป็นสี่ย่นนามหัวใจแฟนคลับ ของทั้งสองคนโดยปริยาย แต่พวกเขาก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากระบายอารมณ์เป็นคำพูด ในช่องสื่อสารแนวประชดประชัน

การต่อสู้หลังเที่ยง เทพกระบี่เวรตะไลกับนักดาบคลังรักยมจัดให้กลุ่มสาวๆ สู้ แบบตัวต่อตัวกับสัตรีอสูร ทำให้กลุ่มผู้เล่นที่มาสอดแนมรู้สึกตื่นเต้นไปด้วย

ในขณะที่ชมการต่อสู้ของปิงปิงกับสัตรีอสูรตัวหนึ่ง ฉางฟงที่นอนหนุนตักซีเรียก็เห็น จอมปราชญ์อาวุธยืนยืนอยู่ห่างจากกลุ่มสอดแนมพอสมควร ฉางฟงกวาดตามองกลุ่มที่มา สอดแนมซึ่งตอนนั้นสนใจการต่อสู้มาก แล้วสะกิดซีเรียกับซามีนให้ลุกขึ้น ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้น ทั้งสามก็หายไปจากบริเวณนั้น

ห่างจากจุดที่ฉางฟงเคยพักผ่อนสองร้อยเมตร ฉางฟงปล่อยให้ซีเรียกับซามีนไป ยืนเล่นบริเวณริมบึง ส่วนตัวเองยืนอยู่ข้างๆ จอมปราชญ์อาวุธ

“นายมีข่าวอะไรหรือ” ฉางฟงเอ่ยปากถาม

“กลุ่มคนที่เป็นเพื่อนกับพี่ที่โรงพยาบาลบางส่วนถูกจับตัวแล้ว” จอมปราชญ์ อาวุธตอบ

“จับคนที่ปลอมเป็นผู้หญิงได้ไหม” ฉางฟงถามต่อ

“ได้! หมอนั้นทำงานอยู่พัทยา เป็นสายงานระดับต้นๆ ของขบวนการค้ายาเสพติด ในสถานบันทั้งแถบพญาทั้งหมด นอกจากนี้ยังเป็นมือขวาของหน่วยวินในประเทศไทย ด้วย” จอมปราชญ์อาวุธตอบ

“เรื่องของหน่วยวินล่ะ” ฉางฟงถาม

“เป็นไปตามที่นายต้องการ ตำรวจยังไม่ได้เข้ามาวุ่นวายที่บริษัท ข่าวการปิด ชายแดนตามลำน้ำวินยังมีทุกๆ ครั้งชั่วโม่ง แต่ละช่องให้ความสนใจเรื่องนี้มาก”

จอมปราชญ์อาวุธตอบ

“เมื่อหน้าวินเป็นเป้าของทุกคน ครอบครัวนายเวลานี้ก็น่าจะปลอดภัยเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่พวกนายก็ห้ามประมาทเด็ดขาด” ฉางฟงเอ่ยปากเตือน

“ฉันเข้าใจ ปู่ผอมตกลงจ้างบอดี้การ์ดทีมนี้ไว้อีกครั้งปี” จอมปราชญ์อาวุธตอบ และบอกข้อมูลเพิ่มเติมว่า “จริงสิ! ลีมอบนาย ข้าราชการแห่งของท่านนายพลที่ประชาชนได้รับฟังและได้ดูภาพบางส่วนจากทีวี ตอนนี้รัฐบาลได้เอาทองคำบางส่วนขึ้นมาแล้ว และที่ยุทธาส์ท่านนายพล ปัจจุบันเต็มไปด้วยบุคคลสำคัญของรัฐบาล รวมถึงผู้นำทางทหารและตำรวจ พวกเขาได้ออกแถลงข่าว สัญญาว่าจะจัดการเครือข่ายท่านนายพลให้สิ้นซากเพื่อตัดวงจรค้ายาอาชญาวิธีให้หายไปจากประเทศไทยอย่างถาวร”

“คนที่ร่วมขบวนการกับท่านนายพลเป็นไงบ้าง” ฉางฟงถามต่อ

“ถูกรวบตัวเข้าคุกเกือบสามร้อยคน เป็นข้าราชการระดับสูงในสายงานต่างๆ เกินครึ่ง ที่เหลือก็เป็นนักการเมือง พ่อค้าผู้มีอิทธิพลประจำจังหวัด” จอมปราชญ์อาวุธตอบตามที่เขาได้ฟังมาจากทีวี

“อืม...พวกเขาทำงานได้เร็วจริงๆ” ฉางฟงกล่าวขึ้น

“มันแน่นอยู่แล้ว รัฐบาลใช้กำลังทหารกับตำรวจเกือบหนึ่งหมื่นคนในการจับกุมคนเหล่านี้” จอมปราชญ์อาวุธตอบ

“โห! งบประมาณเลยมั่งนี่ย” ฉางฟงแก้งพูด จอมปราชญ์อาวุธจึงหัวเราะ

“ถ้าวิดิโอที่ประชาชนได้ดูเมื่อเข้าเป็นความจริง ค่าแรงแค่นี้จิบๆ สำหรับรัฐบาลแถวเวลานี้ประชาชนก็เชียร์สุดใจขาดดิน เรียกได้ว่าเกาะติดหน้าจอเตรียมดูขุมสมบัติโจร”

“ปู่ผอมกับปู่ยักษ์คงสบายใจขึ้นเยอะ” ฉางฟงกล่าวยิ้มๆ

“ตราบโดหน้าวินยังไม่ถูกจับ ปู่ผอมก็คงยังเครียดอยู่เหมือนเดิม ตอนนี้นั่นก็ได้แต่ภาวนาให้หน้าวินถูกจับเร็วๆ ครอบครัวฉันจะได้สงบสักที” จอมปราชญ์อาวุธตอบ

ฉางฟงใช้มือตบไหล่เพื่อนแล้วบอว่า “ตามที่ฉันขอ ให้เวลานั้นหนึ่งสัปดาห์ ถ้าทุกอย่างเป็นไปตามที่ฉันคาดการณ์ หน้าวินจะไม่มายุ่งกับพวกนายอีกทั้งในปัจจุบันและในอนาคตข้างหน้า”

จอมปราชญ์อาวุธฟังแล้วขมวดคิ้ว “ฉันไม่รู้ว่าจะทำอะไร แต่ฉันขอร้อง ถ้าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับชีวิตนาย อย่าเสี่ยงเพื่อครอบครัวฉันอีกเลย เพราะปัจจุบันนายก็ทำมาหากินเกินพอแล้ว”

ฉางฟงดวงตาเป็นประกายพลางกล่าวว่า “ฉันเคยบอกนายไว้แล้วไม่ใช่หรือ ใคร

จะทำร้ายครอบครัวเพื่อนนั้น มันต้องผ่านมันไปก่อน”

จอมปราชญ์อาวุธได้ยินคำนี้เป็นครั้งที่สองแล้ว เขารู้สึกซาบซึ้งจริงๆ ที่มีเพื่อนอย่างฉางฟง จอมปราชญ์อาวุธมั่นใจว่าฉางฟงไม่ธรรมดา ทุกสิ่งที่ผ่านมามอบบอกชัดเจนว่าเพื่อนเขาคณนี้มีเบื้องหลังที่ซับซ้อนเกินกว่าใครจะเข้าใจ

“ขอบใจฉางฟง” จอมปราชญ์อาวุธกล่าวจบก็โค้งศีรษะลงต่ำให้เพื่อนที่อยู่ตรงหน้า เพื่อเป็นการขอบคุณอีกครั้งด้วยภาษาทางกาย

โลกภายนอก โรงพยาบาลเอกชน ตะวันนั่งเล่นกับแคทที่ระเบียงด้านนอก เพราะ
ไร่อากำลังนอนหลับ ตะวันยังคงนั่งมองสมุดในมือพร้อมกับถอนหายใจ

“ตกลงนายจะให้สมุดโน้ตความจำเธอไหม” แคทถาม

ตะวันใช้สันหนังสือเคาะกับหน้าขาพลางกล่าวว่า “ฉันยังตัดสินใจไม่ได้”

“เฮ้อ! อย่างที่ช่างอืบบอก เราควรให้เธอเริ่มต้นใหม่ดีกว่า การที่让别人อื่นมาพัวพันกับพวกเราในเวลานี้ไม่เหมาะสมสักเท่าไร” แคทแนะนำ

“แต่ไรอาเรียกชื่อเขาได้” ตะวันแย้ง

“เรียกแล้วทำไม เธอจำหน้าเขาไม่ได้ ในสมองเธอเพียงเห็นภาพเบลอลๆ ของเขาเท่านั้น” แคทตอบ

“สักวันหนึ่ง เธอจำขึ้นมาได้ละ เราจะตอบยังงี้” ตะวันถามต่อ

“คุณหมอบอกแล้วยังงี้ โอกาสจำได้กับจำไม่ได้มันมีครั้งต่อครั้ง” แคทกล่าวเสียงเรียบ

ตะวันมองดูสมุดโน้ตในมือของเขา ก่อนกล่าวขึ้นว่า “ถ้ามีสมุดโน้ตเล่มนี้ ไรอาอาจจะฟื้นความจำทั้งหมดก็เป็นไปได้”

แคทถอนหายใจบ้าง “ฉันพูดจริงๆ นะ ถ้าไรอาได้อ่านสมุดโน้ตเล่มนี้ เธอจะต้องชอบหมอนั่นแน่ๆ แต่หมอนั้นเรายังไม่รู้ว่าเขาชอบไรอาแบบไหน นายเห็นผู้หญิงรอบๆ ตัวหมอนั่นไหม เพียบเลย ถ้าสุดท้ายหมอนั่นบอกว่าชอบไรอาแบบเพื่อน นายคิดว่าใครจะเสียใจที่สุด”

ตะวันถอนหายใจอีก “เฮ้อ! ยิงคิดยิ่งปวดหัว”

“เอาอย่างนี้สิ ให้นาคตเป็นตัวตัดสิน เมื่อพวกเขาเจอกันอีกครั้งก็ให้โชคชะตาพาไป สุดท้ายจะเป็นเพื่อนหรือคนรักก็ขึ้นอยู่กับวาสนาของทั้งสองคน” แคทเสนอ

“เธอหมายความว่า...” ตะวันพูดค้างไว้

แคทจ้องมองเพื่อนหนุ่ม แล้วกล่าวเสียงเรียบว่า “พาเธอกลับไปเล่นเกม ในที่ที่เขาอยู่”

ในเกมยุทธภพออนไลน์ ชายหนุ่มคนหนึ่งเดินทางมาถึงชายแดนหยางชุนแล้ว
ถ้าสังเกตดีๆ จะพบว่าบนไหล่ของเขามีภูตตัวจิ๋วนั่งอยู่ ระหว่างเดินทางเขาได้แวะสอบถามผู้เล่นหลายคน ในที่สุดก็รู้ตำแหน่งของคนที่เขาตามหาแล้ว

“ไปกันเถะนาเนีย” ชายหนุ่มกล่าวจบก็เห็นร่างพุ่งเข้าไปในป่าข้างทางอย่างรวดเร็ว ฉางฟงนั้นหลังจากแยกกับจอมปราชาญ์อาวุธ เขาก็เดินย้อนกลับไปหาเพื่อนๆ ระหว่างทางกลับก็เห็นชายหนุ่มที่คุ้นเคยปรากฏขึ้นด้านหน้าไม่ไกลนัก

“แดน!” ฉางฟงร้องเรียกเสียงดัง

ชายหนุ่มหันหัวมามอง พอเห็นฉางฟงก็รีบโบกมือทักทาย เมื่อทั้งสองเดินเข้ามาใกล้กัน นาเนียก็ลุกจากไหล่แดน ทำความเคารพชี้เรียกกับชามิน

“สบายดีไหม” แดนถามขึ้นก่อน

“อืม...แต่อีกไม่นานคงต้องเหนื่อยอีกรอบ” ฉางฟงตอบ

“เรื่องสงครามสินะ ฉันก็เกือบตายมาแล้ว โชคดีตกลงไปในเหวที่ด้านล่างเป็นน้ำก็เลยรอดฉิวเฉียด” แดนตอบ

ฉางฟงอยากจรรู้เรื่องนี้อยู่แล้วจึงถามขึ้นว่า “ฝีมือฝ่ายตรงข้ามเป็นอย่างไร”

“นอกจากระดับของหน่วยวินจะเกิน 75 แล้ว ฝีมือมีดสั้นของมันก็ยิ่งเก่งเกินมนุษย์ ร่างจตุเทพของยูก็ยิ่งสู้มันไม่ได้ ส่วนลูกสมุนของมันระดับเกิน 60 มีเป็นพันๆ คน คอบร้า ธันวา และแคทก็ถูกพวกมันฆ่าตาย” แดนตอบ

“ตอนนี้อยู่ที่ไหน” ฉางฟงถามต่อ

“ออฟไลน์ออกไปข้างนอก เจ็ดเทพเหลือเพียงฉันคนเดียว” แดนตอบ

ฉางฟงสงสัยเล็กน้อยก่อนถามอีกว่า “การผ่าตัดของไรอา?”

“ปลอดภัยดี” แดนตอบ ทำให้ฉางฟงยิ้มออกมาได้ เพราะเขาหวังเพื่อนหญิงคนนี้มาก วันที่ไรอาหรือแก้วหายไป เขายังคิดว่าถ้าโชคร้ายเขาคงไม่ได้เจอเธออีกตลอดไป

“แต่ก็มีปัญหานิดหน่อย” แดนพูดเพิ่ม

คำพูดนี้ทำให้ฉางฟงขมวดคิ้ว “มีปัญหอะไร”

แดนจ้องมองฉางฟง ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า “เธอสูญเสียความจำ เหมือนที่เธอเคยเป็น”

ฉางฟงนิ่งไปชั่วครู่ก็ถามอีก “เธอยังเจ็บปวดเหมือนเดิมไหม”

“มีบ้างเล็กน้อย คุณหมอที่ดูแลบอกว่าอาการเจ็บปวดนี้จะเกิดเพียงระยะสั้นๆ เท่านั้น” แदनตอบ

ฉางฟงค่อยๆ คลี่ยิ้ม เขาเผยหน้ามองดูท้องฟ้าแล้วกล่าวว่า “ขอเพียงเธอปลอดภัย เรื่องอื่นๆ ไม่สำคัญหรอก” ฉางฟงก็หันหลังมองแดน พร้อมกับเอื้อมมือไปตบที่ไหล่เพื่อน “ไปกันเถอะ โลงจิงกับรักจิงรออยู่ด้านหน้า นายอาจจะยังไม่รู้ว่าสองคนนั้นมีแฟนแล้ว ส่วนฉัน...นายต้องเก็บเรื่องภูตของฉานเป็นความลับ นาเนียก็ห้ามทำอะไรมีพิรุณเด็ดขาด”

“ได้สิ” แदनตอบ

ทั้งสองเดินคุยกันต่อไม่นานก็มาถึงตำแหน่งที่กลุ่มบิงบิงฝึกซ้อม เทพกระบี่เวรตะไลพอเห็นแดนมาที่นี้ก็รีบเดินเข้ามาหาเช่นเดียวกับนักดาบคลั่งรักยม ใครเคยเห็นแดนแล้วก็ไม่ได้แปลกใจ ส่วนคนที่ไม่เคยเห็นก็สอบถามเพื่อนข้างๆ ว่าคนนี้เป็นใคร เมื่อรู้ว่าแดนเป็นหนึ่งในเจ็ดเทพกิลด์ GODSEVEN คนที่ยังไม่รู้จักแดนก็ตกใจมาก

หลังจากแดนแนะนำตัวกับกลุ่มสาวๆ บางคนก็เพิ่งรู้จักเสร็จ พวกเธอก็มุ่งความสนใจไปที่ภูตตัวจิ๋ว แต่นาเนียค่อนข้างขี้อายจึงขยับเข้าไปหลบในกระเป๋าลือของแดน ฉางฟงเห็นสาวๆ แต่ละคนจ้องมองนาเนียตาวาว จึงกล่าวขึ้นว่า

“ลตสายตาระบายลงหน่อยนะสาวๆ”

คำพูดของฉางฟงทำให้กลุ่มสาวๆ หันมามองเขาตาเขียวบ๊ต ฉางฟงทำเป็นไม่สนใจ เขาหันไปมองนาเนียพร้อมกับกล่าวขึ้นว่า “มาละ...นาเนีย มาหาป้า เดี่ยวป้าดูแลเธอเอง”

“เหอะๆ แคคำพูดก็ส่อแล้วว่าใครประสงคร้าย” ชวงชวงพูดขึ้น

แดนหัวเราะขำ ก่อนกล่าวขึ้นว่า “นาเนียจำสัญญาที่รับปากเมื่อครู่ได้ไหม” แदनถามโดยไม่ได้เอ่ยตรงๆ นาเนียกับแดนได้รับปากกับฉางฟงแล้วว่าจะไม่พูดเรื่องภูตของเขานาเนียพยักหน้ารับ แदनจึงกล่าวต่อ “ไปให้เพื่อนใหม่ดูตัวหน่อยสิ พวกเธอไม่ทำอะไรหรอก”

นาเนียล้งเลเล็กน้อย สุดท้ายก็บินไปยืนบนมือของฟางฟางที่แบมือรอรับอยู่ กลุ่มสาวๆ ที่ไม่เคยเห็นภูตพากันตื่นเต้นมาก มีเพียงยุมิที่เคยเห็นมาบ้างแล้วจึงไม่ได้ตื่นเต้นอะไรนัก เธอเพียงสนใจถามถึงเทคนิคการใช้เวทป้องกันของภูตนาเนียเท่านั้น

ภูตจิ๋วนาเนียคุยได้เหมือนมนุษย์ทุกอย่าง ทำให้กลุ่มสาวๆ อิจฉาแดนมาก เพราะพวกเธอเองก็อยากได้ภูตมาไว้คุยเล่นแก้เหงาและช่วยต่อสู้ด้วย แต่ทุกคนก็จนปัญญาเพราะไม่รู้จะไปหาภูตมาจากไหน ทุกคนต่างคิดเหมือนกันว่าถ้าไม่ใช่คดีจริงๆ ก็ไม่มีทางได้ภูต

มาเป็นเจ้าของง่ายๆ

กลุ่มสาวๆ พยายามไม่ทำให้หน้าเสียด้วยการไม่ตะแคงเนื้อต้องตัวเธอมากนัก ส่วนใหญ่กลุ่มสาวๆ จะใช้วิธีการพูดคุยสร้างความคุ้นเคยเสียมากกว่า ซึ่งผิงอยากรู้บางอย่างจึงถามขึ้นว่า “ถ้าฉันอยากได้เพื่อนอย่างนาเนียสักคน ฉันต้องไปหาที่ไหน”

นาเนียทำสีหน้าครุ่นคิด สักพักก็ส่ายหน้าก่อนกล่าวว่า “ไม่รู้ค่ะ”

“งั้นนาเนียมาอยู่กับแดนได้ไง” ชวงชวงถามต่อ

“นาเนียหลับอยู่ในหิน แดนเป็นคนช่วยออกมา” นาเนียตอบ

ฟางฟางพยักหน้าแล้วถามบ้าง “ภูตอย่างนาเนียมีเยอะไหม”

“เยอะค่ะ แต่ส่วนใหญ่อยู่ในแดนภูตซึ่งผู้เล่นเข้าไปยากและน้อยคนจะเข้าไปค่ะ”

นาเนียตอบ

ปิงปิงค่อนข้างสนใจแดนภูตจึงซักว่า “ในคู่มือมีคำอธิบายถึงแดนภูต แต่ไม่ได้ลงรายละเอียด นาเนียพอรู้ไหมว่าเราจะเข้าแดนภูตได้อย่างไร”

นาเนียยิ้มและกล่าวตอบว่า “โดยปกติคนที่ไม่ได้ทำสัญญากับภูตเพื่อสร้างที่อยู่อาศัยจะเข้าไปไม่ได้ค่ะ”

ปิงปิงฟังแล้วทำหน้างง ก่อนถามต่อ “มีกรณีที่ไม่เป็นเจ้าของภูตแต่เข้าไปในแดนภูตได้ไหม”

“มีค่ะ กรณีทำเวสต์ร่ายกาย ผ่านและถูกส่งผ่านประตุมิติไปยังแดนภูต แต่จะเป็นช่วงระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้น เนื่องจากในแดนภูตมีอันตรายมาก”

“อันตรายยังไงนาเนีย” ผิงอ้อถาม สีหน้าอยากรู้

“สัตว์อสูรเกือบหกสิบเปอร์เซ็นต์มีระดับมากกว่า 70 ค่ะ นอกจากนั้นยังมีโซนอันตรายมีแต่สัตว์อสูรระดับ 120 รวมกลุ่มกันอยู่ค่ะ” นาเนียตอบ

“โหย...แบบนี้เข้าไปก็ตายง่ายๆ เลยสินะ” มะม่วงกล่าวขึ้น

ดอกหญ้าส่ายหน้าก่อนกล่าวว่า “ทำไมเกมยุทธภพถึงทำให้แดนภูตเป็นที่ลึกลับและเข้ายากขนาดนั้นละ”

“ดินแดนภูตในอนาคตอาจจะเปิดเป็นพื้นที่ผจญภัยใหม่ ตอนนี้แค่ทะเลแดงพวกเราก็ไปไม่รอดกันแล้ว” ภูมิตอบ

ปิงปิงพยักหน้าและเสริมว่า “ยูมิพูดถูก ดินแดนภูตคงเป็นพื้นที่ต่อเนื่องจากการผจญภัยในทวีปใหญ่ ซึ่งผู้บริหารเกมยุทธภพออนไลน์ เตรียมไว้รองรับสำหรับอนาคตมากกว่า”

“เรื่องอื่นๆ ตอนนี้ไม่สำคัญ แต่ฉันอยากรู้จากแดนมากกว่าเขาไปเจอหน้าเนียที่ไหน”
 ชวงชวงกล่าวขึ้น

กลุ่มสาวๆ ต่างก็พยักหน้าเห็นด้วย ทุกคนจึงพากันลุกขึ้นเดินไปหาแดนที่นั่งคุย
 กับฉางฟง เทพกระบี่เวรตะไล และนักดาบคลังรักยม

“แดนไปเจอหน้าเนียที่ไหน” ฉิงอ้อเอยปากถามขึ้นก่อนคนอื่น

แดนยิ้มตอบว่า “เป็นถ้าบริเวณชายแดนของเสียนสงกับโซ่หยง”

“นายไปเจอคนที่ซังนาเนียเลยหรือ” มะม่วงถามต่อ สีหน้าอยากรู้สุดๆ

“ไม่ใช่ ฉันต้องผ่านเคสการเป็นผู้ถูกเลือกเสียก่อน หลังจากนั้นจึงปลดผนึกหิน
 ที่ซังนาเนียได้” แดนตอบ

ปิงปิงยังสงสัยอยู่จึงถามขึ้นว่า “นายรู้ก่อนหรือเปล่าว่าหินก้อนนั้นมันซังนาเนียไว้”

“ไม่รู้ จนกระทั่งได้จับหินก้อนนั้น ฉันถึงรู้ เพราะคอมพิวเตอร์ในหัวบอก
 รายละเอียด” แดนตอบโดยไม่ปิดบังอะไร ซึ่งผิงนั่งคิดเล็กน้อยก็ถามขึ้นว่า

“ขอถามเพิ่มอีกนิดเพื่อเก็บข้อมูล นายไปพบถ้าโดยบังเอิญหรือได้เบาะแสจาก
 ที่ไหน”

“ฉันกับเพื่อนพบโดยบังเอิญ” แดนตอบ

“อ้าว! แบบนี้เพื่อนนายก็ไม่ได้หลุดไปสิ” ดอกหญ้ากล่าวขึ้น

“เขามิหลุดที่แข็งแกร่งอยู่กับตัวแล้ว เขาไม่สนใจนาเนียหรอก” แดนตอบ

“พวกนายเจอโดยบังเอิญสินะ น่าเสียดายสุดๆ เลย แบบนี้การหาภูตก็คงแล้วแต่
 วาสนา” ฟางฟางกล่าวสีหน้าเซ็งๆ

แดนหัวเราะ “มันก็ไม่เชิงจะต้องใช้วาสนาอย่างเดียวหรอก เพราะถ้ามีอาวุธนำทาง
 จะง่ายขึ้น”

“อาวุธนำทาง!” ซึ่งผิงร้องอุทาน ก่อนทุกคนจะหันหน้ามามองฉางฟงกันหมด แดน
 รู้สึกว่าตัวเองเปลือยพุดมากเกินไป เขาจึงรีบหุบปากทันที

มะม่วงสำหน้าก่อนกล่าวว่า “ฉางฟงมีอาวุธนำทางทั้งเทพและมาร ไม่เห็นจะได้
 ภูตสักคน”

“มะม่วงพุดถูก ถึงจะมีอาวุธนำทาง แต่ไร้ซึ่งวาสนา สุดท้ายก็ทำไม่เจออยู่ดี” ดอก-
 หญ้ากล่าวสนับสนุนเพื่อน แดนไม่ยอมพุดมากแล้ว เขาจึงไม่ได้ตอบเพียงแต่ยิ้มเท่านั้น

ปิงปิงนึกแปลกใจในคำพูดของแดนจึงกล่าวขึ้นอีกว่า “แปลว่า เพื่อนที่เจอถ้า
 พร้อมกับนายมีอาวุธนำทางใช่ไหม”

“ถูก พวกเรารู้จักเขาดีเลยละ” แदनตอบ

“นายคงไม่ได้หมายถึงยูกิ หัวหน้ากิลด์ GODSEVEN หรือคะ” ยูมิกำลังขึ้น

“ฮ่าๆ ในยุทธภพออนไลน์แห่งนี้ นอกจากฉางฟงก็มีเพียงยูกิที่มีอาวุธนำทางในครอบครอง” แदनตอบ

หยกหอมสงสัยจึงกล่าวขึ้นว่า “ภูตมีสายเทพและสายมารไหม”

“มีสิ สายเทพก็ออกแนวสวยสง่า สายมารก็ออกแนวดาร์กๆ หน่อย” แदनตอบ

ดอกหญ้าพ่นลมหายใจออกมา “ถ้าอยากได้ภูตมาเป็นเพื่อนสักคน ฉันก็ต้องประจบมารน้อยกับเทพน้อยหรือเนี่ย”

จึงอ๊หว่าเราะแล้วกล่าวว่า “ถ้าคิดประจบเจ้ามารน้อยให้มันบอกตำแหน่งที่ซ่อนภูตลเก้ เธอเลิกฝันไปได้เลยดอกหญ้า แต่ถ้าเป็นเทพน้อยอาจจะพอมีความหวังอยู่บ้าง”

“ฉางฟง ขอยืมเทพน้อยหน่อยสิ” ดอกหญ้าหันไปขอฉางฟงตั้งอ้อๆ

“หึๆ เธอคิดว่า การหาสถานที่ผนึกภูตมันหาได้ง่ายๆ ขนาดนั้นเลยหรือ เธอดูฉันเป็นตัวอย่าง ฉันผ่านเทือกเขาลี้กลับมามาตั้งเยอะ ทั้งยังมีอาวุธนำทางทั้งสองค่ายด้วย ฉันยังหาไม่เจอเลย” ฉางฟงตอบอย่างเน่ยนๆ

“สุดท้าย คนที่จะมีภูตรับใช้ก็ต้องมีวาสนาด้วยสินะ” ฟางฟางรำพึงรำพัน ส่วนสาว ๆ คนอื่นก็ออกอาการซึมเหมือนกันเพราะคาดหวังไว้มาก

“อาละ ไปฝึกซ้อมกันต่อดีกว่า พวกเธอพักกันมานานแล้ว” เทพกระบี่เวรตะไลตัดบท กลุ่มบิงปิงจึงพากันลุกขึ้นและเดินย้อนกลับไปยังสนามต่อสู้ ด้านนาเนียก็บินกลับมา นั่งบนไหล่ของแदनตามเดิม

ฉางฟงเห็นเทพกระบี่เวรตะไลกับนักดาบคลั่งรักยมลุกออกไปสอนกลุ่มสาว ๆ ต่อแล้ว เขาก็กล่าวขึ้นว่า

“นายมาตามหาฉันที่ชายแดน มีคนฝากคำพูดอะไรมาให้ฉันไหม” แदनทำหน้าตะลึงอยู่บ้าง เขาไม่นึกจริงๆ ฉางฟงจะคาดเดาถูกต้อง ทั้งๆ ที่เขาไม่ได้พูดอะไรสักคำ

“นายรู้ได้อย่างไร” แदनถามกลับ

“เพราะนายตั้งใจมาตามหาพวกฉันไง” ฉางฟงตอบยิ้มๆ

“ฮ่าๆ มีคนฝากคำพูดมาหานายจริงๆ แต่ถึงไม่มีคนฝากคำพูดมา ฉันก็ต้องการมาพบเพื่อนเก่าอย่างนายอยู่ดี เพราะมีแต่ร่วมมือกับนาย ฉันถึงจะแก้แค้นได้” แदनตอบเสียงเรียบ

“ตั้งแต่ถูกไล่มาออกจากเมือง นายกลับเข้าเมืองหยางซุนหรือยัง” ฉางฟงถามต่อ

แดนส่ายหน้าแล้วอธิบาย “ถ้าเข้าไปมีหวังถูกฆ่าตายแน่ ไม่แตกต่างจากยูกิและคนอื่น ๆ ในกิลด์ GODSEVEN พวกมันหมายหัวพวกฉันไว้แล้ว”

“ระดับยูกิ ไม่น่าจะมีปัญหาละ” นางฟงค้ำน เพราะด้วยฝีมืออย่างยูกิ ไม่ใช่ใครจะเล่นงานเขาได้ง่ายๆ

“ถ้ายูกิเพียงเข้าไปสอดแนมไม่มีปัญหา แต่ถ้าเขาเข้าไปพักในเมืองหยางซุนคงไม่ได้ยูกิได้ทดลองมาแล้ว ในเมืองหยางซุนปัจจุบันมียอดฝีมือของกิลด์อวตารเต็มไปหมดไม่ว่าจะหนีไปตรอกไหน ซอยไหน สุดท้ายก็ต้องหนีออกจากเมือง” แदनตอบ

“นั่นถ้าฉันเข้าเมืองหยางซุนก็คงถูกไล่ล่าเหมือนกับยูกิสละ น่าสนใจ น่าสนใจจริงๆ” นางฟงพูดยิ้มๆ

แดนล้องหน้าเพื่อน ลักพักก็อดหัวเราะไม่ได้ “ต่อให้นายเดินกลางตลาดและตะโกนบอกว่า นายคือเทพอสูรนางฟง ก็ไม่มีใครกล้าแตะต้องนายหรอก”

“ทำไม่ละ” นางฟงแก้งถามทั้งๆ ที่รู้เหตุผลดีอยู่แล้ว

“ข่าวจากหลายกิลด์หลุดออกมาว่า หน่วยงานหัวหน้ากิลด์อวตารต้องการจัดการกับนายด้วยมือของเขาเอง ถ้าใครฝ่าฝืนจะต้องได้รับโทษจากทางกิลด์” แदनตอบ

“ข่าวของนายคงเป็นข่าวโคมลอยแล้ว เพราะเมื่อวานฉันยังถูกผู้เล่นกิลด์อวตารแอบมาฆ่าอยู่เลย” นางฟงตอบ

“แต่ข่าวในช่องสื่อสาร เขียนกันว่า นายแอบไปถล่มพวกมันยับยั้งต่างหาก” แदनกล่าวขึ้น

“นายจะเชื่อหรือเปล่า ฉันทำให้พวกเขาตายจริง แต่ฉันไม่ได้เป็นคนฆ่าพวกเขาโดยตรง” นางฟงตอบ

แดนไม่ค่อยเชื่อนางฟงเท่าไร เพราะในข่าวมีคนเขียนถึงเขามากมาย และข่าวก็ไม่ได้มาจากคนคนเดียว แต่มาจากหลายๆ คน

“ถ้าพวกเขาไม่ได้ตายเพราะนาย พวกเขาตายเพราะอะไร” แदनถามต่อ

“ฝั่งแม่มาด้า ฉันไปเอารังผึ้ง ส่วนพวกเขาจะมาฆ่าฉันก็เลยช่วยไป เรื่องมีแค่นี้แหละ” นางฟงตอบยิ้มๆ ทำให้แดนอ้าปากค้าง เพราะไม่คาดคิดว่า สารพัดทำไม้ตายของนางฟงที่เขียนในกระทู้ ล้วนไม่ใช่ความจริง

“หึๆ มาเข้าเรื่องดีกว่า ยูกิฝากอะไรมาบอกฉัน” นางฟงถามต่อยิ้มๆ

“เขาฝากมาบอกว่าไม่ได้คิดจะช่วยนาย แต่เขาต้องการแก้แค้นเท่านั้น เมื่อถึงเวลาให้ส่งสัญญาณไปบอก” แदनตอบ

ฉางฟงหัวเราะซ้ำ “เพื่อนนายนี้มันหึงจริง ๆ”

“นิสัยเขาก็เป็นแบบนี้แหละ ถ้านายยอมรับความช่วยเหลือของเขา ฉันจะโทรศัพท์ไปบอกเขาเอง” แदनตอบ

ฉางฟงยกมือเกาศีรษะและกล่าวว่า “เอาเถอะ! ถ้าหากอยากไปด้วย ฉันก็จะสนองความต้องการ นายบอกยูกิว่าได้ ฉันยินดีรับความร่วมมือจากเขา แต่ฉันไม่ได้ขอร้องเขา”

แदनส่ายหน้าก่อนกล่าวว่า “พวกนายนี้ แม้แต่การพูดก็ยังมึนลูกเล่นอีก ฉันละเหนื่อยจริงๆ”

แदनพูดจบก็ขอตัวไปคุยกับยูกิทางโทรศัพท์ ส่วนฉางฟงยังคงนั่งคุยกับซีเรียและชามินตามปกติ เกือบสิบนาที่ผ่านไป แदनก็เดินกลับมานั่งลงตรงข้ามฉางฟงอีกครั้ง

“นายมีแผนการหรือยัง” แदनเอ่ยปากถาม

“แผนการจะเริ่มขึ้นเมื่อหน้ายวินออนไลน์เกมเท่านั้น” ฉางฟงตอบยื้มๆ

“มีเหตุผลพิเศษไหม” แदनถามต่อ

“การรบแบบไม่มีหัวหน้า ชนะไปก็ไม่มีความหมาย”

ฉางฟงตอบ แต่จริงๆ แล้ว เขาไม่มีทางเลือก ถ้าโค่นกลุ่มผู้เล่นลูกน้องหน้ายวินจนหมดในเวลานี้ เมื่อหน้ายวินออนไลน์เข้ามา เขาอาจจะออฟไลน์ออกไปทันทีซึ่งจะส่งผลเสีย ทำให้งานที่ฉางฟงทำไว้ที่โลกภายนอกไม่สำเร็จ ดังนั้นเขาจะต้องหาทางถ่วงเวลาให้หน้ายวินอยู่ในเกมนานที่สุด ส่วนผลแพ้ชนะในเกมสำหรับเขาไม่ได้มีความหมายมากนัก

“หึๆ นายอยากจะชนะอย่างชาวสะอะดสินะ” แदनถาม

“ถูกต้อง ตราบไธหน้ายวินไม่ออนไลน์เข้ามา ฉันจะยังไม่ดำเนินการอะไรทั้งสิ้น” ฉางฟงตอบย่ำคำพูดเดิมให้ฟังอีกครั้ง

แदनนั่งคิดเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า “นอกจากกองกำลังกิลด์ FOX นายซ่อนกองกำลังไว้อีกหรือเปล่า”

“มี...กองกำลังกลุ่มนี้แม้จะมีไม่มาก แต่ก็ไม่ได้ชี้เเรกว่าผู้เล่นกิลด์อวตารหรอก” ฉางฟงยังคงตอบเป็นปริศนา ไม่ได้บอกความจริงให้แदनฟังทั้งหมด

“นั่นก็เข้าใจขึ้นมาก ฉันนึกว่ามีแต่กิลด์ FOX กับพันธมิตรอีกไม่กี่กิลด์” แदनบอก

“ช่วงนี้นายไม่มีอะไรทำก็อยู่ช่วยสาว ๆ กลุ่มของฉันฝึกฝีมือไปก่อน” ฉางฟงกล่าวขึ้น

แदनหันไปมองกลุ่มสาว ๆ ลักพักเขาก็ขมวดคิ้วเมื่อพบความผิดปกติ “ฉางฟง!!! ระดับของพวกเธอ”

“ใช่ ระดับพวกเธอถึง 75 ทุกคน” ฉางฟงตอบยิ้มๆ

แดนอึ้งมองดูกลุ่มผู้เล่นหญิงอย่างละเอียด และเขาก็พบว่ากลุ่มผู้เล่นหญิงหลายคนยังไม่ใช่อุดมฝีมือที่แท้จริง

“พวกนายจับปาร์ตกันใช่ไหม” แดนถาม

“ไม่ใช่” ฉางฟงตอบ

แดนหันหน้ามามองเขาแล้วกล่าวว่า “ถ้าไม่ได้จับปาร์ต พวกเธอคงได้รับความช่วยเหลือจากพวกนายแน่ๆ เพราะเท่าที่ฉันสังเกต บางคนวิชาตัวเบายังไม่เข้าขั้น ปกติถ้าผู้เล่นมีการพัฒนาระดับพื้นฐานด้วยตัวเอง ระดับวิชาตัวเบาจะพัฒนาไปพร้อมกับระดับพื้นฐานที่เพิ่มสูงขึ้น แต่นี่...แปลก แปลกมาก”

“ฮ่าๆ นายสายตาดี พวกเธอกินสมบัติเทพเข้าไป” ฉางฟงตอบ

แดนทำตาโต “สมบัติเทพ หมายความว่ายังไง”

“มันเป็นยาเพิ่มระดับพื้นฐาน ทุกคนที่กินเข้าไป ระดับพื้นฐานจะเลื่อนไปอยู่ระดับ 75 โดยอัตโนมัติ เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์นอกเกม” ฉางฟงอธิบาย

แดนส่ายหัวพลางกล่าวว่า “มียาแบบนี้ด้วยหรือนี่”

“ใช่! เพื่อไม่ให้ยาเสียเปล่า พวกเธอก็เลยเร่งเก็บระดับจริงๆ ก่อนยาจะหมดฤทธิ์ และเพราะเหตุนี้ ระดับวิชาตัวเบาของพวกเธอจึงเหมือนผู้เล่นหัดใหม่ยังงี้ล่ะ” ฉางฟงตอบ

แดนหันหน้าไปพิจารณาดูกลุ่มของปิงปิงที่ใช้วิชาตัวเบาเคลื่อนไหวโจมตีสัปดาห์สองสัปดาห์อีกครั้ง “ถึงจะเพี้ยน แต่พวกเธอก็ก้าวหน้าเร็วมาก ใครเป็นอาจารย์ให้พวกเธอเนี่ย” แดนถามต่อ

ฉางฟงหัวเราะก่อนจะใช้นิ้วชี้มายังหน้าตัวเอง “ฉันเอง”

“เหอะๆ ไม่แปลกใจเลย เพราะดูวิชาตัวเบาที่พวกเธอฝึกมันแหกกฎเกณฑ์อยู่บ้าง” แดนกล่าวจบก็หันดูกลุ่มของปิงปิงปะทะกับสัปดาห์สองสัปดาห์ต่อ

“ฟางฟางเหมือนนายมาก เธอเลียนแบบนายได้เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้ามีเวลาให้เธอฝึก อีกหลายเดือนคงหาคนไล่จับเธอยาก” แดนกล่าวหลังจากวิเคราะห์เสร็จ

“คนอื่นเป็นไง” ฉางฟงถาม

“อย่างน้อยมีสามคนในกลุ่มผู้เล่นหญิงที่น่าจะมีประสบการณ์วิชาตัวเบามาแล้ว ส่วนคนที่ไม่เคยฝึกวิชาตัวเบามาก่อนก็ถือว่าพัฒนาได้เร็วมาก” แदनตอบ

“กลุ่มเจ็ดเทพเป็นไงบ้างช่วงนี้” ฉางฟงเปลี่ยนประเด็นคุย

“ส่วนใหญ่ระดับลด มีเพียงยูกิที่ไม่ตาย ถ้าพวกเขาเข้าเกมมาก็คงต้องเริ่มเก็บระดับ

พื้นฐานกันหนักหน่อย” แदनตอบความจริง

ฉางฟงเพิ่งนึกขึ้นได้ มีข่าวแดนปะทะกับหน่วยวินมาครั้งหนึ่งจึงถามขึ้นว่า “นายเคยปะทะกับหน่วยวิน หมดระดับพื้นฐานที่ 80 เป็นไบบ้าง”

“ทั้งเร็ว ทั้งรุนแรง การเคลื่อนที่ระดับ 75 ถ้าไม่ใช่สัญชาตญาณต่อสู้ก็รับมือเขาไม่ได้หรอก ฉันรอตมาได้เพราะมีนาเนียบคอยปกป้อง” แदनตอบ

ฉางฟงยิ้ม “เมืองหยางซุนใช้เวทไม่ได้ นาเนียบปกป้องนายได้อย่างไร”

“นาเนียบมีโล่แห่งแสงในครอบครอง บางคนอาจเข้าใจว่ามันเป็นการใช้เวท แต่ไม่ใช่ มันเป็นอุปกรณ์ที่นาเนียบเรียกออกมาจากกระเป๋ามิติได้ทันทีเมื่อมีภัยอันตราย”

“นาเนียบบาดเจ็บหรือเปล่า ในวันที่ปะทะกับหน่วยวิน” ฉางฟงเอ่ยปากถามภูตจิ๋ว

“ไม่ค่ะ ท่านจอมมาร” นาเนียบตอบอย่างระมัดระวัง

ท่าทีนี้ทำให้ฉางฟงหัวเราะซ้ำ “หึๆ เธอยังกลัวฉันเหมือนเดิม ไม่ต้องตอบเป็นทางการแบบนั้นก็ได้ ให้เรียกฉันฉางฟง เหมือนกับที่ซีเรียและชามินเรียก ฉันไม่ถือ” นาเนียบดูอายๆ ก่อนจะพยักหน้ารับ ฉางฟงปรายตามองแดนแล้วถามต่อไปว่า “ตอนที่ युกิปะทะกับหน่วยวิน นายอยู่ด้วยหรือเปล่า”

“อยู่...ฉันกับภูตของเขาเป็นคนเปิดทางให้ युกิหนีไปเอง หลังจากนั้นฉันก็รอตราวกับปาฏิหาริย์ แต่ภูตของ युกิถูกรุมฆ่าตาย เรื่องนี้ทำให้ युกิโกรธมาก” แदनตอบ

“ภูตของ युกิเป็นภูตนักรบระดับแม่ทัพ นี่ก็ไม่ถึงว่าจะถูกกิลด์อวดตารฆ่าตาย” ฉางฟงกล่าวขึ้นลอยๆ

แดนถอนหายใจ “ต่อให้เป็นเทพสงครามมาเองก็ไม่รอด ถ้าถูกรุมเยอะขนาดนั้น”

“แต่ฉันรอตนะ ต่อให้พวกเขามาเป็นหมื่นๆ ฉันก็ยังรอตอยู่ดี” ฉางฟงกล่าวยิ้มๆ

แดนมองฉางฟง สีหน้าไม่ค่อยจะเชื่อสักเท่าไร ทว่ารู้ไม่ว่า ฉางฟงมั่นใจเพราะตัวเองมีแว่นแปลงร่าง ถ้าจวนตัวเขาก็แปลงร่างเป็นแมลงวันหลบหนี ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามรุมล้อม เขาก็ฝ่าออกมาได้แบบซิลส์ๆ

“มาเข้าเรื่องกันดีกว่า ยูกิสู้กับหน่วยวินนานไหม” ฉางฟงถามต่อ

“ไม่ถึงห้านาที แกมยังถูกอัดฝ่ายเดียว ตอนนั้นฉันยังหนักใจอยู่ แม้นายจะเอาชนะ ยูกิมาได้ แต่ถ้าพูดถึงแรงปะทะกันตามระดับพื้นฐาน นายมีแรงน้อยกว่าหน่วยวิน โอกาสจัดการเขาได้สำเร็จมีน้อยกว่าแน่นอน” แदनอธิบาย

“ฉันมีวิธีของฉันแล้ว” ฉางฟงตอบยิ้มๆ

“อย่าบอกนะว่านายจะใช้วิธีรุม ไม่ได้ผลหรอก ฝ่ายตรงข้ามมียอดฝีมือระดับสูง

เป็นพันๆ คน มันคงไม่ปล่อยให้หน่วยวินรับมือคนเดียว” แดนกล่าวเสียงเรียบ

“อ่าๆๆ ฉันไม่ใช่วิธีรุมหน่วยวินหรอก แต่ฉันมีวิธี อีกไม่นานนายจะรู้เอง” ฉางฟงตอบเป็นปริศนาไว้

แดนใช้มือลูบคาง เขานิ่งคิด เพราะไม่รู้ฉางฟงซ่อนทางแก้ไขอะไรไว้ แต่เมื่อฉางฟงมั่นใจ มันก็น่าจะเป็นแผนการที่ดี

ฉางฟงนั่งคุยกับแดนอยู่เกือบสองชั่วโมง ส่วนใหญ่ก็คุยเรื่องการผจญภัยหลังจากที่ฉางฟงจับศึกกับกิลด์ GODSEVEN จึงได้รู้การเคลื่อนไหวของกลุ่มเจ็ดเทพไปด้วย

กลุ่มผู้เล่นสอตแนมจากกิลด์ต่างๆ ยังคงทำงานอย่างแข็งขัน แคมยังมีมากขึ้นด้วย พวกเขาแทบจะเกาะติดกลุ่มฉางฟงกันเลย แม้กระทั่งเต็นท์พักค้างแรมก็ยังตั้งอยู่ห่างออกไปไม่ถึงร้อยเมตร ฉางฟงไม่ได้ว่าอะไร ตราบใดที่พวกเขาไม่ได้มายุ่งกับกลุ่มของตัวเองโดยตรง

บทที่ 2

งานเลี้ยงตอบแทน

โรงพยาบาลเอกชน บนระเบียบทางเดิน ตะวันกับแคทยังคงนั่งสนทนากัน ไม่นานชายอีกที่เพิ่งมาถึงก็เดินเข้ามาหาทั้งสองคน ตะวันมองดูเพื่อนแล้วถามว่า “เรียบร้อยดีไหม”

“ในระดับหนึ่ง ประวัติของพวกเราที่เกี่ยวข้องกับท่านนายพลและนักการเมืองสี่ขวบคนนั้นถูกลบออกจากระบบแล้ว แต่เราก็ต้องรับผิดชอบความผิดที่ทำมาก่อนหน้านี้ด้วย” ชางอี้ตอบ

ตะวันขมวดคิ้ว ถามอีกว่า “หมายความว่ายังไง”

“ท่านแม่ทัพไม่สามารถทำให้เรามีประวัติขาวสะอาดได้ทั้งหมด ท่านแม่ทัพแนะนำว่า ทางที่ดีที่สุด พวกเราจะต้องวางมือจากการเป็นแฮกเกอร์อย่างน้อยๆ สี่ถึงห้าปี” ชางอี้ตอบ

แคททำตาโต “นายกำลังบอกให้ฉันห้ามเล่นคอมพิวเตอร์เป็นเวลาห้าปี”

“เหอะๆ เธอฟังฉันดีไหมเนี่ย ฉันหมายถึงการเป็นแฮกเกอร์ ฉันไม่ได้หมายถึงเธอห้ามเล่นคอมพิวเตอร์” ชางอี้กล่าวขึ้น

ตะวันนั่งคิดเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า “มันก็เป็นคำแนะนำที่ดี แต่กลุ่มแฮกเกอร์สายต่างๆ ที่ขึ้นกับเราทั่วโลก นายจะทำยังไง”

“ก่อนมาโรงพยาบาล ฉันประกาศสลายกลุ่มไปแล้ว” ชางอี้ตอบ ทำให้เพื่อนสองคนอ้าปากค้าง เพราะกว่าจะสร้างกลุ่มแฮกเกอร์เหล่านี้ขึ้นมาได้ต้องใช้ทั้งเงินและเวลามาก

“แฮกเกอร์พวกนั้นว่ายังไง” แคทถามบ้าง

“ฮ่าๆ พวกเขาก็แค่ขับฉันออก และแต่งตั้งหัวหน้ากลุ่มคนใหม่เข้าไปดำรงตำแหน่ง

แทน” ซางอีกล่ำยืมๆ

“เฮ้อ! อุตส่าห์ทำมาตั้งนาน สุดท้ายเหมือนกับเสียเวลาเปล่ายังไม่รู้ แบบนี้
โครงการงานเราก็อ่กกับเจ้งทั้งหมดนะสิซางอ้อ” แคทกล่าวขึ้น

ซางอ้อพยักหน้าก่อนกล่าวว่า “เธอต้องเลือกระหว่างเดินเข้าคุกกับเลิกทั้งหมด”

“โอเค ฉันขอยุ่นอกคุกกี้แล้วกัน” แคทพูดตบท ตะวันพ่นลมหายใจ

“นายได้ส่งรายชื่อเครือข่ายแสบเกอร์ของพวกเราในประเทศไทยให้ท่านแม่ทัพ
พิจิตรหรือเปล่า”

ซางอ้อเมื่อได้ยินเพื่อนถามคำนี้ เขาก็อ้วเราะ “ฉันไม่ได้โง่เงา และจะไม่ทำให้เพื่อน
เดือดร้อนด้วย”

“เมื่อเลิกเป็นแสบเกอร์ นายเตรียมแผนการไว้สำหรับพวกเราหรือยังอะ” แคทถาม
บ้าง

ซางอ้อพยักหน้าก่อนกล่าวว่า “พวกเรามีเงินเก็บในรูปแบบของเงินดิจิทัลส่วนหนึ่ง
เราจะแปลงค่าพวกมันเป็นเงินไทย และนำกลับมาลงทุนในธุรกิจขายส่งคอมพิวเตอร์”

“นายจะขายส่งคอมพิวเตอร์ นายหาสถานที่ได้หรือยัง” แคทถามต่อ

“เรียบร้อยแล้ว อีกสองสามวันฉันจะไปดูสถานที่” ซางอ้อตอบ

แคทเพ็งนึกอะไรขึ้นมาได้ เธอจึงกล่าวขึ้นว่า “นี่ซางอ้อ พวกฉันอยากเปิดร้านขาย
ไอศกรีมกับเค้ก”

“พวกฉัน?” ซางอ้อทวนคำ

“ฉันกับโรอา ชัดเจนไหม” แคทพูดต่อ

“ชัดเจน แต่ฉันไม่แน่ใจว่า เธอกับโรอาจะมีหัวทางนี้ เพราะตั้งแต่เด็กๆ ฉันไม่เคย
เห็นเธอกับโรอาเข้าครัวทำอาหารให้กินสักครั้ง เห็นแต่ฉันวิ่งส่งให้คอบร้าทำให่กิน” ซางอ้อ
พูดจ้อใจดำ

คำพูดนี้ทำให้แคทเบ้าปาก “ของแบบนี้มันหัดกันได้”

“หัดใช่ไหม ฉันกลัวจะเจ้งตั้งแต่วันแรก” ซางอ้อตอบ

“ไม่เจ้งหรอก ฉันสัญญากับโรอาแล้วว่า ถ้าหายดีฉันจะพาเธอไปเรียนทำขนม แกะ
สลัก และหัดทำไอศกรีม” แคทพูด

ซางอ้อระเบิดเสียงหัวเราะ “แกะสลัก! ฮ่าๆๆ ไม่ไหวมั้งแคท เธออย่าให้ฉันขำสิ”

“ฉันไม่สนการแกะสลักหรอก แต่โรอาเห็นในทีวีแล้วอยากไปเรียน ฉันก็ไม่เข้าใจ
ทำไมอยู่ๆ เธออยากแกะสลักขึ้นมา เอาเป็นว่านายจัดทุนมาให้พวกฉันไปเรียนก่อน

สักก่อนนี้แล้วกัน” แคทตัดบท

“โอเค ฉันก็อยากจะรู้เหมือนกัน ม้าติดกะโหลกอย่างเธอจะเรียนทำขนมได้สักแค่ไหน ฮ่าๆ ป.ล. อย่าเอามาให้ฉันกินนะ ฉันยังไม่อยากตาย ฮ่าๆ” ซางอึ้กกล่าวจบก็หัวเราะอีกรอบ

แคทหงุดหงิดเลยลุกขึ้นยกเท้าเตะกันซางอึ้ก ก่อนซึ่งเดินหนีเข้าไปในห้องคนป่วยอย่างอนๆ

“เรื่องที่น่ายทำทั้งหมด ยูกิว่ายังงัยบ้าง” ตะวันถามน้ำเสียงจริงจัง

ซางอึ้กมพลางกล่าวว่า “เขาตามใจฉัน บอกว่า...จะทำอะไรก็ได้”

“เฮ้อ! อนาคต การทำงานในเกม เราจะทำแบบเดิมหรือเปล่า” ตะวันถาม

“ในอดีตเราทำงานในเกม เพื่อฆ่าเวลารอคำสั่งขโมยข้อมูลหรือโจมตีคู่แข่งทางธุรกิจ แต่ตอนนี้เราไม่ได้ขาดเงินแล้ว ต่อให้ยูกิออกคำสั่งให้ฉันวางแผนกอบโกยเงินจากเกมอีกฉันก็จะปฏิเสธเขาไป เพราะฉันอยากสร้างธุรกิจคอมพิวเตอร์ที่มั่นคงของพวกเรา มากกว่า” ซางอึ้กตอบ

ตะวันพยักหน้าหงึกๆ “ฉันเห็นด้วย”

ซางอึ้กยิ้มเอื่อมมือมาตบไหล่ตะวันแล้วกล่าวว่า “โอเค ฉันขอเข้าไปเยี่ยมโราก่อนละ ไม่ได้เจอหน้าเธอสองวันแล้ว คิดถึง ฮ่าๆ” ซางอึ้กยิ้มอีกครั้ง ก่อนก้าวเท้าเดินเข้าห้องคนป่วยไป

ตะวันมองดูสมุดโน้ตในมือ “ขอโทษนะโรอา แคทพูดถูกต้อง เธอเป็นครอบครัวของพวกเรา ดังนั้นฉันต้องหาทางเลือกที่ดีที่สุดให้เธอ และหลังจากเธอหายดี เธอจะไม่มีวันร้องให้อีก”

ตะวันพูดกับตัวเองจบ เขาก็เก็บสมุดโน้ตในกระเป๋าก่อนลุกขึ้นเดินไปยังห้องคนป่วย ซึ่งปัจจุบันมีเสียงหัวเราะของเพื่อนทั้งสามคนเล็ดลอดออกมา

ชายแดนหยาบซุนติดกับทะเลแดง เข้าวันนี้ทุกคนตื่นขึ้นมากินข้าวเสร็จก็ออกไป เก็บระดับเซินทุกวัน ฉางฟงเริ่มเบื่อกับที่ต้องรอแล้ว เขาจึงคิดจะออกไปโลกภายนอกอีกสักครั้งเพื่อประเมินข่าวของหน่ายวิน ฉางฟงยังกังวลว่า ถ้าหน่ายวินถูกจับตัวได้จะส่งผลให้แผนการของเขาไม่ประสบผลสำเร็จ

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว ฉางฟงก็บอกลาเพื่อนๆ และออฟไลน์ออกจากเกมอีกครั้ง

กุมภาพันธ์จากเครื่องเกมแล้วรีบไปดูทีวี เมื่อยังไม่เห็นมีข่าวการจับตัวนายวิน เขาก็เบ้าใจขึ้นมา

ข่าวการยึดทรัพย์ขบวนการของท่านนายพลดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ปัจจุบันก็ยังไม่เสร็จสิ้น ทรัพย์สินรวมของเครือข่ายที่ประเมินออกมาคร่าวๆ จากทางทีวีแต่ละช่อง สร้างความตะลึงให้แก่ประชาชนในประเทศไทยมาก มันยิ่งกว่าเจอทองคำในท้องใต้ดินของท่านนายพลเสียอีก

การล้มลงของท่านนายพลใหญ่ทำให้ฐานคะแนนเสียงของรัฐบาลดีขึ้นทันที ฝ่ายค้านก็ไม่สามารถพูดอะไรมาได้ เพราะเดี๋ยวจะถูกต้อนไปเกี่ยวกับใจอย่างท่านนายพล เช่นเดียวกับเครือข่ายในฝั่งรัฐบาล เจ้าหน้าที่รัฐทำงานอย่างเฝ้ายามโดยไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหม ขอเพียงมีรายชื่อจะถูกจับไปสอบสวนทั้งหมด

กุ่มถามองดูนาฬิกา เวลาผ่านไปเกือบจะหนึ่งทุ่มแล้ว เขาเองก็ไม่ได้คาดหวังว่านายวินจะออนไลน์เล่นเกมตั้งแต่วันแรกหลังจากผ่านประสบการณ์ถูกกวาดล้างมา แต่กุ่มภามั่นใจว่าด้วยนิสัยของนายวินที่ชอบเอาชนะ ถ้าเขาคิดจะหนีไปอยู่ฝั่งพม่าก็ต้องเคลียร์ปัญหาที่ค้างคาไว้ก่อน

การนั่งๆ นอนๆ ในเกมไปวันๆ แล่นไปไหนมาไหนก็ไม่ได้ทำให้กุ่มภากเกิดความเบื่อ เขาจึงตัดสินใจออกมาฟังข่าวนายวินที่โลกแห่งความจริงก่อน เพราะกว่ากลุ่มของปิงปิงจะเก็บระดับเสร็จคงกินเวลาในเกมอีกเป็นเดือนๆ

กุ่มภารู้สึกหิวจึงเดินออกจากห้องเกมไปยังห้องครัว แต่ก็ไม่มีลิ้มแฉะดูที่เครื่องโทรศัพท์ เมื่อจะมีคนฝากข้อความไว้ ซึ่งก็มีจริงๆ คนที่ฝากข้อความไว้มีด้วยกันสองคน คนแรกเป็นแม่ของเขา ส่วนคนที่สองเป็นปูพอม กุ่มภากอดแปลกใจไม่ได้ ปูพอมคิดยังไงถึงโทรศัพท์มาหาเขา กุ่มภากเลือกกดปุ่มฟังข้อความจากท่านแม่สุดที่รักก่อน

“กุ่มภ ลูกกำลังทำอะไรจ๊ะ แม่คิดถึงลูกนะ คิดถึงมากด้วย อีกไม่นานแม่จะกลับไปพักที่กรุงเทพฯ สองเดือน เราคงได้เจอกันมากขึ้น เออ...แม่ได้ข่าวจากลัมจิ้น ลูกมีแฟนเป็นเชื้อสายเจ้าหรือ ใครเอ่ย...บอกแม่ได้ไหมจ๊ะ แม่สัญญากับลูก จะไม่บอกใครจริงๆ แม่แต่พ่อของเรา แม่รักลูกจ๊ะ”

กุ่มภามองข้อความจบก็อดหัวเราะขำไม่ได้ งานนี้สายพินทำเรื่องให้เขาต้องหาทางแก้ตัวกับแม่ก็แล้ว กุ่มภายื่นนิ้วโป้งกดฟังอีกข้อความทันที

“เฮ้! ไรตัวแสบ เอ็งทำบ้าอะไรอยู่วะ ข้าโทรศัพท์ไปหาเอ็งตั้งหลายรอบแล้วก็ไม่รับสายสักที ตามจริงข้าก็ไม่อยากชวนเอ็งเท่าไรหรอก แต่เห็นว่าเอ็งช่วยชีวิตข้าไว้ วันนี้

จึงชวนเอ็งมากินข้าวที่บ้านข้าสักหน่อย ข้าจะรอเอ็งถึงสามทุ่มครึ่งนะเว้ย ไม่มากก็ไม่เป็นไรนะ ไม่ต้องเกรงใจ เพราะข้าชวนแล้ว อริสกับบุรุษคงต่อว่าข้าไม่ได้”

กุมภากฟังข้อความที่ตอ้งเสร็จ เขาก็หันไปมองนาฬิกาที่เขาวนอยู่บนผนัง

“เพิ่งหนึ่งทุ่ม น่าจะไปทันแฮะ” กุมภากล่าวจบ เขาก็รีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ หยิบโทรศัพท์ และเดินออกไปจากห้องอย่างรวดเร็ว ระหว่างเดินเขาก็โทรศัพท์ไปหาปุ๋มมด้วย

“สวัสดีครับปู้จ๋า” กุมภาทักทายฝ่ายตรงข้ามทันทีเมื่อปุ๋มมรับสาย

“เอ็งกำลังจะโทรศัพท์มาปฏิเสธข้าใช่ไหม ไม่เป็นไรข้าเข้าใจ เอ็งมีงานยุ่งเยอะ” ปุ๋มมรีบพูด

“ใจเย็นๆ ปู้จ๋า ผมว่างอะ เดี่ยวผมจะไปหา” กุมภาทอบ

“หา! เอ็งจะมาจริงหรือ” ปุ๋มมถาม

กุมภาทัวเราะแล้วกล่าวว่า “ไปสิครับ ปู้จ๋าอุตส่าห์ชวนผมทั้งที”

“ตายละสิ ข้าลืมนัดที่หนึ่งให้เอ็ง ข้าเข้าใจว่าเอ็งจะไม่มา เพราะเห็นเอ็งไม่ได้ติดต่อกลับมาหลายชั่วโมง” ปุ๋มมตอบ

กุมภามยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่ต้องนัดที่หนึ่งให้ผมหรอก เดี่ยวผมยืนกินอยู่ข้างๆ อริสก็ได้ ฮ่าๆ คงมีที่ว่างพอให้ผมยืนได้ ฮ่าๆ” กุมภาทอบก่อกวนกลับไป ทำให้ปุ๋มมต้องนั่ง

“วันนี้ไฉ่ยั๊กซ์เพื่อนข้าก็มาด้วย” ปุ๋มมเปลี่ยนประเด็นคุย

“ดีสิปู้ จะได้คุยกันสนุก” กุมภาทอบ

“เมียมั่นก็มา” ปุ๋มมพูดต่อ

กุมภาคิดถึงน้ำส้มคั้นฝีมือภรรยาปุ๋ยั๊กซ์ เขาก็ยิ้มพลางกล่าวว่า “ดีครับ ผมเองก็คิดถึงคุณยายเหมือนกัน”

“หลานสาวมันก็น่า” ปุ๋มมพูดต่อ

กุมภาทัวเราะขำก่อนกล่าวว่า “ปู้จ๋ากำลังคิดอะไรเนี่ย”

“ไม่ได้คิดอะไร เอาจึงข้าจัดที่ให้เอ็งนั่งข้างหลานสาวไฉ่ยั๊กซ์กับหนูอินธราภิแล้วกัน” ปุ๋มมตอบ

กุมภามขมวดคิ้ว เมื่อพบว่าปุ๋ยั๊กซ์ได้ชวนอินธราภิมาด้วย ซึ่งถ้าปุ๋มมได้คุยกับอินธราภิก่อนหน้านี้ไม่กี่ชั่วโมง มันยิ่งปิงในเกมก็ไม่ใช่อินธราภิแล้ว

“ขอถามนิดหนึ่ง ปู้ชวนอินตอนไหน”

“ก่อนหน้านี้เอ็งจะโทรศัพท์มาเล็กน้อย ข้าเพิ่งนึกได้หลานอินช่วยดูแลริสตั้งหลาย

ชั่วโหม่ง ยังไงก็ต้องตอบแทนเธอหน่อย” ปูพอมตอบ

“อืม...แบบนี้ค่อยสมเหตุสมผล” กุมภาคิดในใจ

“ตกลงเอาตามที่ข้าบอกเอ็งนะ ห้ามเปลี่ยนที่เด็ดขาด” ปูพอมคาดคั้น

กุมภาหัวเราะแล้วกล่าวว่า “ตามใจปู่จ๋าเลย”

“ดีมากไอ้ตัวแสบ เดินตามผู้ใหญ่หมาไม่กัด เชื่อข้า” ปูพอมกล่าวขึ้น

ขณะนั้นกุมภามาถึงรถแล้ว เขาจึงบอกปูพอมให้รอประมาณชั่วโหม่งกว่าๆ ก่อนวางสายไป

กุมภาวางสายปูพอมเสร็จก็ขึ้นรถและขับออกไปจากลานจอดรถ กุมภานึกถึงอินธรา เขาจึงใส่สมอลล์ทอลล์แล้วติดต๋อไปหาเธอ กุมภา รอไม่นานอินธราก็รับสาย

“กุมภาเธอหรอ นายจะไปงานเลี้ยงหรือเปล่า”

“ไปสิ ตอนนี้อยู่ไหน” กุมภาตอบและย้อนถาม

“ออกจากบ้านแล้ว กำลังไปบ้านปูพอม ตอนแรกนึกว่านายไม่ไปซะอีก เห็นปูพอมบอกว่าโทรศัพท์เข้าเบอร์มือถือนายก็ไม่ติด โทรศัพท์เข้าบ้านก็ไม่มีใครรับสาย” อินธราตอบ

“เครื่องฉันแบตหมด ก็เลยปิดเครื่องชาร์จ” กุมภาอธิบาย

“โอเค! รถกำลังติดมาก ฉันไม่อยากขับรถทั้งๆ ที่โทรศัพท์ ไว้อีกกันที่บ้านอริส” อินธราตัดบท

กุมภาหัวเราะก่อนกดวางสายไป

ที่คฤหาสน์ของปูพอม วันนี้จัดงานเลี้ยงภายในครอบครัวไม่ได้ใหญ่นัก กลุ่มบอดีการ์ดที่เฝ้าอารักขาก็ได้รับอันสงฆ์ไปด้วย ปูพอมจ้างเชฟดังจากโรงแรมมาทำอาหารให้กิน กลิ่นของอาหารไทยผสมยุโรปที่พัดโชยมาจากครัวจึงหอมνάกนเป็นพิเศษ

พอปูพอมวางสายจากกุมภา แม่ริสที่จ้องอยู่ก็กล่าวขึ้นว่า “คุณลูกเขยมาหรือเปล่า”

“มา” ปูพอมตอบสั้นๆ

“กรี้ด! คุณลูกเขยจะมาด้วย พ่อ ฉันไปแต่งตัวใหม่ก่อนนะ คุณลูกเขยจะได้ประทับใจ” แม่ริสกล่าวจบก็วิ่งหายไปเลย

ปูพอมที่นั่งอยู่กับปู่ย่าทำหน้าเซ็งๆ “เฮ้อ! ข้าเห็นสะใภ้ข้าแล้วกลุ้ม”

“ทำใจเถอะเพื่อน เออ...ลูกชายเอ็งกับหลานไปไหนวะ เห็นหายไปตั้งแต่บ่าย” ปู่ย่าถาม

“ทั้งสองไปเคลียร์งานที่บริษัท เดียวก็คงกลับมาแล้ว” ปูพอมตอบ

ทั้งสองสนทนากันอีกไม่นาน ภรรยาปุ๋ยักษ์ อริส และน้ำก็เดินลงมาจากชั้นบน
“หลานอริส วันนี้แต่งตัวสวยมาก กำลังรอใครอยู่หรือเปล่า” ปุ๋ยักษ์ทักขึ้น เพื่อ
เปิดทางดูปฏิกิริยาหลานสาวเพื่อน

ปุ๋ผอมรู้เกมไอ้เพื่อนยากดีจึงกล่าวขึ้นว่า “หลานน้ำก็แต่งตัวสวยไม่แพ้กัน สงสัย
จะแต่งตัวมาให้ไอ้ตัวแสบดูใช่ไหมล่ะ” ปุ๋ผอมยิงมุกตลกๆ ทำเอาปุ๋ยักษ์อ้าปากค้าง ส่วนน้ำ
หน้าแดงก่ำ อริสคงจะชินกับการเล่นของทั้งสองคนแล้ว จึงไม่ได้แสดงปฏิกิริยาอะไรมาก
นอกจากยิ้มผื่นๆ ภรรยาปุ๋ผอมเมื่อรู้ว่ากุมภาก็มาด้วยก็กล่าวขึ้น

“ฉันนึกว่าเด็กหนุ่มคนนั้นจะไม่มาแล้ว”

“มันไม่มาแหละดี” ปุ๋ยักษ์กล่าวขึ้น

ภรรยาปุ๋ยักษ์ขมวดคิ้วใส “พี่ยักษ์ อย่าเอาความไม่ชอบไปลงที่เด็กสิ แล้วก็เลิก
หวงหลานน้ำได้แล้ว เราเลี้ยงหลานได้แต่ตัว แต่หัวใจต้องให้หลานเป็นคนตัดสินใจเอง”

“แม่ศรีพุดถูกที่สุด จำคำเมียเอ็งไว้ไอ้ยักษ์” ปุ๋ผอมได้ทีจึงอัดเพื่อนต่อ

แต่ภรรยาปุ๋ยักษ์กลับส่ายหน้า “พี่ผอมก็เหมือนกันแหละ อย่าหาว่าฉันสอนเลย
ที่สองคนเหมือนกันมาก เรื่องของหลานเพลาๆ ลงหน่อย ทั้งสองก็เริ่มโตกันแล้ว เราแค่
ดูแลต่างๆ ดีกว่าไหม”

“ไม่ดี” ปุ๋ผอมกับปุ๋ยักษ์ตอบพร้อมกัน

“เด็กหนุ่มคนนั้นก็นาร์ก็จะตาย มารยาทดีด้วย ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมคนแก่ออย่าง
พี่ยักษ์กับพี่ผอมต้องกีดกันเขาด้วย” ภรรยาปุ๋ยักษ์บน

สองชายชราที่กีดกันกุมภาก็ไม่รู้จะอธิบายเรื่องไอ้ตัวแสบให้เข้าใจได้อย่างไร
สุดท้ายจึงได้แต่เงิบเสียว

“อริสไปดูในครัวให้ปู้ชิ บอกให้พวกเขาเสิร์ฟออร์เดอร์ให้ได้” ปุ๋ผอมกล่าวขึ้น เพราะ
ไม่อยากจะบรรยายกาละอึดอัด อริสรับคำก่อนลุกออกจากเก้าอี้ น้ำก็รีบลุกตามไปด้วย

“หลานเอ็งน่าจะชอบไอ้ตัวแสบวะ อาการมันพ้อง” ปุ๋ผอมแหยเพื่อนรักขึ้นก่อน
เบาๆ

“หลานเอ็งก็ไม่ได้ดีกว่าช้านักหรอก ถึงกับใส่ตุ้มหูคนละลาย ฮ่าๆๆ” ปุ๋ยักษ์
สวนกลับ

ปุ๋ผอมไม่ได้สังเกตหลานขนาดนั้นจึงกล่าวขึ้นว่า “มันเป็นแฟชั่นวัย ยุคใหม่เขาใส่
แบบนี้กันทั้งนั้นแหละ”

“เอ็งอย่าเถลไถ” ปุ๋ยักษ์โวยวาย

“เอ็งนั่นแหละ ควรจะยอมรับความจริง แม่ศรีก็เห็นด้วยแล้ว” ปูมอมตอบ

ปูยักษ์เบ้าปากก่อนกล่าวว่า “คุณแม่บัว แม่เอ็งก็เห็นด้วยเหมือนกัน”

“เห็นบ้านเอ็งสิ แม่เข้าไปสวรรค์ตั้งนานแล้ว” ปูมอมโวยวาย

“เมื่อวานแม่เอ็งขี่รถเก่งมาเข้าฝันข้า ท่านบอกให้ข้ามาบอกเอ็งวันนี้ว่า ถ้าอริสยอม
กียกๆ ให้ไอ้ตัวแสบไปเถอะ” ปูยักษ์กล่าวขึ้น

ปูมอมอ้าปากค้าง “ทำไมแม่ข้าต้องไปเข้าฝันเอ็งวะ ถ้าท่านอยากจะทำอะไรมาเข้าฝัน
ข้าก็ได้”

“เอ็งไม่มีสัมผัสที่หกอย่างข้านี่ ดังนั้นจึงติดต่อกับโลกวิญญาณไม่ได้” ปูยักษ์เถียง

“นี่เอ็งกำลังเถียงออกนอกโลกไปแล้ว” ปูมอมพูดประชด

“โอ๊ย! พี่สองคนจะเถียงกันไปทำไม ฉันไม่เห็นเด็กๆ สองคนพูดอะไร มีแต่พวกพี่
นี่แหละพูดอยู่ฝ่ายเดียว” ภรรยาปูยักษ์บ่น เมื่อเห็นทั้งสองต่างไม่ลดราวาศอก

“เอาเถอะ เตียวไอ้ตัวแสบมากี่รู้ มันจะเถียงไปทางไหน ถึงตอนนั้นเอ็งก็ต้องยอมรับ
ความจริง” ปูยักษ์กล่าวขึ้น

ปูมอมหัวเราะแล้วกล่าวว่า “ฮ่าๆๆ เตียวเอ็งก็รู้ๆ หึๆ”

ด้านอริสกับน้ำ หลังจากมาส่งงานในครัวเสร็จ ทั้งสองก็ยังไม่ได้กลับไปโต๊ะอาหาร
เลย แต่นั่งอ่านหนังสืออยู่บริเวณห้องนั่งเล่น เพราะยังงี้ก็ต้องรอคนรวมโต๊ะอีกหลายคน
ระหว่างอ่านหนังสือ น้ำก็ชำเลืองมองอริสเป็นระยะ อริสเห็นน้ำดูแปลกๆ จึงถามขึ้นว่า

“มองฉันบ่อยๆ มีอะไรหรือน้ำ”

“ขอถามอะไรหน่อยได้ไหมอริส” น้ำกลับย้อนถาม

“ได้สิ” อริสตอบ

“คือ...เห็นคุณน้าเรียกคุณภาว่า คุณลูกเขย น้าอยากรู้ว่าอริสกับคุณภาไปถึงไหนกัน
แล้ว” น้ำถาม

อริสติดกับสะอึกหน้าขึ้นสีแดงเมื่อนึกถึงตัวเองถูกคุณภาจู่โจมในเกม

“เธอคิดอะไรของเธออยู่เนี่ย เธอก็รู้แม่ฉันภาษาไทยไม่ค่อยดี คุณลูกเขยตามความ
เข้าใจของแม่ฉัน มันแปลว่า เพื่อนสนิท ประมาธนั่นแหละ” อริสกล่าวแก้ตัว

“จริงหรือ” น้ำถาม สีนัยนิต

“จริงสิ น้าชอบคุณภาเธอ” อริสถามน้ำเสียงจริงจัง

“ก็คิดหน่อย แต่เขาไม่มีที่หาชอบฉันเลย บางทีเขาอาจคิดกับฉันแค่เพื่อนหญิง
คนหนึ่ง” น้ำตอบ อริสพอได้ฟังน้ำพูดก็นิ่งเงียบไป จนน้ำถามขึ้นอีกว่า “อริสละ ชอบคุณภา

ใหม่”

อริสยิ้มแห้งๆ ตอบว่า “ฉันจะชอบได้อย่างไร เราเพิ่งเจอกันไม่กี่ครั้งเอง”

น้ำพักยกหน้า “ปู่ยกษ์บอกว่า อาจารย์อินคล้ายจะชอบกุ่มภา อริสคิดยังไงกับเรื่องนี้”

“เหอะๆ ตอบยากมาก ฉันเองก็อ่านใจของอาจารย์อินไม่ออกเหมือนกัน เพราะพวกเราเพิ่งเจอกันไม่กี่ครั้ง แม้จะไปเที่ยวด้วยกันมาแล้วก็ตาม” อริสตอบ

“งั้นถามกลับกันดีกว่า กุ่มภาที่มีท้ายใจกับอาจารย์อิน”

“หมอนั่นหรือ หมาหยอกโกซัดๆ น้ำก็ระวังไว้ดีละ ห้ามประมาทกุ่มภาเด็ดขาดฉันเคย...เอ่อ...แอบดูพฤติกรรมเขามาก่อน” อริสเกือบหลุดปาก แต่ก็แก้คำพูดได้ทันในตอนท้าย

“แอบดู?” น้ำทวนคำตาโต

“ใช่ กุ่มภาชอบหยอกสาวคนโน้นที คนนี้ที” อริสไล่ไฟ

น้ำสายหน้าก่อนกล่าวว่า “ไม่ละ น้ำเจอเขาครั้งไหน เขาก็มีท่าทางคล้ายจะหนีผู้หญิงด้วยซ้ำ”

“หนีผู้หญิง หมายความว่ายังไง” อริสถามน้ำเสียงสงสัย แต่น้ำยังไม่ทันได้ตอบ แม่ของอริสก็เดินเฉิดฉายลงมาจากชั้นบนพร้อมกับร้องเพลงภาษาอังกฤษไปด้วย

“แม่เธอสวยมากเลยนะ ถ้าเป็นคนอื่นต้องคิดว่า แม่เธอเป็นพี่สาวเธอแน่ๆ” น้ำกล่าวกับอริสเบาๆ

“นี่เธอกำลังบอกว่าฉันแก่หรือ” อริสย้อนถาม

น้ำหัวเราะขำแก้ตัวว่า “ฉันไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น ฉันแค่เปรียบเทียบ แม่เธอหน้าเด็กมาก แถมรูปร่างก็ดีด้วย” น้ำพูดจบประโยค แม่ของอริสก็ลงมาถึงห้องนั่งเล่นพอดี

“คุณลูกเขยมาหรือยังเอ่ย” แม่อริสถามเสียงหวาน

“คุณน้ำหมายถึง เพื่อนสนิทของอริสใช่ไหมคะ” น้ำถาม

“เปล่า! หมายถึงพี่ในอนาคตของลูกสาวฉันนะ หนูน้ำ”

“...” <<<< o_o

“...” <<<< o_o

“คุณแม่!!! อย่างพูดแบบนี้ให้ใครฟังนะ” อริสร้องเสียงดัง

ส่วนน้ำอึ้งจนพูดอะไรไม่ออก

แม่อริสทำหน้าง ก่อนกล่าวขึ้นว่า “แมกี้ใช้คำถูกแล้วนี่ ลูกเขยก็ถือผัวหนูในอนาคต แม่ได้ยืนในที่วิทูตบ่อยๆ”

“โอ๊ย! แม่ห้ามพูดอีกนะ ยิ่งต่อหน้าคนอื่นก็ยิ่งห้ามพูด โดยเฉพาะเรียกคุณลูกเขยอะไรนั่น” อริสรีบตั้งกฎ

แต่แม่อริสสายหน้า “โนเวย์ แม่เรียกคุณลูกเขยมาตั้งนานแล้ว แม่ไม่เรียกทำอื่นหรอก”

“หนูอายนะคะแม่” อริสพูดขึ้น

“ไม่เห็นจำเป็นต้องอายเลย ผัวเป็นเรื่องธรรมชาติ” แม่อริสตอบ

น้ำที่ยืนฟังอยู่จึงยังคงอึ้งต่อไป อริสถึงกับกุมขมับสุดทหายใจลึกๆ เพราะไม่รู้จะจัดการกับแม่อย่างไรดี

“คุยกับลูกแล้วเสียบรรยากาศหมด ไปรอพบคุณลูกเขยดีกว่า ค่ะ” แม่อริสตัดบทก่อนจะหมุนตัวก้าวผ่านห้องนั่งเล่นออกไปห้องด้านนอก

อริสหันไปมองน้ำที่ยืนนิ่ง เธอยิ้มแห้งๆ กล่าวว่า “แม่จัน ภาษาไทยไม่ค่อยดีนะ”

“อืม” น้ำตอบรับ เพราะไม่รู้จะพูดอะไรเหมือนกัน

หน้าประตูทางเข้าคฤหาสน์ พ่ออริสกับวรุณมาถึงบ้านก่อนกุ่มภาและอินธิดา พ่ออริสเห็นการรยารักแต่งชุดสวยออกมายืนรออยู่ที่หน้าประตูก็คลี่ยิ้มหน้าบาน รีบเดินเข้าไปหา

“แม่แต่งตัวมารอพ่อหรือ วันนี้แม่สวยมากเลย จริงไหมวรุณ”

“จริงครับ” วรุณรีบตอบ

“แม่ไม่ได้มารอพ่อหรอก แม่แต่งตัวมารอคคุณลูกเขยต่างหากล่ะ” แม่อริสตอบทำให้พ่ออริสอ้าปากค้าง พริบตาอารมณ์หงุดหงิดบวกับหึงหวงก็ปะทุออกมาทันที

“ไหนพ่อผมบอกติดต่อด่วนไม่ได้” พ่ออริสบ่นเบาๆ คนเดียว

“ติดต่อกุ่มภาได้แล้วสินะ ตามจริงถ้าบอกเรื่องงานเลี้ยงกับผมตั้งแต่ต้น การติดต่อกุ่มภาไม่ใช่เรื่องยากเลย” วรุณพูดจบ ทุกคนก็ได้ยินเสียงวิหุของบอดี้การ์ดแจ้งมาว่า มีรถมาจอดที่หน้าประตูทางเข้าสองคัน

“มาแล้ว มาแล้ว คุณลูกเขยมาแล้ว” แม่อริสพูดน้ำเสียงดีใจ

“แม่ดีใจเวอร์ไปไหม ถ้าพ่อเป็นคนอื่นคงเข้าใจว่าแม่กำลังรอแฟนหนุ่ม” พ่ออริสกล่าวประชด แต่แม่อริสไม่สน รีบวิ่งเข้าไปในบ้านเพื่อไปเรียกอริสออกมาต้อนรับ

“อริสๆ ออกมาเร็วเข้า คุณลูกเขยมาแล้ว” แม่อริสตะโกนเสียงดังผ่านห้องโถงที่มี

กลุ่มของปูพอมนั่งสนทนากันอยู่

ปู้ยกษ์เมื่อเห็นการแสดงออกของแม่อริสก็หัวเราะชอบใจ “กองหนุนที่นั่นดีจริงๆ ฮ่าๆ”

“ดีกับผีสิ โอ๊ยปวดหัว ไมเกรนท่าจะขึ้น” ปูพอมบ่นอุบ

สองปูวัยซรารอไม่นานก็เห็นแม่อริสตั้งแขนอริสออกมาจากด้านในโดยมีน้ำเดินตามหลังมาด้วย อริสถูกแม่ตั้งแขนก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากต้องเดินตามอย่างเดียว

“จำคำแม่ไว้ จิกยิ้มสวยๆ ทำให้คุณลูกเขยประทับใจตั้งแต่แรกเห็น” แม่อริสสอน ในขณะที่ตั้งแขนอริสไปที่หน้าประตูคฤหาสน์ ปูพอมกลัวสะเฝ้าตัวเองจะทำอะไรพิเรนทร์อีก จึงจำใจต้องลูกตามไปด้วย เช่นเดียวกับปู้ยกษ์และภรรยา

ด้านกุมภากับอินทริราชบรรณาถึงคฤหาสน์ปูพอมในเวลาใกล้เคียงกัน อินทริมาถึงก่อน เธอจึงเป็นคนแรกที่บรรณนำหน้าเข้าไปด้านในคฤหาสน์

ที่ลานจอดรถ กุมภาเปิดประตูรถออกมายกมือทักทายอินทริ

“สวัสดีตอนค่ำอิน”

“อือ” อินทริตอบรับ

“วันนี้ไม่ได้จะมีลาปาก” กุมภากล่าวยิ้มๆ

อินทริค้อนเล็กน้อย ก่อนประซดว่า “มันแน่นอนอยู่แล้ว คุณแม่ยายตอนนั้นคงเตรียมอาหารไว้ต้อนรับนายเต็มที”

“แม่ยาย?” กุมภาทวนคำ

“ทำไม หรือจะปฏิเสธ วันที่ฉันมาดูแลอริส ฉันได้ยินแม่อริสเรียกนายว่าคุณลูกเขยตั้งหลายครั้ง” อินทริกล่าวขึ้น

กุมภาหัวเราะซ้ำ “แม่อริสคงจำชื่อฉันไม่ได้ เลยเรียกคุณลูกเขยแทน”

“เชื่อตายละ” อินทริตอบ

“ฮ่าๆ รีบเดินเถอะอิน ทุกคนดูเหมือนจะออกมารอที่หน้าคฤหาสน์กันหมด” กุมภากล่าวตัดบท แล้วทั้งสองก็เร่งฝีเท้าตรงไปยังหน้าคฤหาสน์

“สวัสดีค่ะ” อินทริายกมือไหว้ผู้สูงอายุหลายๆ คน

“สวัสดีครับปูจำ ผมคิดถึงปูจำมากเลยครับ” ไฉ่ตัวแทบไม่ได้แค่สวัสดีเปล่าๆ มันกอดปูพอมด้วย ปูพอมเจอภรรยาอย่างไฉ่ทันได้ตั้งตัวจึงทำอะไรไม่ถูก

“เฮ้ๆ อืดอืดไว้ย” ปูพอมโวยวาย

กุมภาจึงหันไปกอดปู้ยกษ์บ้าง แต่ปู้ยกษ์ระวังตัวอยู่ก่อนจึงขยับตัวหนีทัน กุมภา

เลยเปลี่ยนเป้าหมายไปทอดกรรยาบุญักษ์แทน ทำเอาบุญักษ์ซึ่ง

“สวัสดีครับคุณยาย ผมคิดถึงน้ำสั้มคั้นของคุณยายมากเลยครับ”

กรรยาบุญักษ์ใช้มือตบหลังกุ่มภาพลางกล่าวว่า “ยายก็คิดถึงกุ่มภา ว่างๆ เวะไปเที่ยวบ้านสวนยายหน่อยนะกุ่มภา”

“ครับคุณยาย” กุ่มภาตอบรับ แต่ก็ไม่วายมองบุญักษ์ที่ยืนจ้องเหมิงอยู่ ส่วนปูพอมสะใจเมื่อเห็นท่าทีของเพื่อนวัยชราอยู่บ้าง กุ่มภาหันไปมองแม่อริสที่เดินเข้ามาหา “สวัสดีครับคุณแม่”

“สวัสดีจ๊ะคุณลูกเขย มามะ! มาให้แม่ทอดที” แม่อริสกล่าวขึ้น กุ่มภาที่ไม่รอช้ารีบก้าวเท้าเข้าไปหา แต่พริบตาที่มีร่างเต็มไปด้วยมัดกล้ามโผล่ออกมาขวางหน้าเสียก่อน

“มา...ทอดกับฉันก็ได้” พ่ออริสพูดขึ้น และไม่รอให้กุ่มภาปฏิเสธ เป็นฝ่ายสวมกอดกุ่มภาไว้ก่อน เพื่อชิงตัดหน้ากรรยาตัวเองในระยะเผาขน กุ่มภาเจอแรงบีบรัดของแขนแน่นราวกับคีมเหล็กก็หัวเราะ

“คุณพ่อ ทอดแรงเกินไปไหมเนีย ร่างผมจะหลุดออกเป็นชิ้นๆ แล้ว”

“ฮ่าๆๆ ลูกผู้ชายทอดแค่นี้กระดูกจะหลุดแล้วหรือ ช่างเป็นคนที่ย่อแอเสียวจริงๆ” พ่ออริสกล่าวเยาะเย้ยที่ข้างหู

กุ่มภาหัวเราะจ้องมองแม่อริสที่ยืนอยู่ข้างๆ “คุณแม่ครับ คุณพ่อกำลังแกล้งผม คุณพ่อบอกจะบดกระดูกผม”

พ่ออริสเจอลูกที่ฟ้องก็รีบปล่อยกุ่มภาทันที ทำให้กุ่มภาอดทำไม่ได้ แม่อริสค่อนข้างสามีแต่ไม่ได้พูดอะไร กุ่มภาเห็นทางสะดวก เขาก็รีบขยับเข้าไปหาอริสกับน้ำ แต่ปูพอมรู้ทันรีบดึงคอเสื้อด้านหลังไอ้ตัวแสบไว้ทำให้ไปไม่ถึงเป้าหมาย บุญักษ์ก็เร็วไม่แพ้กัน รีบเข้าไปประกบหลานสาวไว้

“อย่าหวัง...ไอ้ตัวแสบ” ปูพอมกล่าวขึ้น

“หวังอะไรปู้จ๋า ผมก็แค่จะทักทายอริสกับน้ำประสาเพื่อน” กุ่มภาแก้ตัว แต่หน้าทะเล้นของไอ้ตัวแสบก็ทำให้ปูพอมกับบุญักษ์ต้องปาดเหงื่อ เพราะถ้าไม่ทันมีหวังหลานสาวของตัวเองถูกมันทอดแน่ๆ

“พวกเราพากันครบแล้วก็ไปกันเถอะ เตี่ยวอาหารจะเย็นหมด” ปูพอมกล่าวตัดบทพร้อมกับเปลี่ยนจากดึงคอเสื้อมาล็อกแขนกุ่มภาแทน ทำให้เขาหมดอิสรภาพ

“ปู้จ๋าจะรักผมเกินไปไหมเนีย” กุ่มภาถามเมื่อเห็นปูพอมคล้องแขนตัวเองแน่น

“คิๆ เป็นเรื่องที่ตึนะคุณลูกเขย” แม่อริสกล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

ปทุมไม่สนใจ รีบลากกุ่มภาเข้าไปภายในบ้าน เมื่อไปถึงโต๊ะอาหาร ปทุมก็ทำตามที่ตัวเองตั้งใจไว้ “เอ็งนั่งตรงนี้”

กุ่มภาเห็นตัวเองถูกจัดให้นั่งอยู่ตรงกลางระหว่างอินธากับน้ำก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนัก

“เฮ้ยๆ ทำไมต้องนั่งตรงนั้นด้วยวะ” ปุ้ยก็แย้งขึ้นมาทันที

“ข้าจัดไว้แล้ว” ปทุมตอบ

“ไม่ได้! จัดแบบนี้ไม่ได้ น้ำมาเปลี่ยนที่กับปุลอย” ปุ้ยก็ข่มขู่

“ถูก! พอจัดแบบนี้ไม่ถูกต้อง คุณลูกเขยต้องมานั่งใกล้อริสเท่านั้น” แม่อริสค้านขึ้นด้วย ทำให้ปทุมดูหงุดหงิดมากที่ทุกอย่างไม่เป็นอย่างที่ใจต้องการ

อินธราเห็นทุกคนกำลังเถียงกันเรื่องนี้ก็รู้ว่าหวัระหรือร้องไห้ให้กุ่มภาดี เพราะมีทั้งฝ่ายกีดกันและฝ่ายสนับสนุน เจ้าตัวแสบกุ่มภาไม่ได้ทุกขั้ว เธอยังคงยิ้มแยมราวกับการเถียงกันไม่เกี่ยวข้องกับตัวเอง ด้วยความหมั่นไส้มาก อินธราก็เลยยื่นขาไปเหยียบเท้ากุ่มภาหนึ่งที

กุ่มภาสะดุ้งหันมามองอินธรา แต่เธอก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ปทุมอ้างว่าตัวเองเป็นเจ้าภาพมีสิทธิ์จัดสรรที่นั่ง ทำให้ทุกคนไม่อาจขัดใจปทุมได้ เมื่อเป็นแบบนี้ปุ้ยก็จัดการย้ายตัวเองมานั่งแทนที่น้ำ

เมื่อทุกคนนั่งเรียบร้อยแล้ว อาหารก็เริ่มถูกนำออกมาเสิร์ฟแทนออร์เดิร์ฟที่ได้กินไปบางส่วน กุ่มภาที่กำลังหิวอยู่พอดีจึงไม่ได้สนใจใคร นั่งกินอย่างเดียวเกือบสปีททันที

“ตายอดตายอยากมาจากไหนวะ ไอ้ตัวแสบ” ปุ้ยก็ถาม

“ข้าเว่ียงยังไม่ได้กินปูล่า แถมอาหารที่นั่นก็อร่อยมาก ผมจึงกินเยอะเป็นพิเศษ” กุ่มภาตอบ

แม่อริสยิ้มพรางกล่าวว่า “มาทุกวันนี้ได้นะคุณลูกเขย แม่จะทำอาหารเลี้ยงเอง”

กุ่มภาเหล่ตามองปทุมกับพ่ออริส “จริงหรือครับคุณแม่ แบบนี้ผมคงต้องมาฝากท้องบ่อยๆ ซะแล้ว”

“พูดจริงนะ คุณลูกเขย” แม่อริสถามน้ำเสียงยินดีมาก ผิดกับพ่ออริสและปทุมอารมณ์ไม่จอยสักเท่าไร วุชที่นั่งดูละครอยู่ก็หัวเราะ

“อริส เธอไม่รอดแน่” อริสหน้าแดงใช้ศอกกระทุ้งเข้าสีข้างวุชจนร้องไห้อีก

“เดี๋ยวเถอะวุช” อริสกล่าวเบาๆ

ภรรยาปุ้ยก็เห็นกุ่มภาเจริญอาหารก็กล่าวขึ้น “ถ้าหลานกุ่มภาว่างเมื่อไหร่ ก็แวะ

ไปบ้านสวนหยาบข้างนั้น เตียวยายจะทำอาหารโบราณไทยๆ ให้กิน ยายรับรองกุมภาพันธ์จะต้องติดใจ”

ปู้ยกษ์เห็นภรรยาออกตัวแบบนี้ก็สะดุ้งโหยงเหมือนกัน

ปู้พอมได้โอกาสรีบกล่าวขึ้นว่า “ไอ้ตัวแสบ ลองไปกินอาหารบ้านแม่ศรีดู ขำรับประกันเอ็งถอนตัวไม่ขึ้นแน่ๆ”

“น่าสนใจมากครับปู้จ๋า” กุมภากล่าวขึ้น

“เฮ้ยๆ ทำอย่างงี้ได้ไงวะ ไอ้พอม” ปู้ยกษ์ไวยวาย

ปู้พอมแกล้งทำหน้างั้นๆ กล่าวว่า “ข้าพูดอะไรผิดหรือ แม่ศรีทำอาหารอร่อยจริงๆ นะ หรือเอ็งจะค้าน”

“ข้า...” ปู้ยกษ์พูดได้แค่นั้นก็พูดอะไรไม่ออก เมื่อเห็นภรรยาตัวเองจ้องหน้าอยู่ เพราะถ้าบอกว่าอาหารไม่อร่อยก็จะชวยโดนภรรยาโกรธไปด้วย

“หลานกุมภา เตียวเอามอร์โทรศัพท์ของยายจากนั้นไว้ ถ้าจะไปหยายให้โทร. บอกยายก่อน ยายจะได้เตรียมวัตถุดิบทัน อีกอย่างยายจะได้ให้หลานนำมาเป็นลูกมียด้วย” ภรรยาปู้ยกษ์กล่าวสืบทอดให้ยืมยืม ทำให้ปู้ยกษ์ที่พยายามแยกหลานสาวสุดหวงออกจากกุมภากำลังอ้าปากค้าง ด้านน้ำก็หน้าแดงก่ำเมื่อได้ยินยายพูดเปิดทาง

“ฮ่าๆๆ ตีๆ แม่ศรีทำถูกแล้ว” ปู้พอมหัวเราะไม่พอยังใช้มือทุบโต๊ะอีกด้วย

แม่ศรีถอนหายใจเอือกใหญ่ “คู่แข่งเยอะจริงๆ แต่ริสต้องเข้าวิน”

อินทริกินอาหารไปด้วยขำไปด้วย แม่เธอจะรู้จักกุมภาก็ได้ไม่นานแต่ก็พอรู้นิสัยเขา กุมภาเป็นคนชอบแกล้ง ซึ่งตอนนี้ก็แกล้งจนปู้ยกษ์กับปู้พอมหัวหมุน

เมื่อริสต้องการให้ริสเป็นฝ่ายรุก เธอจึงขยับเก้าอี้มานั่งติดอริสแล้วบอกว่า “อริส แกะเนื้อปูไปให้กุมภาหน่อยสิ”

“เขาแกะเองไม่ได้หรือไงคะ” อริสถาม แต่ก็ถูกคุณแม่คนสวยตีเข้าที่แขน

“แม่จะอธิบายให้ฟัง ตอนที่เราแกะให้แฟนไปก่อน พอแต่งงานบู๊แฟนจะเป็นคนแกะให้เราแทน เพราะถ้าไม่แกะเตียวมึงอน นอนนอกห้อง” แม่ริสตอบพร้อมขำขึ้นไปด้วยหัวเราะ “อริส กำลังแกะเนื้อปูให้เธออยู่”

“แม่พูดอะไรนะ หนูไม่ได้เป็นแฟนของกุมภานะ” อริสค้าน

“ไม่เป็น อีกหน่อยก็เป็นเองแหละ แม่ลืมนะ หนูต้องสู้ชนะ” แม่ริสเชียร์สุดใจขาดดิน

“แม่! หนูยังไม่ได้คิดอะไรกับกุมภานะ” อริสพยายามอธิบาย

แต่เม่อริสสายศิระะ “ก็เปลี่ยนเป็นคติสิ เริ่มคิดได้แล้ว จำไว้ จูโจมก่อนได้เปรียบ”

“แม่” อริสร้องขึ้นมาๆ ไปหน้าเธอเวลานี้เป็นสีแดงแล้ว รุชที่แอบฟังอยู่ใต้ที่กึ่งโขงหน้าเข้าไปใกล้ๆ ทั้งสองพร้อมกับกล่าวขึ้นว่า

“ผมเห็นด้วยครับคุณน้า ขึ้นอริสแล้วแต่ไอ้เอ้แบบนี้ เดี่ยวคนอื่นก็คาบไปกินกันพอดี”

“ไอ้รุช!” อริสโวยวาย

“รุชพูดถูกต้อง คนสมบูรณ์แบบเหมือนคุณลูกเขย จะปล่อยให้ดูโลกชายโสดนานๆ ไม่ได้ เดี่ยวคนอื่นเอาไปกิน รุชเดี๋ยวพวกเราค่อยคุยกัน ส่วนอริสแค่ทำตามก็พอ” เม่อริสวางแผน

“จัดไปครับคุณน้า...โอ้ย!” รุชตอบ แต่ก็ต้องร้องขึ้นในตอนท้าย

“ห้ามมายมายเรื่องของฉัน” อริสขู่

“ฉันหวังดีนะ” รุชแย้ง

“ไม่ต้อง ความหวังดีของนายเก็บไว้ให้สาวเกาหลีเถอะ” อริสพูดขึ้น

รุชแกล้งสายหน้าพร้อมกับพูดขึ้นมาๆ ว่า “เธอทั้งโดนทอด ทั้งโดนหอม ไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง เป็นฉันแต่งงานกับกุมภาไปนานแล้ว”

อริสไปหน้าขึ้นสีแดง เธอหันไปมองรุชสายตาโตๆ “หุบปากไปเลยรุช คนที่โดนไม่ใช่ฉันแต่เป็น AI”

“หึๆ AI ที่ไหน ฉันเห็นเต็มสองตา เธอชัดๆ” รุชพูดขึ้นมาๆ จบ เขาก็ต้องหุบปากเมื่อเห็นอริสหยิบส้อม เตรียมจ้วงแทงมาที่ขาของเขา

“โอเค เป็น AI ไม่ใช่เธอ” รุชรีบพูด เพราะถ้าอริสแทงส้อมมาจริงๆ ขาเขาคงเป็นแผลแน่

อริสเห็นรุชไม่กวนโมโหแล้วจึงวางส้อมลง กุมภายังคงกินอาหารอย่างเอร็ดอร่อย อริสถูกแม่บังคับทำให้จำเป็นต้องเกาะเนื้อปูให้กุมภายางช่วยไม่ได้ รุชนั่งมึนและพยายามกลืนหัวเราะเต็มที่ เมื่อเกาะเนื้อปูได้บางส่วน แม่ของอริสก็รีบหยิบจานยื่นไปให้กุมภาทันที

“คุณลูกเขยเนื้อปูจ้า อริสเกาะด้วยความรักนะเนี่ย” แม่อริสพูดขึ้น ทำให้ทุกคนในโต๊ะเกือบล้าก อริสหน้าแดงก่ำทำอะไรไม่ถูก ปูพอมอยากจ้วงให้ก็ได้ กุมภารีบรับจานเนื้อปูมาแล้วบอกว่า

“ขอบคุณมากนะอริส เรอน่ารักมาก”

อริสเจอคำพูดชมต่อหน้าคนอื่น ๆ ก็ทำอะไรไม่ถูก ใบหน้าที่แดงก่ำอยู่แล้วก็แดงขึ้นไปอีก แม่อริสเห็นท่าทางลูกสาวก็ทำหน้าฟินๆ

“โอ...นี่แหละรักวัยรุ่นน่ะ มันช่างโรแมนติกจริงๆ”

“ฮ่าๆๆ เยี่ยมมากอริส รักใคร่ชอบใครก็แสดงออกมา มันไม่ใช่สิ่งผิดหรอกหลาน” ปู่ยักษ์พูดไล่ไฟ ทั้งๆ ที่รู้อยู่เต็มอก ว่าเนื้อปูที่อริสแกะคงเป็นคำสั่งของแม่มากกว่าเธอตัดสินใจเอง

“ไอ้ยักษ์ เอ็งพูดแบบนี้ได้ไงพะ” ปู่จอมกล่าวขึ้น

“ข้าพูดความจริงนี่ ฮ่าๆๆ” ปู่ยักษ์หัวเราะชอบใจ ส่วนปู่จอมทำหน้าที่เซ็ง เพราะตัวเองยิ่งพยายามแยกไอ้ตัวแสบออกจากหลานสาวสุดที่รักเท่าไร สุดท้ายผลลัพธ์กลับตรงกันข้ามหมด

แก๊งๆ แก๊งๆ เสียงเคาะจานของพ่ออริสทำให้ทุกคนหันไปมอง พ่ออริสจึงกล่าวขึ้นว่า “จานใบนี้มันมีมดได้ไงเนี่ย ต้องฆ่ามันให้ตาย ตาย ตาย ตาย!”

“จะเคาะจานทำไมพ่อ มีมดก็เอาไปล้างหลังบ้านโน้น ดูลิ! บรรายากศพินเวอร์ของลูกเสียหมด และก็หยุดเคาะเดี๋ยวนี้ไม่งั้นเตรียมนอนนอกห้อง” แม่อริสพูดจบ พ่ออริสถึงกับหน้าเสีย หยุดเคาะจานอย่างปัจจุบันทันด่วน

“ฮ่าๆๆ วันนี้มีความสุขะ” ปู่ยักษ์พูดน้ำเสียงออกแนวเยาะเย้ยเพื่อน ในขณะที่ปู่ยักษ์กำลังจะพูดอะไรต่อ น้ำที่เป็นคนเสียบๆ อายๆ ก็ส่งจางกึ่งผ่านภรรยาปู่ยักษ์มาให้กุ่มภาบัง

“กุ่มภา นี่ของหลานน้ำแคะให้เธอ” ภรรยาปู่ยักษ์พูดขึ้น ทำให้ปู่ยักษ์ที่กำลังมีความสุขต้องตะลึงค้าง

ปู่จอมที่กำลังเครื่ออยู่ หัวเราะลั่นโตะ “ฮ่าๆๆ เยี่ยมมากหลานน้ำ รักใคร่ชอบใครก็แสดงออกมา มันไม่ใช่สิ่งผิดหรอกหลาน” ปู่จอมก็อปคำพูดปู่ยักษ์มาพูดเหมือนกันทุกคำ

“เฮ้ยๆ ไอ้ตัวแสบ รับของทีเดียวสองคนแบบนี้มันไม่ดีนะโว้ย” ปู่ยักษ์โวยวาย

กุ่มภาที่กำลังโซ้ยเนื้อกึ่งเผยหน้าขึ้นยิ้ม ก่อนกล่าวขึ้นว่า “ปู่จำพูดอะไร ใครส่งของกินมาให้ ผมรับหมดนั่นแหละ ที่หน้าปู่จาก็เหมือนกัน ถ้าไม่กินส่งมาเลย อีๆๆ”

ปู่จอมเห็นกุ่มภากินอย่างเอร็ดอร่อยก็ส่ายหน้า “เฮ้อ! เอ็งนี่ กินไม่เหมือนลูกเศรษฐีติดอันดับเลยวะ”

“ฮ่าๆๆ ปู่จำเชิญผมมากินนี้ ไม่ได้เชิญผมมาดมๆ แล้วกลับ” กุ่มภากล่าวยิ้มๆ

ปทุมมเอียงไม่ขึ้นจึงได้แต่นั่งเงียบไป แม่เอริสยังคงส่งอาหารมาบริการคุณลูกเขยตลอด ในโต๊ะกุมภาก็เป็นคนกินมากที่สุด

“หนูอินอาหารอร่อยหรือเปล่า” ปทุมมหันไปถาม

“อร่อยมากค่ะ” อินธิดาตอบ ปทุมมรู้สึกชื่นชมอินธิดา เพราะเธอมีมารยาทในการกินมาก แสดงว่าเธอได้รับการฝึกมาอย่างดี ผิดกับไอ้ตัวแสบลิบลับ

“หนูเป็นอาจารย์ ไม่คิดจะไปเรียนต่อโทหรือ” ปทุมมถามต่อ

อินธิดายิ้มพลางกล่าวว่า “พอดีหนูลงหน่วยกิตเรียนปริญญาตรีทางรัฐศาสตร์อีกใบอยู่ค่ะ เหลือเก็บอีกไม่กี่วิชาก็จบแล้ว หลังจากนั้นหนูถึงจะไปต่อปริญญาโทค่ะ”

“ดี呀 หนูอินขยันมาก เฮ้...ไอ้ตัวแสบ ถ้าเอ็งเรียนจบจะไปทำอะไรวะ” ปทุมมหันมาถามกุมภาบ้าง

“ยังไม่รู้ปู้จ๋า บางทีอาจจะมาเกาะขาปู้จ๋า ขอข้าวกินไปวันๆ ก็ได้” กุมภาทอบติดตลก ปทุมมยกมะเหงกขึ้นแล้วกล่าวว่า “ไม่ต้องมาเล่นลิ้น ข้าละกลุ่มใจแทนพ่อกับแม่เอ็งจริงๆ”

“กลุ่มเรื่องอะไร” กุมภากลาม ทั้งๆ ที่กุ่มเต็มปาก

“นิสัยเอ็งนะสิ ข้าเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็เพิ่งเคยเจอคนแบบเอ็งเป็นคนแรก” ปทุมมกล่าวขึ้น

แม่เอริสฟังอยู่ก็ร้องกรี๊ดๆ ว่า “เยียมที่สุดเลย อนาคตจะได้ลูกเขยแปลก!”

“เฮ้อ! แค่คนเดียวก็น่าตายอยู่แล้ว ถ้ามาอีกคนมีหวังข้าจะไปสวรรค์เร็วๆ นี่” ปทุมมกล่าวขึ้น

ปู้ยกษ์เห็นหลานตัวเองมองกุมภาย่อยๆ ก็เริ่มปาดเหงื่อขึ้น ‘ชัดเจนเกินไปแล้วหลานน้ำ’ ปู้ยกษ์รำพึงในใจ ปทุมมที่มองน้ำอยู่ก็ยกมือจับคาง

‘หลานไอ้ยกษ์มีปฏิกิริยาว่าหลานสาวเรา ต้องหาวิธี...ซง’ ปทุมมคิดในใจพร้อมกับวางแผนการต่างๆ นานา

ด้านปู้ยกษ์ก็กำลังมองแม่ของเอริสที่บริการอาหารกุมภาอยู่ พร้อมกับครุ่นคิดเช่นกัน

‘มีแม่ฝรั่งคนนี้เป็นทัพหน้าบุก หลานราน่าจะปลอดภัยในระดับหนึ่ง’

ปทุมมเหล่มองปู้ยกษ์เล็กน้อย เมื่อพบว่าปู้ยกษ์กำลังมองแม่เอริสกับกุมภา ความระวังตัวก็บังเกิด

‘แยะแล้ว ไอ้ยกษ์มันกำลังวางแผน ถ้าปล่อยให้ทั้งสองร่วมมือกัน เราเดือดร้อน

แน่! ปูพอมรำร้องในใจ เมื่อเหลือบไปเห็นภรรยาบู๊ยกษ์ ปูพอมก็เริ่มยิ้มออกมาได้

ในเมื่อเอ็งเตรียมแผนเข้าทางแม่อริส ข้าก็จะเตรียมแผนเข้าทางภรรยาเอ็งเหมือนกัน ข้าไม่เชื่อหรือกว่าเอ็งจะร้ายกาจไปกว่าข้า ไอ้ยกษ์! ปูพอมคิดในใจจบ สองแม่้วยชรา ก็หันหน้ามาสบตากันพอดี

“ฮ่าๆๆ” ทั้งสองหัวเราะขึ้นพร้อมกันอย่างไม่มีความหมาย

ทุกคนกินอาหารไปด้วยคุยกันไปด้วยเกือบสองชั่วโมง แต่ละคนก็เริ่มอึด แม่บ้าน
จึงมาเก็บจานเคลียร์โต๊ะ เหลือเพียงแก้วน้ำและจานผลไม้เท่านั้น ปูพอมเห็นกุ่มภายยังนั่ง
เคี้ยวผลไม้จึงถามขึ้นว่า

“เอ็งเอาท้องที่ไหนใส่วะเนี่ย”

“ฮ่าๆๆ คนหนุ่มๆ ธาตุมันแรงปู้จ๋า” กุ่มภาทอบ

“เอ็งกำลังประชด หาวข้าแก่” ปูพอมถาม

“เปล่า! ปูอย่าคิดไปเองคนเดียวสิครับ เดี่ยวไม่เกรนขึ้นจะยุ่งนะ” กุ่มภาทุดกวน
โมโห

ปูพอมทางคิ้วกระตุก “ข้าจะไม่เกรนขึ้นก็เพราะเอ็งนี่แหละ”

“ฮ่าๆๆ ทำใจร่มๆ ปู้จ๋า” กุ่มภากล่าวยิ้มๆ

การสนทนาในโต๊ะอาหารเกิดขึ้นต่ออีกไม่นาน อริสก็พาอินทรีาไปดูอัญมณีที่เธอ
ออกแบบบนห้อง แนนอนเป้าหมายของอริสคือการขายอัญมณีให้อินทรีานั่นเอง ส่วน
ภรรยาบู๊ยกษ์ น้ำ แม่อริส และพ่ออริสขอตัวไปนอน ที่ห้องนั่งเล่นจึงเหลือเพียงรู ปูพอม
บู๊ยกษ์ และกุ่มภ

ปูพอมเห็นทีวีกำลังมีข่าวการไล่ล่าตัวหน้ายวิน จึงอดไม่ได้กล่าวขึ้นว่า “นี่ไม่ถึง
ชีวิตข้าจะได้เข้าไปยุ่งกับไอ้วายร้ายคนนี้ ถ้าจับมันไม่ได้ส่งสัยข้าต้องเดือดร้อนยาว”

“เอ็งจะกังวลไปทำไมวะ เรื่องของเอ็งที่ขัดแย้งกับมันแค่นี้จิบๆ มันคงไม่จดจำขนาด
นั้นหรอก” บู๊ยกษ์พูดให้กำลังใจเพื่อน

แต่ปูพอมส่ายหน้า “ข้าไม่คิดเหมือนเอ็งวะ ขนาดมันกล้ามาตามเก็บข้าที่คฤหาสน์
แล้วยังตามไปเก็บข้าที่โรงพยาบาลอีก แสดงว่ามันเป็นคนอาฆาตมาก ถ้ายังหลบหนีได้อยู่
แบบนี้ ข้าคงนอนไม่หลับ”

รูทที่หนึ่งฟังมานานจึงหันไปมองกุ่มภ “เรื่องหน้ายวิน นายมีความเห็นยังไงกุ่มภ”

“ตอนนั้นครอบครัวนายน่าจะปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์ไปสักกระยะ เพราะหน้ายวิน

จำเป็นต้องแก้ปัญหาของตัวเองก่อน มันจึงจะกลับมาเล่นงานปูผอมได้” กุมภาทอบ

“หมายถึงอีกหลายปีใช่ไหม” วุทธถาม

“อาจจะเป็นอย่างนั้น” กุมภาทอบ

ปูผอมถอนหายใจแล้วกล่าวว่า “ปัญหานี้แหละที่ข้ากังวล เพราะไม่รู้หน่ายินฉินจะมาแก้แค้นเมื่อไหร่ อนาคตถ้าเราลดระดับการป้องกันตัวเองลง มันอาจฉวยโอกาสมาเอาคืนที่เผือกก็ได้”

“ฉันคงต้องลั่นให้มันถูกจับติดคุกแล้วละ” ปูยักษ์กล่าวขึ้น

“เฮ้อ! นั่นเป็นทางเลือกเดียวที่มีอยู่ ถ้าจะให้ลั่นทางเลือกอื่น ขอให้มันโดนเจ้าหน้าที่เก็บจะดีกว่า” ปูผอมตอบ

ปูยักษ์ถอนหายใจ “ตอนนี้ไม่มีข่าวมันเลย ไม่รู้มันข้ามฝั่งไปแล้วหรือยัง”

“ชายแดนอยู่ใกล้ปูจ๋า ถ้าหน่ายินฉินจะข้ามฝั่งก็ต้องใช้เวลาเป็นเดือน” กุมภากล่าวขึ้น

“ขนาดใช้ทั้งกำลังทหาร ตำรวจ และผู้นำหมู่บ้านในเขตพื้นที่ช่วยกันออกตามหาเบาะแส แต่ก็ยังไม่มีใครหาพบ ข้ากลัวว่าอีกหลายสัปดาห์จากการไล่ล่าหน่ายินฉินคงจบลง” ปูผอมอธิบายถึงความกังวล

“เราลงหนังสือพิมพ์ประกาศจับ และให้เงินรางวัลผู้หาเบาะแสดีไหม” วุทธกล่าวขึ้น

“ไม่ได้หรอกหลานวุธ ถ้าหน่ายินฉินรู้ มันจะยิ่งแค้นพวกเรามากขึ้นไปอีก” ปูยักษ์ตอบ

กุมภานิ่งคิดเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า “มันก็ไม่แน่ว่าวิธีการของวุธจะทำได้”

“เอ็งจะทำไม” ปูยักษ์ถาม

“ง่ายๆ หน่ายินฉินมีปัญหากับคนอื่นไม่น้อย ขอเพียงปูผอมไม่ออกตัวเป็นเจ้าของรางวัลก็คงไม่มีใครรู้ แต่การจะให้รางวัลควรทำหลังจากผ่านสัปดาห์แรกไปก่อน” กุมภากล่าวอธิบาย

“ทำไมละ ทำตอนนี้ไม่ดีกว่าหรือ จะได้ช่วยกันหา” ปูยักษ์ถามต่อ

“ตอนนี้ทั้งประชาชน ทั้งสื่อสารมวลชนทุกแขนง ทั้งรัฐบาลช่วยกันออกตามหาแล้ว และต่อให้เราใช้เงินกระตุ้นไป ผลลัพธ์ก็ได้เท่าเดิม เราควรทิ้งเวลาออกไปสักนิด ถ้ากระแสลดลงค่อยกระตุ้นให้ตื่นตัวขึ้นมาอีก” กุมภาทอบ

“อืม...ข้าเห็นด้วยกันไว้ตัวสามมั่น” ปูผอมกล่าวขึ้นหลังจากวิเคราะห์แล้ว

“ฉันควรจะตั้งรางวัลเท่าไรดี” ปูยักษ์ถาม

“ไม่จำเป็นต้องเยอะ เดี่ยวหน้าวินจะสงสัยที่มาที่ไปของเงิน การตั้งรางวัลสำหรับผู้ให้เบาะแส จุดมุ่งหมายก็เพื่อกระตุ้นไม่ให้เกิดการไล่ล่าตัวหน้าวินหายไปเท่านั้น ส่วนเงินอีกจำนวนหนึ่ง ควรเน้นจ้างบริษัทนักสืบให้สืบหาอย่างลับๆ จะดีกว่า” กุมภาอธิบายเพิ่ม

“บริษัทนักสืบธรรมดาคงจ้างไม่ได้ เราควรจ้างบริษัทแบบไหนกันล่ะ” วุฒขึ้น

“ไม่เห็นยาก ตอนนี้ปูมอมจ้างบริษัทบอดีการ์ดอยู่ อาของฉันบอกพวกเขาเคยเป็นทหารเก่า และมีพรรคพวกเพื่อนฝูงมาก ฉันแนะนำให้ลองพูดคุยกับเขาดู” กุมภาตอบ โดยระวังไม่ให้ตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องมากเกินไป

“เอ็งนี่รู้จักคนมากจริงๆ อะ โดยเฉพาะพวกเจ้าหน้าที่รัฐ” ปูมอมกล่าวขึ้น

กุมภาเบมือ อ้างเนียนๆ ว่า “มันช่วยไม่ได้ปู้จ๋า ก็เพื่อนของอาผมส่วนใหญ่เป็นนายทหารหรือไม่ก็ตำรวจ สมัยเด็กๆ ผมไปกับอาบ่อยๆ ก็ย่อมต้องรู้จักพวกเขาเป็นธรรมดา”

ปุ้ยักษ์ที่นั่งใช้ความคิดไปครู่หนึ่งสั่นสนุนว่า “ฉันเห็นด้วยกับความคิดไอ้ตัวแสบพวกที่มาเป็นบอดีการ์ดที่นี้ ล้วนเป็นทหารเชี่ยวชาญการต่อสู้และการหาข่าว ไม่มีใครเหมาะเท่าพวกเขาอีกแล้ว”

“โอเค ฉันตกลงตามนี้ พรุ่งนี้ฉันจะเรียกหัวหน้าพวกเขาเข้ามาคุย” ปูมอมยอมรับ

ทั้งสี่คนสนทนาต่ออีกครู่ใหญ่ อินธิราบกับอริสก็พากันเดินออกมาที่ห้องนั่งเล่น ทั้งสี่จึงเลิกคุยเรื่องของหน้าวิน กุมภาเห็นว่ามันตึกมากแล้วจึงกล่าวลา

“ปูจ๋าทั้งสองนี่ก็ตึกมากแล้ว ผมต้องขอตัวกลับก่อนนะครับ”

“หนูก็จะกลับเหมือนกันคะคุณปู” อินธิราพูดขึ้น

ปูมอมพยักหน้า “ไอ้ตัวแสบ เอ็งก็ขับรถตามรถหนูอินไปด้วย เธอจะได้ปลอดภัยกว่าๆ มีดๆ เดี่ยวมันอันตรายมาก”

“ครับปูจ๋า” กุมภาตอบยิ้มๆ

เมื่อทั้งสองร่ำลาปุ้ยักษ์กับปูมอมแล้ว อริสกับวุธก็เดินมาส่งกุมภาและอินธิราที่รถไม่นานทั้งสองก็ขับรถตามกันออกไป อริสรู้สึกเสียดายมากๆ เธอเกือบจะขายชุดสรว้อยคอได้อยู่แล้ว แต่เสียดายลายที่อินธิราถูกใจ ช่างยังทำไม่เสร็จ

“หึๆ มองตามตาละห้อยเลยนะ” วุธพูดขึ้น

“ไอ้วุธ เดี่ยวเถอะ ฉันมองตาละห้อยตรงไหน” อริสหันมาแหวไล่เสร็จก็เตรียมยกเท้าขึ้นเตะ วุธเห็นเข้าก็รีบ閃閃แนบหนีไปอย่างรวดเร็ว

ด้านกุมภา พอขับรถออกจากถนนก็พาอินธิรา

“ซัปป๊าๆ นะฮิน เดียวตามไม่ทัน”

“รู้แล้วนะ นี่กุมภา ฉันมีเรื่องอยากขอความช่วยเหลือนายบางอย่าง” อินธิราล่าวขึ้น

กุมภาคลี่ยิ้ม หยอกว่า “ที่รักจะขออะไรหรือ เต็มที่เลย”

“มาอีกแล้ว คำพูดกวนอารมณ์นี่เสีย ลักวันนายจะปากแตกเพราะปากเสียนี้แหละ”

อินธิราบน

“คิๆ ถ้าไม่สนิทด้วย ฉันไม่กล้าเรียกแบบนี้หรอกนะ” กุมภาพูดพร้อมกับหัวเราะ

ซ้ำ

“โอเค มาพูดเรื่องคำขอของฉันดีกว่า” อินธิราเข้าเรื่อง

“ว่ามาสิ” กุมภาตอบ

“พอดีฉันอยากเรียนเรื่องคำราชาศัพท์จากสายตรงหน่อย นายพอจะมีเพื่อนเชื้อเจ้าไหม” อินธิรากล่าวขึ้นตามแผนการที่ได้วางเอาไว้

“อินจะมามากไหนเนี่ย ถ้าจะถามตรงๆ แบบนี้เธออาจมีแผนซ้อนแผนไว้” กุมภาคิดในใจ และเพียงชั่วครู่ เขาก็ตอบขึ้นว่า “ก็พอจะมีอยู่บ้าง ถ้าเธอคิดจะเรียนภาษากับพวกเราจริงๆ คงต้องติดต่อน้องสาวฉัน”

“หือ! นายมีน้องสาว?” อินธิราแกล้งร้องอุทาน

“ไม่ใช่ น้องสาวแท้ๆ หรือก เป็นลูกของคุณหญิงแม่บุญธรรมคนแรกของฉัน เธอรู้จักกับคุณยายคุณตาเชื้อสายเก่าที่มีความเชี่ยวชาญด้านคำราชาศัพท์เป็นพิเศษหลายคน” กุมภาตอบเนียนๆ

“โอ้ย! อะไรเนี่ย เขาตอบตรงๆ เลย เหมือนกับที่เราได้ข้อมูลมาจากคุณพ่อ” อินธิราคิดในใจ

“น้องสาวคนนี้ไปเกี่ยวกับนายบ่อยไหม” อินธิราถามต่อ

“ไม่บ่อยเท่าไรหรือก เธอไปเรียนเมืองนอกตั้งแต่เด็กๆ กลับมาบ้านปีละครั้งเอง” กุมภาตอบตามความจริง

อินธิราหัวเราะแล้วกล่าวว่า “ไปเรียนเมืองนอก แล้วฉันจะติดต่อน้องสาวนายได้ไงอะ”

“ตอนนี้ปิดเทอม เธอมาพักที่บ้าน” กุมภาตอบ

“อืม...ถ้าติดต่อน้องสาวนาย ทำทางจะยุ่งยากไม่เบา ตอนนี้นั้นให้พ่อติดต่อนเพื่อนของท่านให้ฉันอยู่ ถ้าเพื่อนพ่อไม่มีเวลา เดียวฉันจะขอให้นายแนะนำน้องสาวนายให้

ฉันรู้จักอีกที” อินธราให้เหตุผล

“โอเค” กุมภาทอบสั้นๆ

‘เธอจะทำไมไม่ไหนกันเนี่ย อืม...ไม่รู้เรื่องที่เธอกำลังถาม เป็นเรื่องจริงหรือเป็นเรื่องอุปโลกน์เพื่อหลอกหาความจริงจากเรา’ กุมภาคิดในใจ

ด้านอินธราที่ครุ่นคิดไม่ต่างจากกุมภาก็เช่นกัน ‘พอให้ข้อมูลมาว่า กุมภามีความเป็นไปได้ที่จะรู้จักกับเจ้าเชื้อสายเก่าหลายๆ คน เพราะคุณหญิงแม่บุญธรรมของเขามีต้นตระกูลมาจากเชื้อสายเจ้าพระยา ข้าลูกสาวคนสุดท้ายของคุณหญิงก็มีความสนิทชิดเชื้อกับลูกหลานตระกูลเก่าต่างๆ ที่อยู่ในรุ่นเดียวกัน’

ข้อมูลที่อินธราได้มา เมื่อมาเปรียบเทียบกับที่กุมภารู้ก็มีความสอดคล้องกันหลายจุด แต่ยังไม่สามารถฟันธงได้ว่ากุมภารู้จักกับตระกูลเชื้อเจ้าเก่าเป็นการส่วนตัวหรือไม่

“อินธราจะเรียนคำราชาศัพท์ไปทำไมหรือ” กุมภากล่าว

อินธราจึงกล่าวขึ้นว่า “ฉันลงเรียนวิชาพิเศษด้านประวัติศาสตร์ และพอดีฉันได้หัวข้อคำราชาศัพท์ ดังนั้นจำเป็นต้องทำรายงานเปรียบเทียบระหว่างคำราชาศัพท์ปัจจุบันกับอดีตว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร”

จากคำชี้แจงของอินธรา กุมภาก็ยังคงเดาไม่ออกว่าเธอต้องการสืบหาฉงพหรือต้องการความช่วยเหลือจริงๆ

“โอเค ถ้าเพื่อนพ่อเธอไม่ว่าง เธอค่อยโทรศัพท์หาฉันก็แล้วกัน” กุมภาทัดบทยินธราที่ไม่ได้ถามเรื่องนี้ต่อ ทั้งสองคุยกันเรื่องอื่นไปเลย

ด้านอินธราต้องการพิสูจน์ว่ากุมภาคือฉงพจริงหรือไม่ แต่เมื่อสถานการณ์เป็นแบบนี้ เธอก็ไม่สามารถเจาะลึกข้อมูลเพราะจะทำให้กุมภาสงสัยมากขึ้น ส่วนกุมภาก็เมื่ออินธราไม่ถามเจาะลึก เขาก็ไม่สามารถฟันธงได้ว่าเธอกำลังสงสัยว่าเขาคือฉงพหรือไม่

ระหว่างคุยกันเรื่องอื่นๆ อินธราก็อดคิดในใจไม่ได้

‘เราต้องหาทางไปห้องพักกุมภาสักครั้ง เพราะที่นั่นอาจมีหลักฐานที่บ่งบอกได้เลยว่า เขาได้เล่นเกมยุทธภพหรือเปล่า’

ในขณะที่อินธราครุ่นคิด กุมภาก็ทบทวนตัวเองเช่นกัน และเขามั่นใจว่าไม่ได้พูดอะไรผิดพลาด ทุกอย่างยังคงสมบูรณ์ ถ้าอินธราจะจับผิดเขา เธอต้องมีข้อมูลมากกว่านี้ ตอนนี้ขอเพียงอินธราไม่รู้ว่ามีสิ่งใดในเกมเป็นใครในโลกแห่งความจริง เขาก็ยังเก็บความลับไว้เพื่อให้อินธราได้ปวดหัวเล่นต่อไปได้

กุมภาข้ามมาส่งอินทริาถึงหน้าประตูบ้าน เนื่องจากพ่อกับแม่อินทริาเข้านอนแล้ว กุมภาเลยไม่ยากรบกวนพวกท่าน อินทริาหาข้ออ้างไว้แล้วจึงกล่าวขึ้นว่า “กุมภา นายบอกจะสอนภาษาจีน พรุ่งนี้ว่างไหม”

“อืม...ช่วงเช้าสองถึงสามชั่วโมงน่าจะพอมีเวลา ส่วนตอนบ่ายฉันจะไปธุระข้างนอก”

กุมภาตอบ

“ห้องพักของนายอยู่ที่ไหนล่ะ” อินทริาถามต่อ

กุมภาจึงต้องอธิบายเส้นทางไปที่อยู่ของเขาทั้งหมดให้อินทริารู้ เมื่อเธอเข้าใจตำแหน่งที่พักของกุมภาแล้ว เธอก็กล่าวขึ้นว่า “พรุ่งนี้เจอกันสี่โมงเช้า”

“โอเค” กุมภากล่าวจบ ก็ขอตัวกลับห้องพัก

กุมภาขับรถออกจากบ้านอินทริาไม่นาน โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น พอกุมภาเห็นรายชื่อคนโทรศัพท์เข้าก็ทำท่าเหมือนกับเจอฟี กุมภายกมือกุมขมับก่อนกดรับสาย

“สวัสดีครับอา โทรศัพท์มาทำไมดึกๆ ผมกำลังนอนมีความสุขอยู่เลย หาวๆ”

กุมภาพยายามกล่าวน้ำเสียงติดงวงนอน ฝ่ายตรงข้ามรีบบ่นน้ำเสียงให้นางสงสารบ้าง

“กุมภาหลานรักต้องช่วยอานะ” จักรพงษ์กล่าวขึ้น

“ไม่ไหว ไม่ไหวอา ผมง่วงนอนจะตายอยู่แล้ว คงช่วยอะไรไม่ได้หรอก” กุมภา
รีบปฏิเสธ

“กุมภา เรื่องนี้มันสำคัญต่อชีวิตอาจริงๆ ถ้าอาพลาด...ชีวิตอาคงต้องจบ” จักรพงษ์
พูดตามสาย กุมภายากนอนแล้วจึงกล่าวขึ้นว่า

“ไม่ไหวหรอกอา ผมง่วงนอนจริงๆ ไม่ว่าจะทำอะไรผมก็ไม่ว่างทั้งนั้น”

“แค่สี่ชั่วโมงเอง” จักรพงษ์ตอรอง

“ผมไม่ยากล่อมตัวแล้วอา เกิดใครจับได้ผมจะชวย อา ก็จะช่วยด้วย” กุมภา

ตอบ

“งานนี้ไม่ได้ปลอมตัว แค่ทำหน้าที่เลียนนด์ให้อาตอนเจ็ดโมง อามีความจำเป็น
ต้องไปพบญาติผู้ใหญ่ฝ่ายแพน เขานัดให้อาไปกินข้าวที่บ้านตอนเช้า ถ้าไม่ไปมีหวังอด
แต่งงานกันพอดี” จักรพงษ์ตบ

“โอ้ย! อาทำให้หมดคนอื่นหรือหมดฝึกงานมาอยู่แทนสิ” กุมภาย้อนเพราะซี้เกียจ
ไปจริงๆ และเขาเองก็ยังไม่ได้นอนจริงๆ จังๆ มัวแต่เล่นเกม

“หมดคนอื่นไม่ว่า หมดฝึกงานทางจิตวิทยาไม่มีสักคน ยิ่งถ้าฝึกเรื่องนี้ไว้กับนาง
พยาบาลวร เดี่ยวพยาบาลเอาไปพูดต่ออาจะชวยทีหลัง” จักรพงษ์อธิบาย

“ผม่วงนอนครับอา จะหลับแล้วว” กุมภากล่าวน้ำเสียงเหนื่อยๆ

“จากตีห้าถึงสามโมงเช้า จ่ายชั่วโมงละหนึ่งหมื่น ถ้ารับปากเอาเงินสดๆ ไปเลย”

จักรพงษ์กล่าวขึ้น กุมภากที่กำลังขับรถเมื่อพบว่าการแลกเปลี่ยนคัมภีร์ราคา เขาก็
สดชื่นขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

“โอเค เดี่ยวผมไปนอนที่ห้องพักของอาตอนนี้เลยนะครับ”

“เหอะๆ ไ้หลานจอมงก” จักรพงษ์ดำ

“ช่วยไม่ได้นี่อา ช่วงนี้ค่าใช้จ่ายมันเยอะจนเงินไม่พอใช้ และผมก็ไม่อยากกินมาเป็นอาทิพย์ด้วย ตามจริงถ้าไม่ใช่อาผมไม่ไปหรอกครับ เพราะง่วงนอนมาก” กุมภาทอบ
และหาข้ออ้างให้ตัวเองได้เปรียบในตอนท้าย

“โอเค รีบย้ายตุตมาโรงพยาบาลซะ” จักรพงษ์ตอบจบก็วางสายไป

กุมภากที่กำลังขับรถกลับห้องพักรับเปลี่ยนเส้นทางไปโรงพยาบาลทันที เก็บชั่วโมง
ผ่านไป กุมภาก็มาถึงโรงพยาบาล เขาทวนนอนอยู่บ้าง ตามที่ว่าหนึ่งห้องตึง หนึ่งตากก็หย่อน

กุมภากเดินเข้าไปในโรงพยาบาลเรื่อยๆ ไม่ได้รีบเร่งนัก พอจะอ้อมผ่านห้องนั่งเล่น
เขาก็เลิ่ลไปเห็นหญิงสาวคนหนึ่งนั่งเล่นคอมพิวเตอร์อยู่ กุมภากจำได้ว่าเธอเป็นญาติของ
แก้วนั่นเอง จากตอนแรกจะเดินผ่านไปเลย อยู่ๆ เขาก็เปลี่ยนความคิด เดินเข้าไปนั่งลง
ตรงข้ามหญิงสาว

แคทรูลีก็แปลกๆ จึงเงยหน้าขึ้นมอง พอเห็นเป็นกุมภาก็ตกใจเหมือนกัน

“นายเอง”

“ใช่! เธอไม่ใช่แฟนเธอหรือ” กุมภากถาม

“มีคนเฝ้าอยู่แล้ว ฉันไม่เอารถบกวาก็เลยลงมานั่งเล่นด้านล่าง อ้าว! ฉันอธิบาย
ให้นายฟังทำไมเนี่ย เราไม่ได้รู้จักสนิทสนมกันสักหน่อย” แคทบนตอนท้าย

กุมภากหัวเราะซ้ำ “แกวเป็นโง่บ้าง”

“ถามเหมือนนายรู้จักแกวตั้งนั้นแหละ” แคทพูดขึ้น

“ฉันเคยคุยกับเธอมาแล้ว ย่อมต้องรู้จักเธอเป็นธรรมดา” กุมภาทอบ

แคททำสีหน้าแปลกใจอยู่บ้าง ก่อนถาม “นายรู้จักเธอตอนไหนอะ”

“ตอนอยู่หน้าระเบียบครั้งหนึ่ง และฉันเป็นข้าห้องเธอครั้งหนึ่ง” กุมภาทอบตาม
ความจริง

คำตอบนี้ทำให้แคททำตาโต “นายป็นข้าไปทำไม”

“มันเป็นเหตุบังเอิญนะ ตกลงบ่อกได้หรือยังแกวสบายดีไหม” กุมภากล่าวตัดบท

แคทลิ่งลอยอยู่บ้าง แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจตอบว่า “ก็ดีขึ้นมากแล้ว”

“ฉันไปหาเธอได้ไหม” กุมภากถามต่อ

“นายไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก” แคทตอบ

กุมภากำสัหน้าแปลกใจ “ทำไมล่ะ”

“เธอจำใครไม่ได้ แม่แต่พวกฉันเธอก็ยังจำไม่ได้เลย” แคทตอบ

กุมภากตาคใจไม่น้อย เมื่อพบว่าคนที่รู้จักอีกคนความจำเสื่อมเหมือนกัน “พ่อกับแม่ของแก้วไม่มาบ้างหรือ” กุมภากถามต่อ

“พ่อกับแม่แก้ว พอเห็นเธออาการดีขึ้น ทั้งสองก็กลับต่างจังหวัดไปเคลียร์งานก่อนฉันกับเพื่อนๆ จึงทำหน้าที่เฝ้าแทนในช่วงเปิดภาคเรียน” แคทตอบโกหกเนียนๆ ตามที่ได้กรอกประวัติไว้ตั้งแต่ต้น โดยอุปโลกน์พ่อกับแม่ขึ้นมาคู่หนึ่ง

‘แก้วในเกมไม่มีพ่อกับแม่ แต่แก้วที่อยู่โรงพยาบาลมีพ่อกับแม่ สงสัยชื่อคงเหมือนกันเท่านั้น’ กุมภากคิดในใจ ตอนแรกเขาไม่ได้สงสัย เพราะแคทเคยบอกว่าพวกเธอไม่ได้เล่นเกม แต่กุมภากพบว่าแก้วที่โรงพยาบาลกับแก้วในเกมความจำเสื่อมเหมือนกัน เขาจึงถามดูใหม่

“เธอไม่หลับไม่นอนหรือไง ถึงมานั่งเล่นคอมที่นี้” กุมภากล่าว

“เรื่องของฉัน นายมายุ่งทำไมเนี่ย” แคทบ่น

“เธอนี่ปากร้ายจริงๆ ถามนิดถามหน่อยก็ไม่ได้ ชอบโวยวายระวังหาแฟนไม่ได้นะ” กุมภากล่าวขึ้น

แคทต้องพับหน้าจอคอมพิวเตอร์ “นายเป็นหมอไม่ใช่หรือ ไปตรวจคนไข้ดีกว่าจะมาเสียเวลาคุยกับฉัน”

“ฉันไม่ได้เป็นหมอ” กุมภากล่าวขึ้น

“นายไม่ต้องมาโกหก ฉันไม่เชื่อนายหรอก ถ้าไม่ได้เป็นหมอ นายจะมาโรงพยาบาลบ่อยๆ ทำไม แลวันนี้ก็มาหลังเที่ยงคืนอีก” แคทให้เหตุผลตามที่เห็น

กุมภากหัวเราะ “ฉันอาจจะมาเยี่ยมญาติเหมือนกันก็ได้”

แคทบ่นปาก “นายคิดว่าฉันจะเชื่อที่นายพูดหรือ ครั้งก่อนฉันเห็นนายใส่เสื้อการณของหมอชัดๆ เป็นไปไม่ได้ที่ถ้านายไม่ได้เป็นหมอจะสามารถเอาเสื้อการณของโรงพยาบาลมาใส่เล่น”

“แต่ที่ปักบนเสื้อไม่ใช่ชื่อฉันนะ” กุมภากเถียง

“ก็แค่ชื่อ นายอาจจะลืมเอาเสื้อการณของตัวเองมา ก็เลยยืมของหมอที่รู้จักกันมา

ใส่แทน” แคทตอบ

กุ่มภาสายหน้า “เธอจินตนาการไปไกลแล้ว”

“ช่างฉัน นายจะไปไหนก็ไป ชิวๆ” แคทเอ่ยปากไล่

กุ่มภาชี้เกยจแหยแคทแล้วจึงลุกขึ้นจากเก้าอี้ “ฉันไม่รบกวนเธอละ ไว้เจอกันใหม่”

“อย่าเจอกันอีกเลยทีจะดี” แคทพูดขึ้น

กุ่มภาหัวเราะก่อนเดินจากไป ระหว่างผ่านประตูกุ่มภาได้เดินสวนทางกับชายหนุ่มคนหนึ่งที่มีสีหน้าเคร่งเครียด ท่าทางเขาดูคุ้นตามาก แต่นึกไม่ออกเคยเจอที่ไหน กุ่มภาสะบัดศีรษะหนีทบทวน แต่ก็ยังคิดไม่ออก สุดท้ายจึงได้แต่เดินจากไปเท่านั้น

ด้านชายหนุ่ม เขาเดินเข้ามานั่งลงฝั่งตรงข้ามกับแคท สีหน้าประหลาดใจอยู่บ้าง

“เมื่อไหร่” ยูกิเอ่ยปากถาม

“ไม่รู้ เคยเจอกันสองสามครั้งที่โรงพยาบาล” แคทตอบ

“เธอควรระวังตัวหน่อยนะแคท เธอก็รู้ พวกเราเปิดเผยตัวเองมากไม่ได้” ยูกิเอ่ยปากเตือน

“นายไม่ต้องห่วงหรอกน่า ไอ้คนเมื่อกี้น่าจะเป็นหมอ ฉันเคยเห็นเขาใส่เสื้อกาวน์ที่นั่น” แคทตอบ

ยูกินิ่งคิดชั่วครู่ก็กล่าวขึ้นว่า “ฉันรู้สึกคุ้นๆ หมอนั้นยังไม่รู้”

“นายคุ้นหมอนั้น แผลกสะะ ปกตินายไม่ค่อยสูงส่งกับใคร ทำไมอยู่ๆ ไปคุ้นเคยกับหมอนั้นได้” แคทถาม

“ไม่รู้เหมือนกัน แต่มั่นใจว่าฉันเคยเจอหมอนั้นมาก่อน” ยูกิตอบ

“ในเกมรีเปล่า หมอนั้นเคยถามฉันเรื่องเกม” แคทลองทาย

“เกม!!!” ยูกิทวนคำพร้อมกับนึกไปอีกรอบ “อืม...ฉันอาจจะเจอเขาในเกม แต่ไม่รู้เจอที่ไหน”

เกมยุทธภพได้เปลี่ยนแปลงใบหน้าไม่ให้เหมือนกับตัวจริงบางส่วน จุดประสงค์ก็เพื่อป้องกันการแก้แค้นภายนอกเกม ส่วนท่าทางต่างๆ ในเกมไม่สามารถแก้ไขได้ ดังนั้นบางคนที่มีความทรงจำดีๆ เวลาเจอกันในโลกแห่งความจริง จึงรู้สึกคล้ายคลึงคลบลาคคนรู้จัก

ยูกิเมื่อนึกถึงที่แคทพูดเมื่อครู่จึงกล่าวขึ้นว่า “เขาเป็นหมอ คงไม่มีเวลามาเล่นเกมประจำ ถ้าจะเจอกันคงเป็นเพียงผิวเผิน”

แคทหนึ่งไปครู่หนึ่งจึงกล่าวขึ้นว่า “ฉันเองก็คิดแบบนั้น”

ที่ห้องปรึกษาด้านจิตเวชของคุณหมอจักรพงษ์ กุมภาเดินเข้าไปในห้องที่พบ
จักรพงษ์กำลังนั่งเคลียร์เอกสารที่ค้างอยู่ กุมภาเข้าไปนั่งเก้าอี้ตรงข้าม จักรพงษ์จึงมอง
นาฬิกา

“นายขับรถเร็วไปไหนเนี่ย”

“วันนี้ไม่ค่อยมีรถครับอา” กุมภาโกหก เพราะถ้าขึ้นบอกความจริงว่าเขาไม่ได้อยู่ใน
ในห้องนอน อาจักรพงษ์ของเขาอาจจะเบียดเงินที่ตกลงกันได้ จักรพงษ์หยิบเงินที่เตรียม
ไว้ออกมาให้กุมภา ใส่อ้วนเสือกก็รับไปเก็บไว้ในกระเป๋าเสื้อทันที

“จริงสิ นายได้เงินจากจินดาหรือยัง” จักรพงษ์ถามต่อ

“พี่เขาโอนเข้าบัญชีผมให้แล้วครับ อีๆ” กุมภาตอบน้ำเสียงมีความสุข เงินก้อนนี้
สามารถเสริมมติเชิฟเวอร์ใหม่ขึ้นเทพมาเพิ่มระบบให้สมบูรณ์ตามแผนที่กุมภาวางไว้

“เอาเงินไปซื้อคอมอีกสิท่า” จักรพงษ์คาดเดา

“ถูกต้องครับอา” กุมภาตอบยิ้มๆ

จักรพงษ์ส่ายหน้า “นายชื่อของพวกนี้เยอะเกินไปหรือเปล่า อาเห็นนายลงทุนกับ
คอมพิวเตอร์ไปตั้งหลายล้านแล้ว”

“ความชอบส่วนตัวครับ อีๆ อาต้องเข้าใจ ผมเรียนมาทางวิศวกรรมคอมพิวเตอร์
ยังงี้ก็ต้องหากินทางนี้อีกนาน” กุมภาหัวเราะซ้ำ

จักรพงษ์จึงหัวเราะบ้าง “ให้มันจริงเถอะ ฉันเดาได้เลย อนาคตนายก็ไม่ต่างจาก
พ่อกับแม่ นายหรอก”

“อาเป็นหมอดูหรือไง” กุมภาถาม พร้อมกับเลือนจานขนมที่อยู่บนโต๊ะมานั่งกิน
ท่าทางสบายๆ

จักรพงษ์ยิ้ม “นิสัยนายมันฟ้อง นายมันชอบผจญภัย งานนี้ประจำไม่ไหวเสียที่
นายจะชอบ”

“อืม...ปัจจุบันผมก็ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าควร会选择เส้นทางสายไหน อาพูดถูก ผม
ชอบผจญภัย แต่ผมก็ชอบสนุกสนานไปกับมันด้วย ช่วงนี้มีงานใหม่ๆ ให้ลองทำหลายอย่าง
บางทีมันอาจจะตอบโจทย์ในอนาคตของผมได้” กุมภากล่าวยิ้มๆ

จักรพงษ์ฟังเรื่องราวบางอย่างขึ้นมาได้จึงกล่าวขึ้นว่า “นายได้ยื่นเรื่องบริษัทเกมที่
นายไปแก้ไวรัสหรือเปล่า”

“ครับ...เรื่องที่พวกเขาถูกโจรบุกบ้านหรือครับ” กุมภาถาม

“อืม...หลานท่านประธานเป็นเพื่อนกับนายไม่ใช่หรือ นายได้โทรศัพท์ไปสอบถาม

สารทุกข์สุกดิบบ้างไหม” จักรพงษ์ถาม

กุ่มภายักไหล่ “ถามแล้ว พวกเขาโชคดีไม่มีใครเป็นอะไรสักคน”

“อืม...ดี อย่างที่เพื่อนตอนมีภัยล่ะ เพราะถ้าถึงกันก็ไม่ใช่เพื่อนแท้แล้ว” จักรพงษ์เอ่ยปากสั่งสอน

กุ่มภายักหน้าก่อนจะอ้าปากหา และกล่าวขึ้นว่า “อาครับ เที่ยงด้านหลังห้องว่างไหม ผมขอไปนอนก่อนนะครับ ถ้าอาจะไปแล้วก็ค่อยมาปลุกผม”

จักรพงษ์พยักหน้า “ไปสิ หมอนกับผ้าห่มเตรียมไว้พร้อม เดี่ยวใกล้ตีห้าจะปลุก”

“โอเคครับ ราตรีสวัสดิ์ครับอา” กุ่มภากล่าวจบก็เดินเข้าไปด้านใน ด้วยความมั่งงั่งสะสม พอล้มตัวลงบนเตียง กุ่มภาก็หลับไปทันที

ใกล้จะตีห้า กุ่มภาก็ตื่นนอนขึ้นมาเพราะจักรพงษ์มาปลุก งานวันนี้ไม่ได้เป็นงานเสี่ยงอะไร เพราะจักรพงษ์ได้นัดคนใช้รายนี้มาตรวจหลังจากออกเเวหรือเป็นเวลาวางของ เขา ตามจริงจักรพงษ์ได้โทรศัพท์ไปเลื่อนนัดแล้ว แต่ฝ่ายตรงข้ามปิดเครื่อง เขาพยายามโทรศัพท์หลายรอบ แต่ติดต่องไม่ได้ ดังนั้นจึงต้องปล่อยให้มาตามนัดเดิม

เมื่อจักรพงษ์ออกจากห้องทำงานไปแล้ว กุ่มภาก็จัดการสั่งอาหารเข้าขึ้นมากินบนห้อง โดยใช้เครดิตจักรพงษ์ ซึ่งกุ่มภาก็ไม่เกรงใจสั่งขึ้นมากินเต็มที่

งานวันนี้ยุ่งมาก แค่นั่งๆ กินๆ และดูทีวีเท่านั้น กุ่มภาก็ไม่จำเป็นต้องกังวลอะไร เขาไม่ลืมส่ง SMS ไปบอกอินธิดาว่าเขาติดธุระ น่าจะเข้าไปประมาณสิบโมงกว่าๆ กุ่มภาส่งเสร็จก็เพียงรอดูอินธิดาจะตอบกลับมาหรือไม่ ถ้าไม่ตอบเขาก็คงต้องโทรศัพท์ไปอีกทีในตอนเช้า

ทุกอย่างราบรื่นดีจนกระทั่งหกโมงเช้า กุ่มภาคิดจะไปเดินยืดเส้นยืดสายภายในโรงพยาบาลหน่อย เพราะการอยู่เฉยๆ เป็นเวลานานไม่ใช่สไตล์เขา

กุ่มภาดีนอกกามาบิตซ์เกียจหน้าห้องจักรพงษ์ ความพล่งขึ้นเทพของเขาไม่เคยปรานีใคร นางพยาบาลสาวๆ ที่เดินผ่าน พวกเขามองเหลียวหลังกันหมด กุ่มภามองเห็นว่าอีกไม่นานตะวันจะขึ้นจับขอบฟ้าในตอนเช้าแล้ว เขาคิดจะไปดูดวงตะวันขึ้นบนชั้นดาดฟ้าเสียหน่อย

“ไปสูดอากาศสดชื่นดีกว่า” กุ่มภากล่าวจบก็มุ่งหน้าไปยังลิฟต์ที่จะพาขึ้นไปยังชั้นดาดฟ้า

การขึ้นไปบนชั้นดาดฟ้าใช้เวลาไม่นานนัก ชั้นดาดฟ้าของโรงพยาบาลส่วนหนึ่งถูก

จัดเป็นส่วนหย่อม และมี รูปภ. คอยดูแลอยู่ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ที่นี้จึงเหมาะสำหรับคนไข้ที่ต้องการพักผ่อนและรับอากาศดีๆ ในตอนเช้า วันนี้มีคนไม่พลุกพล่านนัก กุมภาเห็นคนไข้และญาติคนไข้เพียงไม่กี่คนกำลังนั่งสนทนากัน

กุมภาไม่สนใจใครอยู่แล้ว เขากวาดตามองหาสถานที่เหมาะๆ สำหรับชมพระอาทิตย์ขึ้น ในที่สุดก็พบ

แต่เมื่อเขาเดินเข้าไปใกล้ กลับพบว่ามีคนไข้หนึ่งรقدเข็นอยู่ที่นี่ด้วยหนึ่งคน กุมภาไม่พบเห็นญาติของคนไข้จึงรู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง แต่การเข้าไปยุ่งวุ่นวายกับเรื่องของคนอื่นที่ไม่รู้จักไม่ใช่วิสัยของกุมภา เขาจึงคิดจะหามุมสงบๆ อื่นนั่งชมพระอาทิตย์ขึ้น

คนไข้ดูเหมือนจะรู้สึกตัวว่ามีคนมาที่นี้จึงได้หันกลับมาองและสบตากับกุมภาพอดี กุมภาตกใจไม่น้อยเมื่อได้พบเห็นคนเคยรู้จักอีกครั้ง กุมภาจ้องมองเธอชัดๆ เธอไม่ต่างจากคนป่วยที่มีผ้าพันศีรษะ แม้จะดูซูบซีดอยู่มาก แต่ดวงตาสดใสไม่ต่างจากทุกครั้งที่เขาเจอ

กุมภาเดินเข้าไปหาเธอ เขาค่อยๆ คุกเข่าตามความเคยชิน

“แก้ว” กุมภาเอ่ยปากทักทาย แก้ว (หรือ ไรอา ที่เพื่อนเธอเรียก) ยังคงจ้องมองกุมภาด้วยสีหน้าประหลาดใจ

“นายรู้จักชื่อฉันได้ยังไง” แก้วถาม กุมภาได้ฟังเรื่องของแก้วจากหญิงสาวที่เขาเจอก่อนหน้านั้นมาแล้ว จึงไม่แปลกใจนักที่เธอจำเขาไม่ได้

“ฉันเป็นเพื่อนเธอ” กุมภาตอบพร้อมกับนั่งลงข้างๆ แก้วทำหน้าแปลกใจ

“ฉันไม่รู้จักนาย เพื่อนคนอื่นของฉันรู้จักนายหรือเปล่า”

กุมภาส่ายหน้า “ไม่รู้จักหรอก เราคุยกันอยู่สองสามครั้งเอง”

“จริงเหรอ นายชื่ออะไรละ” แก้วถามแม้จะดูลังเล

“ฉันชื่อกุมภา”

แก้วได้รับการเตือนจากเพื่อนที่มาเฝ้าว่าห้ามบอกชื่อไรอาให้ใครรู้ ทุกคนจะรู้จักเธอในชื่อแก้วเท่านั้น แก้วจึงไม่คิดจะแนะนำชื่อนี้ให้ใครรู้จัก

“นายชื่อกุมภาสินะ ฉันรู้สึกเสียใจอยู่บ้างที่จำนายไม่ได้ ขอโทษนะ” แก้วพูดขึ้น

กุมภาหัวเราะซ้ำ “ไม่เป็นไรหรอก ถือว่าเราได้รู้จักกันใหม่”

“อืม...ยินดีที่รู้จักใหม่กุมภา” แก้วตอบสีหน้ายิ้มแย้ม

กุมภามองดูสภาพไม้บนตัก และเห็นเธอกำลังแกะสลักค้างไว้ จึงขึ้นไประงับผลไม้ “เธอกำลังหัดแกะสลักหรือ”

“ใช่! มันเป็นความทรงจำบางส่วนที่ฉันพอจะจำได้ แต่ไม่รู้มาอยู่ในสมองฉันได้
 ยังไง คุณหมออนุญาตให้ฉันหัดแกะสลักผลไม้เพื่อให้มือฟื้นคืนสภาพเดิมเร็วที่สุด”
 แก้วตอบพร้อมกับหยิบแอปเปิลขึ้นมาโชว์ต่อหน้ากุ่มภา ทำทางภาคภูมิใจในผลงานตัวเอง
 มาก “เป็นไง ฝีมือฉัน”

“ยังห่วยอยู่ ต้องฝึกอีกนาน” กุ่มภาหัวเราะ

“หา!!!” แก้วร้องลั่น เธออ้าปากค้างแล้วแหงโล่ทันที “ซี! คนอื่นชมฉันหมด นาย
 กลับดียังไงมาว่าผลงานแกะสลักของฉันห่วย”

กุ่มภาหัวเราะไม่หยุด เขาแบมือ กล่าวว่า “ส่งแอปเปิลกับมีดแกะสลักมา”

“นายแกะสลักเป็นด้วยเหรอ!” แก้วถามน้ำเสียงประหลาดใจ

“แน่นอน” กุ่มภาตอบ

แก้วทำแก้มป่องแต่ก็ส่งมีดให้กุ่มภา “คอยดูนะ ถ้าแกะออกมาได้ช่วยกวาดฉันละก็
 จะดำให้ไฟแลบเลย”

กุ่มภายังหัวเราะอยู่ เขารับมีดแกะสลักและแอปเปิลสีแดงมาหนึ่งผล “คอยดูให้ดี
 เธอจะได้เห็นวาระดับขึ้นเสียนับระดับหางแถวอย่างเธอ มันต่างกันยังไง” กุ่มภาคุย

แก้วบ่ปาก เมื่อกุ่มภาบอกว่าผลงานแกะสลักของเธออยู่ระดับหางแถว ทั้งๆ ที่
 เพื่อนๆ และคุณหมอก็ชมกันหมด

กุ่มภาใช้มีดแกะสลักอย่างคล่องแคล่ว ไม่นานก็เริ่มมีเค้าโครงของดอกบัวแดงให้
 เห็น สร้างความตื่นตันให้แก่แก้วมาก เธอถึงกับจ้องมองตาไม่กะพริบ

“เป็นไง อึ้งละสิ ฮ่าๆๆ รออีกนิดยังไม่เสร็จสมบูรณ์ดี”

กุ่มภาล่าวขึ้น เมื่อเห็นแก้วจ้องมองผลงานในมือของเขาตลอด กุ่มภาลงมีดอีก
 เพียงไม่กี่นาที เขาก็ส่งดอกบัวให้แก้ว พร้อมกับขอผลไม้ใหม่ แก้วรีบหยิบส่งให้ทันที
 เพราะเธออยากดูเยอะกว่านี้ ในระหว่างรอกุ่มภาแกะสลักผลไม้ใหม่ แก้วก็นั่งพิจารณา
 ดอกบัวที่แกะจากแอปเปิลในมือเธอ

“นายเก่งมาก เหมือนดอกบัวจริงๆ” แก้วล่าวขึ้น

“ดอกบัวยังไม่ยกเท่าไร” เดี่ยวจะแกะสลักรูปสัตว์อย่างที่เธอกำลังทำให้ดูเป็น
 ตัวอย่าง” กุ่มภาล่าวยิ้มๆ พร้อมกับลงมีดในมืออย่างรวดเร็ว

กุ่มภาแกะสลักผลไม้เป็นรูปสัตว์ได้ง่ายๆ สร้างความตื่นตันให้แก่แก้วมาก สัตว์
 ถูกแกะขึ้นจากผลไม้สามผลทำให้เธอเริ่มมีสายตาประหลาดใจ เมื่อพบว่ามันคล้ายกับภาพ
 สัตว์แกะสลักในสมองเธอ

“นายเป็นคนแะมันนี่เอง” แก้วร้องขึ้น

เสียงร้องนี้ทำให้กุ่มากำลังลงมิดแะสลักชะงัก เขาเผยหน้ามองแก้ว ก่อนกล่าวขึ้นว่า “เธอจำมันได้ทั้งหมด”

“ใช่...มันวนเวียนในสมองฉันตั้งแต่ฟื้นขึ้นมา ฉันก็เลยอยากแะสลัก ตกลงนายเป็นคนแะสลักสัตว์ให้ฉันใช่ไหม” แก้วตอบและถามกลับ

กุ่มากายักหน้า “ถูกต้อง ฉันเป็นคนแะมันให้เธอเองแหละ”

“นายไม่ได้โกหก นายเป็นเพื่อนฉันจริงๆ” แก้วพูดขึ้น

“หา! นี่เธอคิดว่าฉันโกหกเธอตั้งแต่ต้นหรือ” กุ่มากถาม

แก้วยิ้มก่อนตอบ “เพื่อนสนิทฉันบอกว่าเวลาคุยกับคนแปลกหน้าให้ระวังให้ดี เขาอาจจะโกหกกว่าเป็นเพื่อนของเรา”

กุ่มากินไปถึงแค่นี้เขาก็อดหัวเราะขำไม่ได้ “เพื่อนเธอนี่...เป็นคนหวาดระแวงจริงๆ”

แก้วนั่งเงียบไปเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า “ฉันกับเพื่อนฉัน เราโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก ส่วนนายกับฉันเป็นเพื่อนกันแบบไหน นายบอกพวกเราเคยเจอกันมาสองสามครั้ง นายช่วยเหลือให้ฉันพึ่งพ่น้อยสิ เราเป็นเพื่อนกันได้ยังไง”

กุ่มากไม่ได้ปฏิเสธคำขอของแก้ว เขาเล่าเรื่องราวที่ตัวเองได้เจอกับแก้วตั้งแต่ต้นให้เธอฟัง แก้วหัวเราะจนท้องแข็ง

“การเป็นเพื่อนของพวกเรา ค่อนข้างประหลาดดี” แก้วพูดขึ้นหลังจากกุ่มาเล่าจบ

“เธออาการดีขึ้นเยอะหรือยัง” กุ่มากถาม

“อืม...ตอนนี้กำลังหัดเดิน ฉันเดินได้เองหลายก้าวแล้ว คุณหมอมชมฉันทุกวันเลยนะ อีกไม่นานฉันจะเดินเองได้แล้ว ค่ะ” แก้วตอบพร้อมกับหัวเราะอย่างมีความสุข ทั้งสองยังไม่ได้พูดอะไรต่อ ลำโพงที่ติดบนดาดฟ้าก็ดังขึ้นว่า

“ประกาศ ขอให้คุณหมอจรรพษมาพบคนไข้ด้วยค่ะ คนไข้รออยู่ที่ห้องแล้ว” เสียงประกาศดังสองครั้งต่อเนื่อง กุ่มากจึงส่งมิดแะสลักคืนให้แก้วแล้วลุกขึ้นยืน

“ฉันต้องไปแล้ว...แก้ว” กุ่มากกล่าว

“เราจะได้เจอกันอีกไหม กุ่มากา” แก้วย้อนถาม

“เธออยากเจอฉันไหมล่ะ” กุ่มากถามกลับ

แก้วพยักหน้าหงิกๆ “ตกลง ฉันจะมาเยี่ยมเธออีก เป็นวันนี้ของอาทิตย์หน้า ที่นี้... ตรงนี้...ใต้พระอาทิตย์ยามเช้าตรู่”

กุ่มภาตอบพร้อมกับคลี้มเห็นฟันขาว
 แก้วพยักหน้าอีกครั้ง “ได้ ฉันจะเตรียมผลไม้มาด้วย”
 “โอเค ฉันไปละ” กุ่มภากล่าวจบก็ก้าวเท้าออกไป
 แก้วลั้งเลเล็กน้อยก่อนจะหมุนล้อรถที่เธอนั่งตามกุ่มภาไป
 “นอกจากเรื่องนี้นายเล่ามา พวกเราเคยเจอกันมาก่อนหน้านั้นหรือเปล่า”
 กุ่มภาชะงักเท่า เขาหันหน้ากลับไปมองแก้ว ซึ่งกำลังนั่งจ้องมองเขา
 “ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน พวกเราอาจเคยเจอกันที่ไหนสักแห่งมาก่อน แต่มัน
 ไม่สำคัญหรอก ในเมื่อปัจจุบันเราเป็นเพื่อนกันแล้ว พวกเราสามารถสร้างมิตรภาพใหม่
 ร่วมกันได้เท่าที่เวลาของพวกเรายังเดินอยู่” กุ่มภากล่าวจบก็โบกมือลาแก้ว ก่อนจะเดิน
 ย้อนกลับไปทางเดิม

“แก้ว” เสียงเรียกที่คุ้นเคยทำให้แก้วสะดุ้งและหันไปมอง
 “แคท เธอมานานหรือยังอะ” แก้วถาม
 แคทพยักหน้า “มานานแล้ว ฉันได้เห็นเธอคุยกับหมอนั่นด้วย”
 แก้วทำหน้าประหลาดใจ “จริงหรือ ทำไมฉันไม่รู้ตัว”
 “เธอไม่รู้ตัว เพราะกำลังเพเลิดเพลินกับผลไม้แกะสลัก ส่วนหมอนั่นรู้ตัวนานแล้ว
 แถมยังส่งสัญญาณนิ้วทักทายฉันลับๆ ด้วย คนบ้าอะไรร้ายกาจซะมัด” แคทบ่น
 แก้ว (หรือไออา) ทำหน้างงๆ “เธอมาแล้ว ทำไมไม่เข้ามาคุยกับพวกเราละ”
 “ฉันอยากจะรู้ว่าหมอนั่นมาคุยอะไรกับเธอ” แคทกล่าวจบก็หยิบผลไม้ที่แกะสลัก
 เป็นรูปสัตว์ขึ้นมามดูแล้วส่ายหน้า
 “ผลไม้แกะสลักที่อยู่ในความทรงจำเธอ มาจากเขาสินะ”
 แก้วพยักหน้า “ใช่ ไม่ผิดแน่ ฉันจำรายละเอียดพวกนี้ได้ดี เป็นฝีมือของเขาคณ
 เดียว และเขาก็เล่าเรื่องที่เราสองคนเจอกันให้ฟังด้วย น่าตลกสุดๆ”
 “หึๆ เจอเขาไม่กี่ครั้งก็สนิทกันแล้วหรือ” แคทเอ่ยปากแซว
 “ก็ไม่เชิงหรอก แต่เขาคุยสนุกดี ไม่รู้มาทำอะไรที่โรงพยาบาลตั้งแต่เช้า” แก้วกล่าว
 ขึ้น

แคทบ่นปากก่อนกล่าวว่า “หมอนั่นน่าจะเป็นหมอเพิงจบ แต่ไม่รู้ทำงานที่ตึกไหน
 เพราะไม่ได้เห็นบ่อยๆ แต่คำพูดหมอนั่นเชื่อไม่ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์นะ เขาเคยโกหกฉันด้วย”
 “เขาโกหกเธอ?” แก้วถามสีหน้าอยากรู้อย่างสุดๆ แคทเห็นเพื่อนอยากรู้อะไรจึงเล่าให้ฟัง
 คราวๆ แก้วทำหน้างง “เมื่อไหร่ก็ได้ยินเสียงประกาศตามหาหมอจักรพงษ์ให้ไปพบคนไข้

เขาก็รีบไปเลย มีความเป็นไปได้อีกว่า เขาอาจจะเป็นหมอฟันที่มาฝึกงาน”

“ใช่แน่ ถ้าไม่ใช่หมอก็รีบไปทำไม” แคทพูดสนับสนุน

แกวัลล์เลเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า “เขานัดฉันอาทิตย์หน้ามาเจอกันที่นี่ ฉันควรจะมาดีหรือเปล่า”

แคทมองแกวัลล์อยู่ครู่หนึ่ง เธอก็กล่าวขึ้น “ฉันตัดสินใจแทนเธอไม่ได้หรอก เธออยากมาพบเขาหรือเปล่านั้น ถ้าอยากมาก็มา ถ้าไม่อยากมาก็ไม่ต้องมา”

แกวัลล์ก็คิดครู่หนึ่งก็ตอบว่า “ฉันอยากจะดูเขาแกะสลักผลไม้สักชิ้น เพื่อดูว่าเพื่อนคนอื่น ๆ จะทำอะไรฉันไหม”

“คงไม่ว่าอะไรหรอก เขาเป็นหมอนี่ แม้จะเจ้าเล่ห์อยู่บ้างก็ตาม” แคทตอบ แต่เมื่อนึกไปถึงเรื่องที่เธอเคยเจอมา แคทก็รีบกล่าวต่อ “ถ้าเจอเขาครั้งต่อไปในขณะเธอเล่นโน้ตบุ๊ก เธอต้องปิดเครื่องทันที”

แกวัลล์ทำหน้าประหลาดใจแล้วถามว่า “ทำไมล่ะ”

“นอกจากเป็นหมอ เขาน่าจะเก่งด้านคอมพิวเตอร์ เพราะเขาเคยปล่อยไวรัสเข้ามาในเครื่องฉัน แลผมใช้เวลาปล่อยไม่นานด้วย เขาเป็นคนน่ากลัวคนหนึ่งเลยล่ะ” แคทออกปากเตือนเพื่อความปลอดภัยของพวกฟองทุกคน

ทั้งสองสนทนากันต่ออีกพักใหญ่ เมื่อแสงแดดตอนเช้าเริ่มแรงขึ้นแล้วจึงตัดสินใจกลับลงไปยังห้องพักผู้ป่วยแทน